IAN FLEMING

PISTOLUL DE AUR

VOLUMUL 14

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 14

PISTOLUL DE AUR

Original: *The Man with the Golden Gun* (1965)

Traducere de:
ANACAONA MÎNDRILĂ-SONETTO

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

2010

Capitolul 1

„Cu ce vă pot ajuta?”

În Serviciul Secret există multe lucruri ținute secrete chiar și față de ofițerii cu cel mai înalt rang din organizație. Doar M. și șeful său de personal știu absolut tot ce e de știut. Cel din urmă e răspunzător de ținerea la zi a evidenței strict secrete numită „Registrul de război”, așa încât, în eventualitatea morții amândurora, întreaga poveste – cu excepția datelor aflate individual la dispoziția diferitelor departamente și birouri – să fie disponibilă pentru succesorii lor.

Un lucru pe care James Bond, de pildă, nu-l cunoștea era mașinăria de la sediu care se ocupa de public, fie el prietenos sau nu – bețivi, țicniți, cereri de bună credință de a intra în Serviciu și agenți inamici cu planuri de penetrare sau chiar de asasinat. Dar în dimineața aceea friguroasă și senină de noiembrie avea să vadă în funcțiune respectivele resorturi atent asamblate.

Fata de la centrala Ministerului Apărării apăsă butonul „Așteptare” și-l spuse vecinei sale:

— Încă un descreierat care zice că-l James Bond! Îi știe chiar și numărul de cod. Spune că vrea să vorbească personal cu M.

Fata cealaltă, cu mai mare vechime, ridică din umeri. La centrală se primiseră numeroase telefoane similare în ultimul an, de când presa anunțase moartea lui James Bond într-o misiune în Japonia. Existase chiar și o femeie absolut sâcâitoare care, de fiecare dată când era lună plină, transmitea mesaje de la Bond, de pe planeta Uranus, unde acesta părea să fi rămas blocat în timp ce-și aștepta intrarea în rai.

— Transferă-l la Departamentul de legătură, Pat, zise a doua fată.

Departamentul de legătură era primul resort al mașinăriei, prima sită. Centralista reveni pe fir.

— O clipă, domnule. Vă voi face legătura cu un ofițer care ar putea să vă ajute.

Așezat pe marginea patului, James Bond spuse:

— Mulțumesc.

Se așteptase la oarecare întârziere până să-și poată dovedi identitatea. Fusese prevenit să se aștepte la asta de către fermecătorul „colonel Boris”, care se ocupase de el în ultimele câteva luni, după ce-și terminase tratamentul în luxosul institut de pe Nevski Prospekt, în Leningrad. Pe fir se auzi vocea unui bărbat.

— Aici căpitanul Walker. Cu ce vă pot ajuta?

James Bond articulă rar și răspicat:

— La telefon comandantul James Bond. Indicativ zero-zero șapte. Vă rog să-mi faceți legătura cu M. sau cu secretara lui, domnișoara Moneypenny. Vreau să stabilesc o întrevedere.

Căpitanul Walker apăsă două butoane de pe partea laterală a telefonului său. Primul buton porni înregistrarea pe casetofon, pentru uzul departamentului său, iar celălalt îl alertă pe unul dintre ofițerii de serviciu din Sala operativă a Diviziei Speciale de la Scotland Yard că ar trebui să asculte conversația, să identifice locul de origine al apelului și să înceapă imediat urmărirea apelantului. Acum depindea de căpitanul Walker – care era de fapt un foarte inteligent anchetator al serviciului de spionaj militar, fost prizonier de război – să-l țină de vorbă pe subiect timp de cinci minute sau cât mai aproape posibil de acest interval.

— Mă tem că nu le cunosc pe aceste două persoane, zise el. Sunteți sigur că aveți numărul corect?

James Bond repetă cu răbdare numărul din zona Regent al principalei linii telefonice de apel dinspre exterior a Serviciului Secret. Îl uitase, împreună cu multe alte lucruri, dar colonelul Boris îl cunoștea și-l pusese să-l noteze printre rândurile scrise mărunt de pe prima pagină a pașaportului său britanic falsificat, care spunea că îl cheamă Frank Westmacott și e director de firmă.

— Da, spuse căpitanul Walker cu înțelegere. Se pare că partea asta am lămurit-o, dar mă tem că nu-i pot identifica pe acești oameni cu care vreți să vorbiți. Cine anume sunt? Acest domn Em, de pildă. Nu cred că avem pe nimeni cu acest nume la minister.

— Vrei să-l spun pe litere? Îți dai seama că e o linie neprotejată?

Pe căpitanul Walker îl impresionă încrederea din glasul vorbitorului. Apăsă alt buton, făcând să sune soneria unui telefon, așa încât s-o audă Bond, și spuse:

— Vă rog, așteptați o clipă. Mă sună cineva pe linia cealaltă.

Căpitanul Walker luă legătura cu șeful departamentului său.

— Îmi cer scuze, domnule, dar am la telefon un tip care zice că e James Bond și vrea să vorbească cu M. Știu că pare o aiureală și am luat măsurile obișnuite cu Divizia specială și cu tot restul, dar ați vrea să ascultați un minut? Mulțumesc, domnule!

Două încăperi mai încolo, un bărbat hărțuit – șeful securității Serviciului Secret – exclamă „Fir-ar să fie!” și apăsă un buton. Un microfon aflat pe masa lui de lucru se trezi la viață. Șeful securității încremeni locului; tânjea grozav după o țigară, dar acum biroul lui era „în direct” cu căpitanul Walker și cu nebunul care-și zicea „James Bond”. Vocea căpitanului Walker răsună puternic.

— Îmi cer scuze. Să vedem: acest om, domnul Em, cu care vreți să vorbiți... Sunt sigur că nu e cazul să ne facem griji din cauza siguranței. Ați putea fi mai concret?

James Bond se încruntă. Nu știa că s-a încruntat și n-ar fi fost în stare să explice de ce o făcuse. Coborând vocea – iarăși inexplicabil –, zise:

— Sir Miles Messervy, amiral. E șeful unui departament din ministerul dumitale. Numărul biroului lui era doisprezece, la etajul al optulea. Avea o secretară, domnișoara Moneypenny. O fată frumoasă, brunetă. Să-ți spun și numele șefului de personal? Nu? Ei bine, să vedem: e miercuri. Să-ți spun care va fi felul principal în meniul cantinei? Ar trebui să fie budincă cu carne și rinichi.

Șeful securității ridică receptorul telefonului cu fir direct cu căpitanul Walker. Acesta îi spuse lui James Bond:

— Drăcie! Iar sună celălalt telefon! Durează doar o clipă.

Răspunse la telefonul verde.

— Da, domnule.

— Nu-mi place treaba cu budinca aceea cu carne și rinichi! Fă-i legătura cu Durul. Nu, anulează. Cu Blândul. Moartea lui zero-zero șapte a avut de la bun început ceva ciudat. Fără cadavru, fără dovezi concrete... Și indivizii de pe insula aceea

japoneză mi-au părut mereu cam secretoși. Prefăcătoria cu „fața de piatră”. Există o mică posibilitate… Ține-mă la curent, te rog.

Căpitanul Walker reveni la telefon cu James Bond.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, e o zi agitată. Acum, în privința cererii dumneavoastră, mă tem că nu vă pot ajuta personal. Nu ține de partea mea de minister. Cel cu care ar trebui să vorbiți e maiorul Townsend. El ar trebui să-l poată localiza pe omul acesta pe care vreți să-l vedeți. Aveți ceva de scris? Adresa e Kensington Cloisters numărul 44. Ați notat? Kensington doi de cinci, doi de cinci. Dați-mi zece minute ca să schimb o vorbă cu el și să văd dacă vă poate ajuta. Bine?

— Ești foarte amabil, zise Bond aton.

Puse receptorul în furcă, așteptă exact zece minute, după care ridică receptorul și ceru să i se facă legătura cu numărul respectiv.

James Bond stătea la hotelul Ritz. Așa-i spusese colonelul Boris să facă. Dosarul lui Bond de la KGB îl descria ca fiind un ins care trăiește pe picior mare, așa că la sosirea în Londra trebui să respecte imaginea KGB-ului despre viața pe picior mare. Bond coborî cu liftul la intrarea dinspre strada Arlington a hotelului. Un bărbat aflat la standul de ziare îi făcu o fotografie bună din profil cu un aparat Minox prins la butonieră. Când Bond coborî treptele scunde ce duceau pe trotuar și-i ceru comisionarului să-i cheme un taxi, alt aparat de fotografiat, de astă dată cu fi obiectiv telescopic, fu declanșat de mai multe ori dintr-o dubă a spălătoriei Red Roses, aflată în dreptul intrării pentru aprovizionare învecinate, iar la momentul oportun, aceeași dubă porni după taxiul lui Bond, în timp ce bărbatul dinăuntru dădu un scurt raport Sălii operative a Diviziei Speciale.

Clădirea de la Kensington Cloisters numărul 44 era un conac victorian mohorât, din cărămidă roșie murdară. Fusese ales pentru scopul pe care-l slujea fiindcă pe vremuri servise drept cartier general al Ligii Imperiale pentru Atenuarea Zgomotului, iar la intrare încă se mai găsea placa de bronz cu numele acestei organizații demult defuncte, a cărei cochilie goală fusese achiziționată de Serviciul Secret prin intermediul Biroului de relații al Commonwealth-ului. Clădirea mai avea un subsol demodat, spațios, reamenajat sub formă mai multor celule de detenție, și o ieșire dosnică spre o pajiște tăcută.

Duba spălătoriei Red Roses așteptă până ce ușa de ia intrare se închise în urma lui James Bond, după care plecă alene spre garajul aflat nu departe de Scotland Yard, înăuntrul ei desfășurându-se procesul de developare a filmului.

— Am întâlnire cu maiorul Townsend, zise Bond.

— Da, domnule, vă așteaptă. Pot să vă iau impermeabilul?

Portarul cu înfățișare puternică puse haina pe un umeraș și o agăță pe un cârlig din șirul aflat lângă ușă. Imediat ce Bond ajungea în spatele ușilor închise cu maiorul Townsend, haina avea să plece rapid la laboratorul de la etajul întâi, unde avea să i se afle proveniența, pe baza examinării țesăturii. Urma să se extragă și praf din buzunare, pentru o cercetare mai tihnită.

— Vă rog să mă urmați, domnule.

Coridorul era îngust, îmbrăcat în lambriuri proaspăt vopsite, cu o singură fereastră înaltă ce ascundea fluoroscopul declanșat automat de sub mocheta cu model urât. Rezultatele obținute de ochiul radiografic al aparatului aveau să fie trimise în laboratorul de deasupra culoarului. Culoarul se termina cu două uși plasate față-n față, marcate „A” și „B”. Portarul bătu la ușa camerei B și se dădu la o parte, lăsându-l pe Bond să intre.

Era o încăpere plăcută, foarte luminoasă, cu podeaua complet acoperită cu mochetă Wilton cenușie ca pana de porumbel. Gravurile cu teme militare de pe pereți aveau rame scumpe. În cămin ardea un foc mic, dar vesel, iar pe polița în stil Adam se înșirau mai multe trofee de argint și două fotografii în rame de piele – una înfățișând o femeie drăguță, iar cealaltă, trei copii drăguți. În mijloc exista o masă cu un vas cu flori, iar de o parte și de alta a focului se aflau două fotolii comode. Nicio masă de scris, niciun fișet, nimic cu aer oficial. Un bărbat înalt, la fel de plăcut ca încăperea, se ridică de pe fotoliu mai îndepărtat de ușă, lăsă ziarul *The Times* să cadă pe mochetă și veni spre Bond cu un zâmbet de bun-venit pe chip, întinzându-i mâna fermă, uscată. Acesta era Blândul.

— Intră, intră! Ia loc! O țigară? Nu din cele pe care-mi aduc aminte că le preferai, ci doar bătrânele Senior Service.

Maiorul Townsend pregătise cu grijă remarca aceea cu miez – o referire la faptul că lui Bond îi plăceau țigările Morland Special, cu trei cercuri aurii. Remarcă aparenta lipsă de înțelegere a lui Bond, care luă o țigară și acceptă focul. Se așezară față-n față;

maiorul Townsend se așează comod, picior peste picior, în timp ce Bond rămase cu spatele drept, fără a se sprijini de spetează.

— Ia spune, cu ce te pot ajuta? întrebă Townsend.

De cealaltă parte a coridorului, în Camera A – un cub rece, proiectat de Oficiul Lucrărilor, cu un foc de gaz sâsâitor, fără alt mobilier în afara unei mese de lucru urâte și a două scaune din lemn așezate de o parte și de alta a ei, sub neonul dezvelit –, primirea făcută lui Bond de către Dur, fostul șef al poliției („fostul” din cauza unui caz de brutalitate în Glasgow pentru care ar fi fost condamnat) ar fi fost foarte diferită. Acolo, bărbatul care trecea drept domnul Robson i-ar fi aplicat integral tratamentul intimidării – un interogatoriu dur, tiranizator, amenințări cu închisoarea pentru declararea unei identități false și Dumnezeu mai știe ce și, poate, dacă ar fi vădit semne de ostilitate ori ar fi dat impresia că devine o pacoste, o mică bumbăceală judicioasă în subsol.

Aceasta era sita supremă ce alegea grâul de neghină în rândul membrilor populației care doreau să capete acces la „Serviciul Secret”. Alți oameni din clădire se ocupau de scrisori. Cele scrise cu creionul sau cu cerneală de mai multe culori și cele ce includeau și o fotografie rămâneau fără răspuns. Cele care conțineau amenințări și cele litigioase erau trimise la Divizia Specială. Cele consistente și solide plecau, însoțite de un comentariu al celui mai bun grafolog din branșă, la Departamentul de legătură al Sediului, pentru „măsuri ulterioare”. Pachetele mergeau automat – și foarte rapid – la Brigada de neutralizare a bombelor de la unitatea militară Knightsbridge. Urechea acului era îngustă și, în ansamblu, discrimina în mod corect. Sistemul era costisitor, însă prima îndatorire a unui serviciu secret e aceea de a rămâne nu doar secret, ci și ferit de primejdii.

Nu exista niciun motiv ca James Bond, care se aflase tot timpul în sectorul operativ al activității, să aibă cele mai vagi cunoștințe despre măruntaiele serviciului, așa cum n-avea nevoie nici să înțeleagă misterele instalației sanitare sau ale alimentării cu electricitate a apartamentului său din Chelsea ori funcționarea propriilor săi rinichi. Colonelul Boris însă cunoștea întreaga rutină. Serviciile secrete ale tuturor marilor puteri cunosc fața publică a adversarelor lor, iar colonelul Boris descrisese cu foarte mare acuratețe tratamentul la care trebuia

să se aștepte James Bond înainte de a fi „autorizat” și de a i se permite accesul în biroul fostului său șef.

Așa că acum, James Bond tăcu câteva clipe înainte să-l răspundă maiorului Townsend cu ce îl poate ajuta. Se uită la Blând și apoi la foc. Adună pe elemente acurateța portretul maiorului Townsend care-i fusese descris și, înainte de a spune ce avea de spus, îi dădu colonelului Boris un punctaj de nouăzeci din o sută. Fața cea mare, prietenoasă, ochii căprui-deschis depărtați, mărginiți de ridurile unui milion de zâmbete, mustața în stil militar, monoclul fără ramă ce atârna de un șnur subțire, negru, părul nisipiu rărit, pieptănat peste cap, imaculatul costum albastru la două rânduri, gulerul alb, tare și cravata Brigade – toate erau prezente. Însă colonelul Boris nu-i spusese că ochii cei prietenoși aveau răceala a două țevi de pușcă și nici că buzele erau subțiri, de savant. James Bond rosti răbdător:

— E foarte simplu. Sunt cine spun că sunt. Fac ceea ce ar trebui să fac în mod firesc, și anume să mă prezint la M. ca să-i dau raportul.

— Într-adevăr. Însă trebuie să înțelegi (un surâs plin de compasiune) că am pierdut legătura cu dumneata de aproape un an. Ai fost declarat oficial „dispărut, probabil ucis”. Ba chiar ți-a apărut necrologul în *The Times*. Ai vreo dovadă a identității dumitale? Recunosc că semeni foarte mult cu cel din fotografii, dar sunt convins că înțelegi că trebuie să fim foarte siguri înainte de a te lăsa să treci mai departe în ierarhie.

— Secretara mea era domnișoara Mary Goodnight. Ea m-ar recunoaște cu siguranță – la fel și alți zeci de oameni de la sediu.

— Domnișoara Goodnight a primit o misiune în străinătate. Îmi poți face o scurtă descriere a sediului, doar geografia principală?

Bond se conformă.

— În regulă. Acum spune-mi cine era domnișoara Maria Freudenstadt.

— Era?

— Da, a murit.

— Mă gândeam eu că nu va rezista mult! Era agentă dublă, lucra pentru KGB. O controla Departamentul 100. Nu mi s-ar mulțumi deloc dacă ți-aș spune mai mult de atât.

Maiorul Townsend fusese pregătit cu această întrebare ultrasecretă și i se dăduse și răspunsul – mai mult sau mai puțin așa cum îl formulase Bond. Acesta era argumentul decisiv. Bărbatul din fața lui nu putea fi altul decât James Bond.

— Ei, facem progrese frumoase! Acum rămâne doar să aflu de unde vii și unde ai fost atâtea luni, după care nu te voi mai reține.

— Regret, dar asta pot să-i spun doar lui M., personal.

— Înțeleg, zise maiorul Townsend luându-și o mină meditativă. Păi dă-mi voie să dau un telefon, două și să văd ce se poate face. Ai citit ziarul *Times* de azi? întrebă el ridicându-se în picioare.

Luă ziarul și i-l dădu lui Bond. Hârtia fusese tratată special ca să permită prelevarea unor amprente bune.

— Mă întorc imediat.

Maiorul Townsend închise ușa în urmă-i, traversă coridorul și intră pe ușa marcată „A”, unde știa că „domnul Robson” e singur.

— Scuze că te deranjez, Fred, pot să folosesc codificatorul tău telefonic?

Bărbatul voinic aflat la masa de lucru mormăi ceva pe lângă coada pipei, rămânând aplecat asupra știrilor despre cursele de la amiază din ziarul *Evening Standard*. Maiorul Townsend ridică receptorul telefonului verde și i se făcu legătura cu laboratorul.

— La telefon maiorul Townsend. Comentarii?

Ascultă atent, mulțumi, după care luă legătura cu șeful securității de la sediu.

— Ei bine, domnule, cred că nu poate fi decât zero-zero șapte. Ceva mai slab decât în poze. Vă voi da amprentele lui imediat ce pleacă. Poartă ținuta obișnuită – costum bleumarin la un rând, cămașă albă, cravată neagră din mătase croșetată, pantofi negri fără șireturi, dar toate par nou-nouțe. Impermeabilul a fost cumpărat ieri de la Burberry. A răspuns corect la întrebarea despre Freudenstadt, însă zice că nu-i va spune nimic despre sine decât lui M., personal. Dar indiferent cine e, nu-mi prea place treaba! A dat-o rasol cu țigările lui speciale. Are o privire ciudată, opacă, cumva distratră, și fluoroscopul arată că are o armă în buzunarul drept al hainei – o șmecherie curioasă, pare să n-aibă pat. Aș zice că e bolnav. Personal, n-aș recomanda ca M. să-l primească, dar dacă nu-l

primește habar n-am cum să-l facem să vorbească. (Ascultă câteva clipe.) Foarte bine, domnule. Rămân lângă telefon. Mă găsiți la interiorul domnului Robson.

În încăpere se lăsă tăcerea. Cei doi bărbați nu se înțelegeau prea grozav. Maiorul Townsend privea focul alimentat de gaz, punându-și întrebări cu privire la bărbatul aflat în camera alăturată. Telefonul țârâi.

— Da, domnule. Foarte bine, domnule. Trimite secretara dumneavoastră o mașină de serviciu? Mulțumesc, domnule.

Bond rămăsese în aceeași postură dreaptă, cu ziarul nedeschis în mână. Maiorul Townsend îl anunță vesel:

— Ei bine, s-a rezolvat! M. a trimis vorbă că se simte extrem de ușurat că ești teafăr și că va îi liber peste o jumătate de oră. Mașina ar trebui să ajungă aici în vreo zece minute. Iar șeful de personal spune că speră să fii liber să iei prânzul cu el după aceea.

James Bond zâmbi pentru prima oară – un zâmbet slab, care nu-i lumină ochii.

— Foarte amabil din partea lui. Spune-i, te rog, că mă tem că nu voi fi liber.

Capitolul 2

Atentat!

Stând în fața mesei de lucru a lui M., șeful de personal spuse cu fermitate:

— Eu unul zău că n-aș face-o, domnule! Pot să discut eu cu el sau o poate face altcineva. Fără doar și poate, e chiar el. Șeful securității tocmai a confirmat amprentele, iar fotografiile sunt în regulă, la fel și înregistrarea vocii. Dar prea multe lucruri nu ies la socoteală! Pașaportul fals pe care l-am găsit în camera lui de la Ritz, de pildă. De acord, să zicem că a vrut să se întoarcă în țară fără zarvă. Dar falsul e prea bun! Tipic pentru KGB. Și ultima viză de intrare e în Germania de Vest, alaltăieri. De ce nu s-a prezentat la Biroul B sau W? Șefii ambelor birouri sunt prieteni cu el, mai ales zero unu șase din Berlin. Și de ce nu s-a dus să-și vadă apartamentul? Are acolo un fel de menajeră, o scoțiană pe nume May care a jurat tot timpul că e viu și a acoperit cheltuielile de întreținere din economiile ei. Hotelul Ritz sugerează un fel de Bond „de scenă”. Și hainele astea noi – de ce și-a bătut capul cu ele? Nu contează ce purta când a sosit în Dover. Normal ar fi fost că, dacă era în zdrențe, să mă fi sunat – avea numărul meu de acasă – și să-mi fi cerut să-l rezolv. Ar fi băut câteva pahare, mi-ar fi descris pe scurt povestea și apoi s-ar fi prezentat aici. Dar în loc de toate astea avem abordarea asta tipică de penetrare și cei de la securitate sunt al naibii de îngrijorați!

Șeful de personal se opri. Știa că nu se face ascultat. Imediat ce începuse, M. își răsucise pieziș scaunul și rămăsese așa, privind posomorât linia neregulată a acoperișurilor Londrei dincolo de fereastră și trăgând ocazional din pipa neaprinsă. Încăpățânat, șeful de personal încheie:

— Credeți că puteți lăsa povestea asta în seama mea, domnule? Pot să iau legătura într-o clipă cu Sir James Molony și să-l internez pe zero-zero șapte la Park, pentru observație și tratament. Totul se va face cu mare blândețe, tratament de VIP și așa mai departe. Pot să-i spun că ați fost chemat la Cabinet

sau ceva. Securitatea zice că zero-zero șapte e cam slab. Îl ajutăm să se înzdrăvenească, își face convalescența și tot restul. Ăsta poate fi pretextul. Dacă se înfurie putem oricând să-i dăm ceva hapuri. Mi-e bun prieten, n-o să ne poarte pică. Se vede clar: are nevoie să fie readus pe linia de plutire – asta, dacă reușim.

M. își roti încet scaunul, privi fața cea obosită și îngrijorată pe care se citea tensiunea provocată de postul echivalent cu cel de director adjunct al Serviciului Secret vreme de peste zece ani și zâmbi.

— Îți mulțumesc, dar mă tem că nu e chiar așa de simplu. L-am trimis pe zero-zero șapte în ultima misiune ca să-l smulg din grijile lui casnice. Ții minte cum s-a întâmplat. Ei bine, habar n-aveam că misiunea aceea, care părea relativ pașnică, va sfârși printr-o luptă aprigă cu Blofeld, nici că zero-zero șapte va dispărea de pe fața pământului vreme de un an. Acum trebuie să aflăm ce s-a întâmplat în timpul acelui an. Și zero-zero șapte are dreptate: eu l-am trimis în misiunea respectivă, așa că are tot dreptul să-mi dea raportul personal. Îl cunosc, e un om încăpățânat. Dacă spune că nu va vorbi cu nimeni altcineva, nu va vorbi. Sigur că vreau să aflu ce i s-a întâmplat. Dumneata ai să asculți. Să ai la îndemână doi, trei oameni de ispravă. Dacă devine brutal, intrați și-l săltați. În ce privește arma lui, mă pot îngriji de ea, zise M. făcând un gest vag spre tavan. Ai testat drăcia?

— Da, domnule. Funcționează perfect. Dar…

M. ridică mâna să-l oprească pe șeful de personal.

— Regret, dar e un ordin! (Un buton al intercomului începu să pâlpâie intermitent.) El e. Trimite-l direct la mine, te rog.

— Foarte bine, domnule.

Șeful de personal ieși și închise ușa.

James Bond stătea în picioare și-i zâmbea distrat domnișoarei Moneypenny, care părea extrem de tulburată. Mutându-și privirea și cu același zâmbet distant, Bond îl salută pe șeful de personal, fără să-l întindă mâna.

— Salutare, Bill!

— Salutare, James! răspunse Bill Tanner cu o însuflețire care suna teribil de fals în propriu-i auz. Nu ne-am văzut de-un veac!

Văzu în același timp, cu coada ochiului, că domnișoara Moneypenny clatină din cap scurt, cu emfază; o privi drept în ochi și spuse:

— M. vrea să-l vadă pe zero-zero șapte fără întârziere.

Domnișoara Moneypenny minți disperată:

— Știi că M. are o ședință cu statul-major, la Cabinet, în cinci minute?

— Da. A spus că trebuie să-l scutești cumva de ea. (Șeful de personal se întoarse spre Bond.) În regulă, James, du-te. Îmi pare rău că nu putem lua prânzul împreună! Hai să stăm la o șuetă după ce termină M. cu tine.

— Foarte bine, replică Bond.

Își îndreptă umerii și intră pe ușa deasupra căreia se aprinsese deja becul roșu. Domnișoara Moneypenny își îngropă fața în palme și spuse cu disperare:

— O, Bill! Ceva e în neregulă cu el! Mi-e frică!

— Liniștește-te, Penny, spuse Bill Tanner. Am să fac tot ce pot.

Intră repede în propriul birou, închise ușa, se duse la masa de lucru și apăsă un buton. În încăpere se auzi vocea lui M.

— Salutare, James! E minunat să te avem din nou printre noi! Ia loc și povestește-mi totul.

Bill Tanner ridică receptorul telefonului interior și ceru cu șeful securității.

James Bond își ocupă locul obișnuit, de cealaltă parte a mesei de lucru a lui M. O furtună de amintiri i se învârteji în minte, ca un film prost montat pe un proiector care a înnebunit. Impuse minții sale să ignore furtuna. Trebuia să se concentreze la ceea ce avea de spus și de făcut, și la nimic altceva.

— Mă tem că încă sunt multe lucruri pe care nu mi le aduc aminte, domnule. M-am ales cu o lovitură în cap (își atinse tâmpla dreaptă) cândva, pe parcursul misiunii pe care m-ați trimis s-o execut în Japonia. După aceea nu mai știu nimic până când m-a ridicat poliția pe docul din Vladivostok. Habar n-am cum am ajuns acolo. Polițiștii m-au bumbăcit nițel și pesemne că am căpătat încă o lovitură în cap cu ocazia respectivă, pentru că dintr-odată mi-am adus aminte cine sunt și că nu-s pescar japonez – fiindcă asta credeam că sunt. Atunci, desigur, poliția m-a încredințat diviziei locale a KGB-ului – că veni vorba, e o clădire mare și cenușie, pe strada Morskaia, în apropiere de

gară și cu fața spre port. Când cei de-acolo mi-au trimis amprentele prin belinograf la Moscova, s-a iscat o mare agitație; am fost trimis acolo cu avionul, de pe aerodromul militar Vtoraia Recika, chiar la nord de oraș, și cei din Moscova au petrecut săptămâni întregi interogându-mă sau mai bine-zis încercând, fiindcă nu-mi aminteam nimic, decât atunci când mă îmboldeau cu câte un lucru pe care-l știau ei, și atunci eram în stare să le îmbogățesc cunoștințele cu câteva detalii neclare. Foarte frustrant pentru ei!

— Foarte, comentă M., între sprâncenele căruia apăruse o ușoară încruntare. Și le-ai spus tot ce ai putut? N-ai fost cam, ăă, generos?

— S-au purtat foarte frumos cu mine în toate privințele, domnule, așa că a părut firesc să fac măcar atât. Există în Leningrad un institut; mi s-a acordat tratamentul VIP. Cei mai mari specialiști neurologi și tot restul. N-au părut să-mi poarte ranchiună pentru că am lucrat aproape toată viața împotriva lor. Au venit și alți oameni, care mi-au vorbit foarte rațional despre situația politică și așa mai departe. Despre nevoia ca Orientul și Occidentul să conlucreze pentru pacea mondială. Mi-au clarificat o mulțime de lucruri la care nu mă gândisem niciodată. Pot spune că m-au convins.

Bond privea cu încăpățânare în ochii de marinar albaștri, limpezi, în care se aprinsese o scânteie roșie de furie.

— Nu cred că înțelegeți la ce mă refer, domnule. Dumneavoastră v-ați războit toată viața cu câte cineva și faceți și-n clipa asta același lucru. Și m-ați folosit ca pe o unealtă aproape toată viața mea de adult. Din fericire, asta s-a terminat.

— Cu siguranță că s-a terminat! replică M. cu aprindere. Presupun că printre alte lucruri pe care le-ai uitat e faptul că ai citit rapoartele prizonierilor noștri de război din Coreea, cărora chinezii le spălaseră creierul. Dacă rușii sunt atât de dornici de pace, la ce mai au nevoie de KGB? Conform ultimei estimări, în KGB există aproximativ o sută de mii de bărbați și femei care „se războiesc”, cum te exprimi tu, cu noi și cu alte țări. Asta e organizația care s-a purtat atât de fermecător cu tine în Leningrad! S-a întâmplat cumva să menționeze uciderea lui Horcher și a lui Stutz în München, luna trecută?!

— A, da, domnule, răspunse Bond pe un ton răbdător, calm. Sunt nevoiți să se apere de serviciile secrete ale Occidentului.

Dacă ați demobiliza toate astea, zise el făcând un gest larg cu mâna, ar fi la rândul lor bucuroși să renunțe la KGB. Au fost foarte deschiși în privința asta.

— Și presupun că același lucru ar fi valabil pentru cele două sute de divizii ale lor, pentru flota de submarine și pentru rachetele balistice intercontinentale pe care le au, nu? replică aspru M.

— Desigur, domnule.

— Păi dacă oamenii ăștia ți-au părut atât de raționali și de fermecători, de ce n-ai rămas acolo? Alții au rămas. Burgess a murit, dar ai fi putut să te faci prieten la toartă cu Maclean!

— Noi am considerat că e mai important să mă întorc și să lupt aici pentru pace, domnule. Dumneavoastră și agenții dumneavoastră m-ați învățat anumite abilități folosite în războiul subteran. Mi s-a explicat cum ar putea fi folosite aceste abilități în slujba păcii.

Mâna lui Bond se îndreptă nonșalant spre buzunarul drept al hainei. La fel de nonșalant, M. își îndepărtă scaunul de masa de lucru și căută cu mâna stângă butonul de sub brațul scaunului.

— Ca de pildă? întrebă M. încet, știind că moartea intrase în cameră și stă lângă el și că întrebarea lui e o invitație adresată morții de a-i lua locul pe acel scaun.

James Bond devenise încordat și pielea din jurul buzelor îi pălise. Ochii albastru-cenușii continuau să-l privească pe M. țintă, goi, aproape fără să-l vadă. Cuvintele sunară aspru, de parcă o compulsie lăuntrică le-ar fi obligat să țâșnească din el.

— Începutul ar fi făcut dacă adepții războiului ar putea fi eliminați, domnule. Asta e pentru numărul unu de pe listă.

Mâna țâșni din buzunar cu botul bont al armei, dar chiar în clipa când otrava începu să iasă pe țeava pistolului cu pară de cauciuc în loc de pat, coala cea mare de sticlă blindată coborî cu viteză din fanta mascată din tavan și, cu un ultim oftat al mecanismelor hidraulice, se opri în podea. Jetul de lichid maroniu, vâscos se revărsă inofensiv în mijlocul ei și începu să se prelingă încet, deformând imaginea feței lui M. și a brațului pe care-l ridicase automat, pentru un plus de protecție.

Șeful de personal dăduse buzna în cameră, urmat de șeful securității. Se aruncară amândoi asupra lui James Bond, dar în clipa când îl prinseră de brațe, capul acestuia căzu cu bărbia în piept și Bond ar fi alunecat de pe scaun pe podea dacă nu l-ar fi

sprijinit cei doi. Îl traseră în picioare, cufundat într-un leșin adânc. Șeful securității adulmecă și spuse scurt:

— Cianură! Trebuie să ieșim toți de aici! Și încă al naibii de repede!

(Situația de urgență făcuse să dispară „manierele elegante” de la sediu.) Pistolul zăcea pe jos, acolo unde căzuse. Îi trase un șut și-l spuse lui M., care ieșise de după scutul său din sticlă:

— Domnule, vă rog să ieșiți din încăpere. Repede! Voi pune să se facă curățenie în pauza de prânz.

Era un ordin. M. se duse la ușa deschisă. Cu mâna strânsă pumn la gură, domnișoara Moneypenny privi îngrozită cum corpul inert al lui James Bond e târât afară din încăpere, lăsând urme pe covor cu tocurile pantofilor, și dus în biroul șefului de personal. M. spuse aspru:

— Închide ușa aceea, domnișoară Moneypenny! Ia legătura imediat cu medicul militar de serviciu. Hai, fată! Nu sta acolo cu gura căscată! Și să nu spui nimănui o vorbă în legătură cu asta! Ai înțeles?

Domnișoara Moneypenny își impuse să se îndepărteze de pragul isteriei. Cu un „Da, domnule!” automat, închise ușa și întinse mâna după telefonul ce asigură comunicațiile între birouri.

M. intră în biroul șefului de personal și închise ușa. Șeful securității se afla în genunchi, lângă Bond. Îi lărgise cravata, îi descheiase nasturele gulerului și-i căuta pulsul. Fața lui Bond era albă și scăldată de sudoare; respira cu un hârâit disperat, de parcă tocmai ar fi alergat la maraton. M. se uită o clipă în jos, la el, după care, ascunzându-și fața de ceilalți, își mută privirea spre perete, dincolo de corpul celui leșinat. Se întoarse spre șeful de personal și zise aspru:

— Ei, asta e! Predecesorul meu a murit pe scaunul acela. Atunci a fost un simplu glonț, dar tras de un ofițer scos din minți cam în același mod. Împotriva nebunilor nu se pot da legi. Oficiul Lucrărilor a făcut categoric treabă bună cu dispozitivul acela. Eh… Firește, povestea asta nu trebuie să se afle. Cheamă-l pe Sir James Molony cât de repede poți și aranjează ca zero-zero șapte să fie dus la Park. Ambulanță, pază mascată. Îi voi explica lui Sir James situația după-amiază. Pe scurt, așa cum ai auzit, KGB-ul a pus mâna pe el. I-au spălat creierul. Era deja bolnav – o amnezie. Am să-ți spun mai târziu tot ce știu. Trimite

pe cineva la Ritz să-i strângă lucrurile și să-i achite nota. Și trimite un anunț Asociației Presei. Ceva de genul: „Ministerul Apărării anunță cu bucurie... Nu: cu mare încântare, că comandantul James Bond etc., care a fost declarat dispărut, probabil ucis în timpul unei misiuni în Japonia, anul trecut în noiembrie, s-a întors în țară după o călătorie plină de primejdii prin Uniunea Sovietică, din care ne așteptăm să fi cules numeroase informații valoroase. Sănătatea comandantului Bond a suferit în mod inevitabil în urma experiențelor sale, astfel că în prezent se află în convalescență, sub supraveghere medicală.” (M. zâmbi glacial.) Partea aceea cu informațiile nu-i va aduce nicio bucurie tovarășului Semiciastnîi și trupelor lui! Și adaugă un aviz „D” către editori: „Se solicită în mod expres, din motive de securitate, ca la comunicatul de mai sus să se adauge un minim de speculații și comentarii și să nu se facă nicio încercare de a afla unde se află comandantul Bond.” Bine?

Bill Tanner, care scria frenetic, ca să țină pasul cu M, ridică privirea de pe carnetul de stenografie, uimit la culme.

— Dar, domnule, nu veți formula, nicio acuzație? În definitiv, trădare și tentativă de crimă... Vreau să spun, nu-l trimiteți în fața curții marțiale?

— Categoric nu! Replică M. aspru. Zero-zero șapte era bolnav, nu era răspunzător de acțiunile sale. Dacă unui om i se poate spăla creierul, probabil că se poate executa și procedura inversă. Dacă e cineva în stare de lucrul ăsta, Sir James e acela. Repune-l deocamdată pe statul de plată, cu jumătate din leafă, în fostul lui departament. Și ai grijă să-și primească retroactiv salariul integral și cheltuielile pentru ultimul an. Dacă KGB-ul are tupeul de a-l asmuți pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei asupra mea, am și eu tupeul de a-l asmuți înapoi asupra lor! Zero-zero șapte a fost pe vremuri un agent bun și nu văd niciun motiv să nu redevină agent bun. În anumite limite, sigur. Adu-mi după pauza de prânz dosarul despre Scaramanga. Dacă reușim să-l readucem pe zero-zero șapte în formă, asta e ținta de mărimea potrivită pentru el.

— Dar asta înseamnă sinucidere, domnule! protestă șeful de personal. Nici măcar zero-zero șapte n-ar fi în stare să-l doboare!

M. răspunse cu răceală:

— Cât ar primi zero-zero șapte pentru strădania de azi dimineață? Douăzeci de ani? Minimum, aș spune. E mai bine pentru el să cadă pe câmpul de luptă. Dacă misiunea îi reușește, prin asta își va recâștiga poziția și vom putea uita cu toții trecutul. Oricum, asta am decis.

Se auzi o bătaie la ușă și medicul militar de serviciu intră în cameră. M. îi dădu bună ziua, se răsuci țeapăn pe călcâie și ieși. Uitându-se după el, șeful de personal murmură abia auzit:

— Ticălos fără inimă!

După care se apucă să îndeplinească sarcinile pe care le primise, cu obișnuita-i minuțiozitate extremă și cu obișnuitul simț al datoriei. Nu era treaba lui să pună întrebări!

Capitolul 3

Scaramanga „Pistolarul”

La clubul Blades, M. mâncă obișnuitul său prânz sumar – un calcan de Dover la grătar, urmat de o lingură din cea mai aromată brânză Stilton a clubului. Stătea singur, ca de obicei, pe una din banchetele de la geam, baricadat în spatele ziarului *The Times*, întorcând din vreme în vreme pagina ca să demonstreze că-l citește – numai că, de fapt, nu-l citea. Porterfield îi spuse însă ospătărițeiișefe, Lily, o frumoasă și foarte iubită podoabă a clubului, că „azi e ceva în neregulă cu bătrânul – sau poate nu chiar în neregulă, dar s-a întâmplat ceva cu el”. Porterfield se mândrea că e un fel de psiholog amator. În calitate de chelner-șef și de preot confesor al multora dintre membri, cunoștea o mulțime de lucruri despre toți și-i plăcea să creadă că știe totul, putând astfel să le anticipeze dorințele și toanele, în tradiția servitorilor fără egal. Stând cu Lily în spatele celui mai ales bufet rece etalat la ora respectivă în lumea întreagă, într-un moment de răgaz, îi explică la ce se referea.

— Știi licoarea aceea îngrozitoare pe care o bea întotdeauna Sir Miles? Vinul acela roșu algerian pe care comisia nici măcar nu îngăduie să-l punem pe lista băuturilor? Clubul îl aduce numai ca să-l facă pe plac lui Sir Miles. Ei bine, el mi-a explicat o dată că-n marina militară, vinului ăstuia i se spunea „Enervantul”, fiindcă se pare că, dacă bei prea mult, te face să turbezi de furie. Ei bine, în zece ani de când am plăcerea de a mă îngriji de Sir Miles, niciodată n-a comandat mai mult de jumătate de carafă. (Pe chipul benign, aproape preoțesc al lui Porterfield apăru o expresie de solemnitate teatrală, ca și cum ar fi citit ceva de-a dreptul groaznic în frunzele de ceai.) Și ce se întâmplă azi?

Lily își încleștă încordată mâinile și-și aplecă o idee capul, ca să recepteze integral impactul veștii.

— Bătrânul spune: „Porterfield, o sticlă de Enervant. Ai înțeles? O sticlă întreagă!” Așa că, firește, n-am spus nimic, ci m-am dus și i-am adus-o. Dar ascultă la mine, Lily: ceva l-a lovit

rău pe Sir Miles azi dimineață, fără doar și poate! încheie el observând o mână ridicată undeva, în încăperea lungă și punându-se în mișcare.

M. ceru să i se aducă notă și plăti cu o bancnotă de cinci lire, cum făcea de obicei, indiferent la cât se ridica nota, pentru plăcerea de a primi restul în bancnote foșnitoare și monede de argint și aramă noi, lucioase, fiindcă la Blades exista obiceiul de a da rest membrilor numai bani proaspăt ieșiți din monetărie. Porterfield îi feri masa ca să se ridice și M. se îndreptă cu pași iuți spre ușă, răspunzând la ocazionalele saluturi cu o mișcare preocupată a capului și o ridicare scurtă a mâinii. Era ora două. Bătrânul Rolls Phantom negru îl duse repede și în liniște prin Berkeley Square, pe strada Oxford, iar de acolo, prin strada Wigmore, în Regent's Park. M. nu se uita pe fereastră, ci, stând într-o poziție rigidă pe bancheta din spate, cu pălăria cu calotă rotundă și boruri înguste, răsfrânte așezată drept în creștet, privea fără să vadă ceafa șoferului, cu niște ochi adumbriți, îngândurați.

Se asigură pentru a suta oară de când plecase de la birou în dimineața aceea că luase decizia corectă. Dacă James Bond putea fi readus pe calea cea bună – și M. era sigur că Sir Molony, un neurolog fără seamăn, putea face acest lucru –, ar fi fost ridicol să-i încredințeze din nou îndatoririle normale ale celor din Departamentul 00. Trecutul putea fi iertat, însă nu și uitat – decât cu trecerea timpului. Pentru cei care cunoșteau cele petrecute ar fi fost extrem de iritant ca Bond să circule prin sediu ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru el însuși ar fi fost de două ori stânjenitor să se afle față-n față cu Bond, cu masa aceea de lucru între ei. În plus, dacă era ațintit drept spre o țintă cunoscută – M. formula problema în limbajul navelor de război –, James Bond era o armă de foc cu eficacitate unică. Ei bine, ținta exista și cerea cu disperare să fie distrusă. Bond îl acuzase că l-a folosit ca pe o unealtă. Firește! Fiecare ofițer din Serviciu reprezenta o unealtă pentru îndeplinirea unui scop secret sau a altuia. Problema momentului putea fi rezolvată numai printr-o ucidere. James Bond n-ar fi purtat indicativul cu zero-zero dacă n-ar fi avut un talent excepțional, adesea dovedit, cu armele de foc. Așa să fie! În schimbul incidentului din dimineața aceea, ca ispășire pentru el, Bond va trebui să facă dovadă vechilor sale aptitudini. Dacă reușea, își recâștiga

statutul anterior. Dacă eșua, ei bine, moartea avea să-i aducă cinstire. Și în caz de victorie, și în caz de înfrângere, planul avea să rezolve o gamă vastă de probleme. M. își scoase din minte o dată pentru totdeauna hotărârea luată, coborî din mașină, luă liftul până la etajul opt și străbătu coridorul, simțind pe măsură ce se apropia de biroul său mirosul tot mai puternic al unui dezinfectant necunoscut.

În loc de a folosi cheia intrării private de la capătul coridorului, M. intră pe ușa domnișoarei Moneypenny. Aceasta stătea la locul ei obișnuit, bătând de zor la mașină obișnuita corespondență de rutină. Se ridică în picioare când îl văzu.

— Domnișoară Moneypenny, ce-i duhoarea asta oribilă?

— Nu știu cum se cheamă, domnule. Șeful securității a adus o brigadă de la departamentul de război chimic al Ministerului de Război. Ei spun că vă puteți folosi din nou biroul, dar să lăsați geamurile deschise o vreme, așa că am pornit încălzirea. Șeful de personal nu s-a întors încă de la masa de prânz, dar mi-a zis să vă spun că tot ce ați cerut e pe cale să se facă. Sir James operează până la patru, dar după aceea va aștepta să-l sunați. Poftim dosarul pe care-l voiați, domnule.

M. luă dosarul cafeniu cu steaua roșie semnificând „Strict secret” în colțul din dreapta sus.

— Ce face zero-zero șapte? Și-a revenit?

Pe chipul domnișoarei Moneypenny nu se citea nimic.

— Așa am înțeles, domnule. Medicul de serviciu i-a dat un sedativ și a fost luat și dus cu targa în timpul pauzei de prânz. Era complet acoperit. L-au dus până în garaj cu liftul de serviciu. Nu m-a întrebat nimeni nimic.

— Bun. Atunci adu-mi telegramele, te rog. Azi s-a irosit o grămadă de timp cu toate aceste emoții domestice.

Cu dosarul în mână, M. intră în biroul lui. Domnișoara Moneypenny îi duse telegramele și rămase îndatoritoare lângă el în timp ce le parcurse, dictându-l ici și colo un comentariu sau o întrebare. Ea privea capul plecat, cenușiu ca oțelul, cu peticul chel lustruit ani la rând de un șir întreg de chipie marinărești și se întreba, așa cum se întrebase foarte des în ultimii zece ani, dacă-l iubea sau îl ura pe omul acela. Un lucru era sigur: îl respecta mai mult ca pe oricare alt bărbat pe care-l cunoscuse sau despre care citise. M. îi dădu dosarul.

— Mulțumesc. Acum lasă-mi un sfert de oră, după care voi primi pe oricine vrea să mă vadă. Convorbirea cu Sir James are prioritate, firește.

M. deschise dosarul cafeniu, își luă pipa și se apucă s-o umple distrat în timp ce parcurgea lista dosarelor complementare pentru a vedea dacă are nevoie imediată de vreunul dintre ele. Apoi scăpără chibritul, își aprinse pipa, se așeză comod pe scaun și citi:

„FRANCISCO (PACO) «PISTOLARUL» SCARAMANGA.”

Mai jos, textul spunea:

Asasin liber-profesionist, aflat cu precădere sub controlul KGB, prin intermediul DSS din Havana, Cuba, dar deseori operator independent pentru alte organizații în Caraibe și în statele din America Centrală. A provocat daune de mari proporții, în special la nivelul SS[1] dar și al CIA și al altor servicii prietene, prin crimă și prin schilodire științifică, începând din 1959, anul în care a venit Castro la putere, fapt ce pare să fi constituit factorul declanșator al operațiunilor lui Scaramanga. Este foarte temut și admirat în regiunea sus-numită, unde pare să aibă libertate de acces deplină, în ciuda precauțiilor poliției. Ca urmare, a devenit un fel de legendă locală și este cunoscut pe «teritoriul» lui drept «Omul cu pistol de aur» – aluzie la principala sa armă, un Colț de calibrul .45 cu țeavă lungă și trăgaci cu unică acțiune, placat cu aur. Folosește gloanțe speciale, cu miez de aur greu și moale (24 carate) și cămașă de argint, cu tăietură în cruce la vârf, pe principiul dum-dum, pentru un efect vătămător maxim. Își produce singur această muniție. Este răspunzător de moartea agenților 267 (în Guyana britanică), 398 (Trinidad), 943 (Jamaica) și 768 și 742 (Havana) și de schilodirea și pensionarea ulterioară din SS a agentului 098, ofițer de inspecție regională, împușcat în ambii genunchi. (Vezi mai sus trimiterile la datele existente în Arhiva centrală privind victimele lui Scaramanga din Martinica, Haiti și Panama.)

DESCRIERE. Vârsta: aproximativ 35 ani. Înălțimea: un metru nouăzeci și opt. Ochii: căprui deschis. Păr roșcat, tuns

[1] Aici, abreviere de la Serviciul Secret britanic.

militărește. Favoriți lungi. Față suptă, sobră, cu mustață subțire, șatenă. Urechile foarte lipite de cap. Ambidextru. Mâini foarte mari, foarte puternice și cu manichiură impecabilă. Semne distinctive: un al treilea sfârc la aproximativ cinci centimetri sub sânul stâng. (Notă: În voodoo și în cultele locale conexe, acest lucru este considerat semn de invulnerabilitate și de potență sexuală deosebită.) E un afemeiat insațiabil, dar fără discernământ, care are invariabil contact sexual la scurt timp înainte de a ucide, convins că-l îmbunătățește «ochiul». (Notă: Convingere împărtășită de numeroși jucători profesioniști de tenis pe iarbă, jucători de golf, trăgători de elită cu pistolul și pușca și alții.)

ORIGINE: Înrudit cu familia catalană de directori de circ cu același nume de familie, alături de care și-a petrecut copilăria. La vârsta de șaisprezece ani, după incidentul descris mai jos, a emigrat ilegal în Statele Unite, unde a dus o viață de infractor mărunt, la periferia bandelor, până când și-a obținut «diploma» de pistolar cu normă întreagă al «Mafiei Pestrițe» din Nevada, sub acoperirea de chelner-comisionar în cazinoul hotelului Tiara din Las Vegas, unde, în realitate, juca rolul de călău al trișorilor și al altor păcătoși din «Mafia Pestriță» și din afara ei. În 1958 a fost forțat să fugă din Statele Unite, ca urmare a unui duel celebru cu omologul lui din Banda Violet din Detroit, un anume Ramon Rodriguez zis «Vergeaua», duel ce a avut loc la lumina lunii, pe gazonul celei de-a treia găuri de pe terenul de golf Thunderbird din Las Vegas. (Scaramanga a băgat două gloanțe în inima adversarului înainte ca acesta să apuce să tragă. Distanța: douăzeci de pași.) Se crede că «Mafia Pestriță» i-a oferit drept compensație 100 000 dolari. A călătorit prin toată zona Caraibelor, investind fonduri ilicite pentru diferite părți interesate din Las Vegas, iar mai târziu, după ce și-a consolidat reputația că afacerist iscusit și de succes în domeniul proprietăților imobiliare și al plantațiilor, pentru Trujillo din Dominica și pentru Batista din Cuba. În 1959 s-a stabilit în Havana și, sesizând dincotro bate vântul, deși a rămas la suprafață omul lui Batista, a început să lucreze sub acoperire pentru partida lui Castro, iar după revoluție a obținut un post influent ca «pumn al legii» străin al DSS. În această capacitate – adică în numele poliției secrete cubaneze – a întreprins asasinatele menționate mai sus.

PAȘAPOARTE: Diferite, inclusiv unul cubanez diplomatic.

DEGHIZĂRI: Niciuna. Nu sunt necesare. Legenda din jurul acestui om – echivalentă cu cea din jurul celei mai mari celebrități de cinema – și faptul că nu are cazier penal i-au dat până în prezent libertate deplină de mișcare și protecție față de amestecul pe teritoriul «lui». Are în majoritatea insulelor și a republicilor continentale ce-i alcătuiesc teritoriul grupuri de admiratori (ex. rastafarienii în Jamaica) și poruncește unor puternice grupuri de presiune, care-i oferă protecție și ajutor ori de câte ori le-o cere. În plus, în calitate de aparent cumpărător și, de obicei, în aceea de fațadă legală a proprietăților cumpărate cu bani murdari menționate mai sus, are acces legitim, deseori sprijinit de statutul său diplomatic, la orice parte a teritoriului său.

RESURSE: Considerabile, dar cu amploare necunoscută. Călătorește cu diferite carduri de credit de tip Diners' Club. Are un cont anonim la Union des Banques de Credit din Zürich și pare să nu întâmpine nicio dificultate în a obține monedă străină, din resursele subțiri ale Cubei, atunci când are nevoie.

MOTIVAȚIE: (Comentariu semnat de C.C.)"

M. își umplu din nou pipa, stinsă între timp, și o reaprinse. Informațiile pe care le parcursese până atunci erau de rutină și nu contribuiau cu nimic la cunoștințele elementare pe care le avea despre individ. Ceea ce urmă avea să fie de maxim interes. Inițialele „C.C." mascau identitatea unui profesor emerit de istorie de la Oxford, care ducea o existență de răsfăț – pentru M. – la sediul Serviciului, într-un birou mic și, după părerea lui M., – excesiv de confortabil. Între mesele excesiv de luxoase și prelungite excesiv – iarăși după părerea lui M. – la Clubul Garrick, omul se plimba după placul inimii prin sediu, examina dosare precum cel aflat acum în fața lui, punea întrebări și cerea să se trimită telegrame de investigație, după care-și prezenta concluziile. Dar în ciuda tuturor prejudecăților pe care le avea față de individ, față de tunsoarea acestuia, față de îmbrăcămintea neprotocolară pe care o purta, față de ceea ce știa despre stilul lui de viață și față de procesele aparent aleatoare ale raționării sale logice, M. aprecia mintea ascuțită și cunoașterea lumii pe care C.C. le folosea în activitatea sa și, foarte des, acuratețea evaluărilor lui. Pe scurt, M. savura

întotdeauna ceea ce avea de spus C.C., așa că luă din nou dosarul în mână cu plăcere.

„Mă interesează acest om, scria C.C., și am cerut să se facă investigații pe un front întrucâtva mai larg decât de obicei, din moment ce este neobișnuit să te confrunți cu un agent secret care este din capul locului o persoană deosebit de publică și totuși pare să aibă un succes enorm în domeniul de activitate dificil și primejdios pe care și l-a ales – acela de «pistolar tocmit», în limbajul comun. Cred că am găsit originea acestei înclinații față de uciderea cu sânge rece a semenilor săi – semeni față de care nu are nicio animozitate personală, ci doar animozitatea reflectată a celor care-l angajează – în următoarea anecdotă bizară din tinerețea sa. În circul itinerant al tatălui său, Enrico Scaramanga, băiat îți îndeplinea mai multe roluri. Era un țintaș spectaculos, era om de rezervă în trupa de acrobați, luând deseori locul artistului obișnuit care asigura baza „piramidei umane”, și era cel care călărea, cu un turban splendid pe cap și veșminte indiene, pe elefantul din frunte în trupă de trei elefanți. Acest elefant, pe nume Max, era mascul; o caracteristică a elefantului mascul, pe care am aflat-o cu mare interes și am confirmat-o cu ajutorul unor zoologi eminenți, este aceea că de-a lungul anului, la anumite intervale, «intră în călduri». În aceste perioade, în dosul urechilor animalului se formează o depunere de mucus, care trebuie curățată, fiindcă altfel îi provoacă o iritare intensă. Acest simptom a apărut la Max în timpul unui popas al circului în Trieste, dar, printr-o neglijență, starea lui nu a fost observată și nu i s-a acordat tratamentul necesar. Cortul cel mare al circului fusese ridicat la periferia orașului, lângă calea ferată de coastă. În seara care, după părerea mea, avea să determine viitorul mod de viață al tânărului Scaramanga, Max și-a ieșit din minți, l-a aruncat pe băiat din spinarea sa și, scoțând niște țipete îngrozitoare, a pornit prin public, făcând numeroase victime, și a rupt-o la fugă prin bâlci, ajungând la calea ferată și pornind la galop de-a lungul ei (spectacol înspăimântător sub luna plină care, așa cum consemnează tăieturile din ziare, strălucea în seara aceea). Carabinierii locali au fost alertați și au pornit în urmărirea lui, cu mașina, pe șoseaua principală, care merge în paralel cu linia ferată. La un moment dat l-au ajuns din urmă pe nefericitul

monstru, care, cu accesul de nebunie consumat, stătea pașnic cu fața în direcția din care venise. Fără să-și dea seama că, dacă era abordat de dresor, elefantul putea fi condus acum pașnic în țarcul lui, polițiștii au deschis un tir rapid și gloanțele trase de carabinele și revolverele lor au rănit superficial animalul în numeroase locuri. Din nou înfuriată, nefericita fiară, acum urmărită de mașina poliției, din care continua grindina de gloanțe, a pornit iar la goană pe linia ferată. La sosirea în bâlci, elefantul a părut că-și recunoaște «casa», cortul cel mare, și, întorcând spatele căii ferate, a pornit printre spectatorii care fugeau, până în mijlocul arenei pustii, iar acolo, slăbit din cauza pierderii de sânge, și-a continuat în mod patetic numărul întrerupt. Trâmbițând teribil din cauza durerilor, Max, rănit mortal, a încercat iarăși și iarăși să se ridice și să stea într-un picior. Între timp, tânărul Scaramanga, înarmat acum cu pistoalele sale, a încercat să arunce un lasou peste capul animalului, strigându-l totodată în «limbajul elefănțesc» prin care îl controla de obicei. Se pare că Max l-a recunoscut pe băiat și – trebuie să fi fost o imagine cu adevărat jalnică – s-a lăsat în jos, ca să-l lase să urce pe scaunul lui obișnuit, fixat după capul animalului. Dar în clipa aceea, polițiștii au dat buzna pe arena acoperită cu rumeguș și căpitanul lor s-a apropiat și și-a golit revolverul în ochiul drept al elefantului, de la câțiva pași distanță. Max a căzut la pământ, pe moarte. Văzând aceasta, tânărul Scaramanga, care, potrivit presei, nutrea un devotament adânc față de bidiviul lui, a scos un pistol, l-a împușcat pe polițist în inimă și a fugit prin mulțimea privitorilor, urmărit de ceilalți polițiști, care nu puteau să tragă, din cauza numărului mare de oameni. A reușit să scape, și-a croit drum spre sud, până la Neapole, iar de acolo, așa cum se menționa mai sus, a șters-o în America.

Văd în această experiență cumplită un motiv posibil al transformării lui Scaramanga în cel mai crud pistolar din ultima vreme. Cred că în ziua aceea s-a născut în el dorința rece de a se răzbuna pe toată omenirea. Faptul că elefantul înnebunise și călcase în picioare mulți oameni nevinovați, faptul că omul cu adevărat răspunzător era dresorul lui și că poliția n-a făcut decât să-și îndeplinească datoria ar fi sau uitate, sau reprimate deliberat, în manieră psihopatologică, de un tânăr cu sânge fierbinte, al cărui subconștient a fost lezat atât de profund. În

orice caz, cariera ulterioară a lui Scaramanga necesită anumite explicații și cred că nu mă las pradă imaginației avansându-mi prognoza pe baza faptelor cunoscute.”

M. își frecă nasul cu căușul pipei, îngândurat, zicându-și „Mi se pare corect!”, apoi reveni la dosar.

„Am de făcut un comentariu, scria C.C., despre presupusa potență sexuală a acestui om, privită în raport cu profesia lui. O teză freudiană cu care înclin să fie de acord spune că pistolul, fie în mâinile unui amator, fie în cele ale unui pistolar profesionist, are pentru posesorul lui semnificația de simbol al virilității – o prelungire a organului bărbătesc – și că interesul excesiv față de armele de foc (ex. colecționarea lor și cluburile de tir cu pistolul) este o formă de fetișism. Faptul că Scaramanga preferă o variantă de pistol deosebit de ostentativă și faptul că folosește gloanțe din aur și argint arată clar, cred, că este sclavul acestui fetiș, iar dacă am dreptate, nutresc îndoieli față de presupusele sale capacități sexuale, pentru lipsa cărora fetișul pistolului ar fi ori substitut, ori compensație. Am remarcat de asemenea, dintr-un «profil» al acestui om prezentat în revista *Time*, un fapt care-mi sprijină ipoteza că Scaramanga ar putea fi anormal din punct de vedere sexual. Enumerându-i realizările, *Time* remarcă, fără a comenta, faptul că acest bărbat nu poate să fluiere. Posibil să fie doar o fabulație și cu siguranță că nu ține de știința medicală, dar există o teorie populară potrivit căreia bărbatul care nu poate să fluiere are tendințe homosexuale. (Ajuns aici, cititorul ar putea dori să experimenteze și să contribuie, pe baza propriei cunoașteri de sine, la confirmarea sau infirmarea acestui element de folclor! C.C.)”

M. nu mai fluierase din copilărie; inconștient, buzele i se țuguiară și emiseră o notă clară. Cu un țâțâit enervat, își reluă lectura.

„Așadar, n-am fost surprins când am aflat că Scaramanga nu e acel Casanova descris de fantezia populară. Trecând la implicațiile mai vaste ale folosirii experte a armelor de foc, intrăm pe terenul dorinței de putere adleriene, drept

compensație pentru complexul de inferioritate, și aici voi cita câteva fraze bine aduse din condei ale unui anumit domn Harold L. Peterson din prefața cărții sale elegant ilustrate, *The Book of the Gun*, publicată de Paul Hamlyn. Domnul Peterson scrie: «Din vasta gamă a obiectelor inventate de om pentru a-și îmbunătăți condiția, puține l-au fascinat mai mult decât pistolul. Funcția acestuia este simplă: după cum spunea Oliver Winchester, cu mulțumirea de sine tipică secolului al XIX-lea, „Pistolul e o mașinărie de azvârlit bile”. Dar eficacitatea sa tot mai mare de a executa această sarcină, teribila sa capacitate de a-și lovi ținta de la mare distanță i-au conferit o atractivitate psihologică imensă. Aceasta, deoarece posesia unui pistol și capacitatea de a-l folosi amplifică imens puterea personală a pistolarului și-i lărgesc raza influenței și a capacității de acțiune de o mie de ori dincolo de lungimea brațului său. Întrucât puterea sălășluiește în pistol, omul care-l manevrează poate să fie mai puțin puternic, fără a fi dezavantajat. Sabia fulgerătoare, lancea ținută în echilibru, arcul încordat aveau performanțe limitate la cele ale omului în mâna căruia se aflau. Puterea pistolului e inerentă și trebuie doar să fie descătușată. Văzul bun și țintirea corectă sunt de ajuns. Indiferent încotro se îndreaptă gura pistolului, acolo merge și glonțul, purtând rapid până la țintă dorința sau intenția pistolarului. [...] Poate că pistolul a modelat traiectoria popoarelor și destinul oamenilor mai mult decât oricare altă unealtă.»”

C.C. comenta: „În teza freudiană, «lungimea brațului» ar deveni lungimea organului masculin, însă nu trebuie să stăruim asupra acestor chestiuni ezoterice. Proza viguroasă a domnului Peterson vine să-mi sprijine ipoteza și, cu toate că aș înlocui în ultimul paragraf pistolul cu tiparnița, argumentele sale sunt puternice. Subiectul, Scaramanga, este după părerea mea un paranoic revoltat subconștient împotriva figurii paterne (adică figura autorității) și un fetișist sexual cu posibile tendințe homosexuale. Are și alte trăsături, care se desprind clar din mărturiile anterioare. În concluzie și luând în considerare vătămările pe care le-a produs deja personalului SS, cariera lui ar trebui să fie încheiată cu cea mai mare iuțeală – la nevoie prin mijloacele inumane folosite de el însuși, în eventualitatea improbabilă că poate fi găsit un agent cu tot atâta curaj și dexteritate. C.C.”

Dedesubt, la sfârșitul dosarului, șeful Departamentului Caraibe și America Centrală notase „Sunt de acord, CA”, iar șeful de personal adăugase cu cerneală roșie „Reținut. COS”.

M. rămase vreo cinci minute privind în gol, după care luă stiloul și scrise cu cerneală verde cuvântul „Acțiune?”, urmat de M-ul autoritar, înclinat. După aceea rămase absolut nemișcat încă cinci minute și se întrebă dacă semnase condamnarea la moarte a lui James Bond.

Capitolul 4

Prevestirea astrelor

Nu sunt multe locurile care să te atragă să-ți petreci o după-amiază toridă mai puțin decât Aeroportul Internațional Kingston din Jamaica. Toți banii au fost cheltuiți pe lungirea pistei până în port, ca să poată deservi marile avioane cu reacție, rămânând prea puține resurse pentru a asigura confortul pasagerilor în tranzit. James Bond sosise cu o oră mai devreme, cu o cursă BWIA[2] din Trinidad, și mai avea de așteptat două ore până la legătura spre Havana cu o cursă a Cuban Airlines. Își scosese haina și cravata și acum stătea pe o banchetă tare, cercetând mohorât conținutul magazinului fără taxe vamale, cu parfumuri și băuturi spirtoase scumpe și cu grămezi de ceramică locală excesiv decorată. Luase prânzul în avion, ora era complet nepotrivită pentru a bea ceva și era prea cald și prea mult de mers ca să ia un taxi până în Kingston, chiar dacă ar fi avut chef s-o facă. Își șterse fața și gâtul cu batista deja îmbibată de sudoare și înjură cursiv, cu glas scăzut.

O femeie de serviciu apăru cu pas agale și, cu lenea desăvârșită a oamenilor cu această ocupație de pe întreg cuprinsul Caraibelor, începu să mătură gunoaie foarte mici, de ici, de colo, cufundându-și ocazional într-o găleată mâna parcă fără oase, pentru a stropi cu apă pardoseala de ciment. O adiere slabă, mirosind puternic a mlaștină de mangrove pătrunse prin jaluzele, mișcă timp de câteva clipe aerul încremenit și apoi se stinse. În „sala de așteptare” se mai aflau doar alți doi pasageri, un bărbat și o femeie, probabil cubanezi, cu bagaje pestrițe. Stăteau strâns lipiți unul de altul pe o bancă de lângă peretele opus și se uitau fix la James Bond, sporind cu un dram atmosfera apăsătoare. Bond se ridică, se duse în magazin, cumpără ziarul *Daily Gleaner* și se întoarse la locul lui. Ca urmare a inconsecvenței sale și a știrilor uneori bizare pe care le alegea, acest ziar se număra printre preferatele lui. În ziua

[2] Abreviere de la British West Indies Airlines – Compania aeriană britanică a Indiilor de Vest.

aceea, aproape toată pagina întâi era dedicată noilor legi privind *ganja*, care urmăreau să împiedice consumul, vânzarea și cultivarea acestei versiuni locale a marijuanei. Faptul senzațional că de Gaulle tocmai își anunțase recunoașterea Chinei comuniste era înghesuit tocmai în josul paginii. Bond citi ziarul în întregime – inclusiv „micile știri ele la țară” – cu minuțiozitatea născută din disperare. Horoscopul lui spunea: „Bucură-te! Ziua de azi îți va aduce o surpriză plăcută și îndeplinirea unei dorințe importante. Dar trebuie să-ți câștigi norocul urmărind cu atenție prilejul de aur și apucându-l cu ambele mâini când apare.” Bond zâmbi sumbru. Era improbabil să dea de urma lui Scaramanga din prima seară în Havana. Nici măcar nu era sigur că Scaramanga se află acolo. Drumul la Havana era ultima lui variantă. Își vânase ținta vreme de șase săptămâni prin Caraibe și America Centrală. Îi scăpase la diferență de o zi în Trinidad și la doar câteva ore în Caracas. Acum luase cam fără tragere de inimă hotărârea de a încerca să-l găsească pe terenu-i propriu – un teren deosebit de ostil, cu care nu era familiarizat aproape deloc. Cel puțin se „întărise” în Guyana britanică cu un pașaport diplomatic, așa că acum era „curierul diplomatic” Bond, cu instrucțiuni splendid gravate din partea Maiestății Sale de a prelua în Havana servieta diplomatică jamaicană și de a se întoarce cu ea. Ba chiar împrumutase un exemplar din celebrul „Ogar de argint”, emblema curierilor diplomatici britanici timp de trei secole. Dacă reușea să-și îndeplinească misiunea și să obțină un avantaj de câteva sute de metri când o rupea la fugă, emblema avea să-i asigure cel puțin sanctuarul în ambasada britanică, după care scoaterea lui din Jamaica avea să fie treaba Ministerului de Externe. Asta, dacă reușea să-și găsească ținta. Dacă reușea să-și ducă la îndeplinire instrucțiunile. Dacă reușea să fugă de la locul schimbului de focuri. Dacă, dacă, dacă... Bond trecu la reclamele de pe ultima pagină și un anunț îi atrase privirea imediat, fiind absolut tipic pentru „vechea” Jamaica. Iată ce citi:

DE VÂNZARE PRIN LICITAȚIE
PE STRADA HARBOUR NR. 77,
KINGSTON,

La ora 10:30 a.m., MIERCURI,

28 MAI,

în virtutea Împuternicirii de vânzare conținută de ipoteca de la Cornelius Brown et ux,

LOVE LANE NR. $3^1/_2$, SAVANNAH LA MAR,

Conținând locuința considerabilă și întreaga parcelă de pământ, măsurată pe hotarul de nord la șaptezeci și cinci de metri, pe hotarul sudic la o sută cinci metri, pe hotarul estic la șaizeci de metri exact și pe hotarul vestic la nouăzeci de metri, identic în fiecare caz mai mult sau mai puțin și învecinându-se la nord cu Love Lane nr. 4.

C.D. ALEXANDER CO. LTD
STRADA HARBOUR NR. 77, KINGSTON,
TELEFON 4897.

James Bond era încântat la culme. Avusese numeroase misiuni în Jamaica și numeroase aventuri pe insulă. Adresa splendidă, tonul demodat al anunțului și aiurelile la fel de demodate de la sfârșitul lui reînviau mirosul autentic al uneia din cele mai vechi și mai romantice dintre fostele posesiuni britanice. Era gata să parieze pe ultimul sfanț că, în ciuda recent găsitei „independențe” a țării, statuia reginei Victoria din centrul orașului Kingston nu fusese distrusă și nici mutată într-un muzeu, cum se întâmplase cu relicvele similare ale prunciei lor istorice în statele africane ce-și declaraseră independența. Se uită la ceas. Cu ajutorul ziarului consumase o oră. Își luă haina și servieta. Nu mai avea mult de așteptat! În ultimă instanță, viața nu era chiar atât de mohorâtă. Omul trebuie să uite lucrurile rele și să și le amintească pe cele bune. Ce însemnau două ore de arșiță și plictiseală pe insula aceea, în comparație cu amintirile despre Beau Desert și Honeychile Rider și supraviețuirea sa în confruntarea cu nebunul doctor No? Bond zâmbi pentru sine când imaginile prăfuite i se derulară prin minte. Cât de demult se întâmplaseră toate astea! Oare cu fata ce se întâmplase? Nu-i scrisese niciodată. Ultima veste pe care o primise despre ea spunea că are doi copii cu doctorul din Philadelphia cu care se măritase. Porni agale spre spațiul numit

grandios „Sala mare”, ce găzduia birourile pustii ale unui număr mare de companii aeriene, pe tejgheaua cărora materialele promoționale și micile drapele ale țărilor se umpleau de praful adus de adierea dinspre mangrove.

În mijloc se afla obișnuitul stand pentru mesajele adresate pasagerilor care soseau și plecau. Bond se întrebă, ca de obicei, dacă există unul pentru el. Nu existase niciunul în toată viața lui. Parcurse automat cu privirea plicurile împrăștiate, ordonate după literele alfabetului. Nimic la B și nimic la H, inițiala pseudonimului său, „Hazard, Mark” de la „Consorțiul Transworld”, succesorul fostei companii „Universal Export” – acoperirea Serviciului Secret la care se renunțase recent. Se uită plictisit la celelalte plicuri și dintr-odată încremeni. Privi în jur alene, degajat: cuplul cubanez nu se afla în raza lui vizuală, nimeni altcineva nu se uita. Întinse iute mâna înfășurată în batistă și strecură în buzunar plicul cafeniu pe care scria „Scaramanga. Pasager al BOAC[3] de la Lima”. Rămase locului timp de câteva minute, după care porni agale spre ușa pe care scria „Bărbați”.

Încuie ușa toaletei și se așeză. Plicul, care nu era lipit, conținea un formular de mesaj al BWIA, scris îngrijit, care spunea: „Mesaj primit de la Kingston la 12:15: Mostrele vor fi disponibile la nr. $3^1/_2$, SLM, începând de mâine la amiază.” Nu exista semnătură. Lui Bond îi scăpă un scurt hohot de râs triumfător. SLM – Savannah La Mar. Era cu putință? Precis! În sfârșit, cele trei stele roșii ale jackpotului se aliniaseră! Ce spunea horoscopul lui din *Gleaner*? Ei bine, se va arunca asupra acestui indiciu venit din spațiul cosmic – îl va înșfăca bine cu ambele mâini, cum îl instruia ziarul. Citi încă o dată mesajul, apoi îl reintroduse cu grijă în plic. Batista lui umedă lăsase urme pe plicul cafeniu, dar pe căldura aceea avea să se usuce în câteva minute. Ieși din toaletă și merse încet la stand. În jur nu se vedea nimeni. Strecură mesajul la locul lui, în dreptul literei S, se duse la biroul Cuban Airlines și-și anulă rezervarea, după care merse la ghișeul BOAC și se uită la orarul curselor. Da, cursa de la Lima către Kingston, New York și Londra urma să sosească a doua zi, la 13:15. Știa că va avea nevoie de ajutor. Aducându-și aminte numele șefului Biroului J, intră în cabina

[3] Abreviere de la British Overseas Airways Corporation.

telefonică, obținu legătura cu biroul înaltului comisar și ceru cu comandantul Ross. După o clipă, pe fir se auzi o voce feminină.

— Asistenta comandantului Ross. Cu ce vă pot ajuta?

Cadența vocii avea ceva familiar.

— Aș putea să vorbesc cu comandantul Ross? întrebă Bond. Sunt un prieten de-al lui din Londra.

Vocea fetei deveni dintr-odată vigilentă.

— Comandantul Ross e plecat din Jamaica, mă tem. Vă pot fi de folos cu ceva? (O clipă de tăcere.) Cum ați spus că vă numiți?

— N-am spus cum mă numesc, dar la drept vorbind mă cheamă…

Vocea îl întrerupse emoționată.

— Nu-mi spune! James!

— Să fiu al naibii! exclamă Bond râzând. Goodnight! Ce naiba cauți aici?

— Aproximativ ceea ce obișnuiam să fac pentru tine. Am aflat că te-ai întors, dar credeam că ești bolnav. Absolut minunat! Dar de unde suni?

— De la aeroportul Kingston. Acum ascultă-mă, draga mea. Am nevoie de ajutor. Putem vorbi mai târziu. Poți să te pui pe treabă?

— Sigur că da! Stai doar să-mi iau un creion. Ascult.

— Mai întâi am nevoie de o mașină. Nu contează de care, doar să meargă. Pe urmă vreau numele barosanului de la Frome – știi, proprietatea firmei WISCO de dincolo de Savannah La Mar. O hartă topografică a regiunii respective, la scară mare, și o sută de lire sterline în monedă jamaicană. După aceea, fii o scumpă și sună la Alexander’s, firma de licitații, și află tot ce poți despre o proprietate căreia i s-a făcut reclamă în ziarul *Gleaner* de azi. Spune că ești o potențială cumpărătoare. Love Lane numărul trei și jumătate. Ai să vezi detaliile. După aceea vreau să vii la Morgan’s Harbour, unde merg și eu în câteva minute ca să mă cazez peste noapte. Luăm cina și facem schimb de secrete până se ivesc zorile deasupra Munților Albaștri. Se face?

— Sigur că da. Dar ce spui tu înseamnă al naibii de multe secrete! Cu ce să mă îmbrac?

— Cu ceva strâmt în locurile potrivite și fără prea mulți nasturi.

— Ți-ai confirmat identitatea, zise ea râzând. Mă pun pe treabă cu toate astea. Ne vedem pe la șapte. La revedere!

Chinuindu-se să tragă aer în piept, James Bond împinse ușa micii saune și-și șterse fața și gâtul cu batista. „Să fiu al naibii!” Dăduse peste Mary Goodnight, scumpa lui secretară de pe vremea când lucra în Departamentul 00! Cei de la sediu spuseseră că e în străinătate, iar el nu pusese întrebări. Poate că fata alesese o schimbare după dispariția lui în misiune. În orice caz, ce noroc! Acum avea un aliat, un om pe care-l cunoștea. Bunul ziar *Gleaner*! Își luă geanta din biroul Cuban Airlines, ieși, făcu semn unui taxi, ceru să fie dus la Morgan’s Harbour, după care se lăsă pe speteaza banchetei și lăsă curentul de aer ce intra prin geamurile deschise să-l zvânte cât de cât.

Micul hotel romantic se află în incinta portului Royal, la capătul limbii de nisip Palisadoes ce oferă portului protecție naturală. Proprietarul, un englez care lucrase și el în spionaj pe vremuri și ghicise îndeletnicirea lui Bond, se bucură să-l vadă. Îl conduse într-o cameră confortabilă, cu aer condiționat și ferestre ce dădeau spre piscină și spre oglinda vastă a portului Kingston.

— De data asta ce mai e? Cubanezii sau contrabanda? Astea-s țintele populare în prezent.

— Sunt doar în trecere. Ai homari?

— Sigur că da.

— Fii băiat bun și oprește doi pentru cină. Fierți la abur, cu unt topit. Și un bol cu acel *fois gras* ridicol de scump al tău. Bine?

— Recepționat. Sărbătorești? Șampanie la gheață?

— Bună idee! Acum trebuie să fac un duș și dorm puțin. Aeroportul ăla Kingston e crimă curată!

James Bond se trezi la ora șase și în primă instanță nu știu unde se afla. Rămase întins și-și aminti. Sir James Molony îi spusese că memoria lui va fi leneșă o vreme. Terapia electroconvulsivă efectuată la Park, o așa-numită „casă de convalescență” discretă, găzduită de un vast conac din Kent, fusese teribilă. Douăzeci și patru de atacuri ale curentului electric asupra creierului său, în treizeci de zile. După încheierea tratamentului, Sir James mărturisise că dacă ar fi practicat în America n-ar fi avut voie să administreze mai mult de

optsprezece. La început, pe Bond îl îngrozise vederea cutiei negre și a celor doi catozi care se aplicau pe tâmple. Auzise că oamenii supuși electroșocurilor trebuiau legați cu curele, că trupul lor cuprins de convulsii țâșnea deseori de pe masa de operație, propulsat de voltaj. Dar se părea că asta ținea de domeniul trecutului. Acum exista râvnita seringă cu pentotal și Sir James spunea că la trecerea curentului electric, corpul nu se mișca deloc, doar pleoapele tresăreau ușor. Iar rezultatele fuseseră miraculoase. După ce analistul cel plăcut și cu glas potolit îi explicase ce i s-a făcut în Rusia și după ce traversase cumplitele chinuri sufletești provocate de ceea ce fusese cât pe ce să-i facă lui M., vechea ură aprigă față de KGB și față de toate lucrăturile acesteia renăscuse în el; la șase săptămâni după ce sosise la Park voia un singur lucru: să se răzbune pe oamenii care-l invadaseră creierul pentru a-și atinge scopurile criminale. Urmase refacerea fizică și numărul inexplicabil de mare de ore de antrenament pe care trebuise să le facă pe poligonul de la Maidstone al poliției. Apoi sosise ziua când șeful de personal venise la el, îi explicase ce era cu antrenamentul pe poligon, își petrecuse ziua cu el și-i dăduse ordinele de misiune și biletul scris cu cerneală verde, semnat M., care-i ura noroc; la urmă, emoția drumului până la aeroportul din Londra, de unde urma să pornească spre celălalt capăt al lumii.

Bond făcu încă un duș, trase pe el o cămașă, pantaloni și sandale, merse în micul bar de pe promenadă, comandă un whisky Walker’s de Luxe dublu, cu gheață și privi cum se scufundă pelicanii ca să-și facă rost de cină. Ceva mai târziu comandă încă un whisky, cu apă ca să-i mai taie din tărie, întrebându-se ce era cu Love Lane nr. $3^1/_2$, în ce constau „mostrele” și cum să-l doboare pe Scaramanga. Asta îl îngrijorase încă de când își primise ordinele. Era foarte simplu să i se ceară să-l „elimine” pe individ, însă lui unuia nu-i plăcuse niciodată să omoare cu sânge rece, iar să provoace la scoaterea pistolului un om care putea fi cel mai iute de mână pistolar din lume însemna sinucidere. Ei bine, va trebui să aștepte și să vadă cum cad cărțile. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-și „curețe” acoperirea. Își va lăsa pașaportul diplomatic la Goodnight și va deveni, simplu, Mark Hazard de la Consorțiul Transworld – denumire splendid de vagă, ce putea acoperi aproape orice fel de activitate omenească. Ocupația lui va trebui

să țină de Compania de zahăr a Indiilor de Vest, fiindcă aceea era singura activitate – în afară de Bauxita Kaiser – ce există în regiunile vestice relativ pustii din Jamaica. Mai exista și proiectul Negril pentru crearea uneia din cele mai spectaculoase plaje din lume, începând cu construirea hotelului Thunderbird. Putea să se dea drept bogătaș care caută un teren de construcție. Dacă bănuiala sa – și previziunile puerile ale horoscopului – se adeverea și dacă dădea peste Scaramanga la adresa romantică din Love Lane, va trebui să improvizeze.

În vest se dezlănțui pentru scurtă vreme incendiul de prerie al apusului, apoi marea ca de lavă topită se răci într-un cenușiu închis, luminat de lună.

Un braț gol, mirosind a Chanel No. 5 i se strecură pe după gât și niște buze calde îi sărutară colțul gurii. Întinse mâna ca să țină acel braț locului și un glas întretăiat de emoție spuse:

— O, James! Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține! E atât de minunat că te-ai întors!

Bond prinse cu mâna bărbia moale a fetei, o ridică și o sărută drept pe buzele întredeschise.

— Cum de nu ne-a trecut niciodată prin minte să facem asta, Goodnight? Trei ani și doar o ușă între noi! Unde ne-a fost capul?!

Fata se îndepărtă de el, mișcarea făcându-i clopotul auriu al părului să-i îmbrățișeze gâtul. Nu se schimbase. Se farda și acum foarte puțin, dar pielea feței avea un bronz auriu, de pe fundalul căruia ochii albaștri, depărtați, aprinși de lumina lunii scânteiau cu acel aer direct și provocator care-l deconcerta înainte, când se contraziceau pe tema vreunei probleme de serviciu. Aceeași strălucire de sănătate pe trupul cu osatură fină și același zâmbet larg, lipsit de inhibiții, pe buzele pline, atât de incitante în repaus. Îmbrăcămintea însă era alta. În locul cămășii și fustei severe din vremurile de la sediu, purta o rochie scurtă de culoarea ginului roz cu mult tonic – rozul portocaliu al interiorului unei cochilii de scoică – și un șirag simplu de perle. Rochia era strâmtă peste bust și șolduri. Ea zâmbi văzându-i privirea cercetătoare.

— Nasturii sunt la spate. Asta e uniforma standard pentru un birou tropical al Serviciului.

— Da, parcă-i văd pe cei din Departamentul Q născocind-o! Presupun că una dintre perle conține o pilulă letală.

— Firește! Atâta doar că nu-mi amintesc care. Va trebui să înghit tot șiragul. Pot să primesc în loc de asta un daiquiri, te rog?

Bond comandă băutura.

— Îmi cer scuze, Goodnight, mi-am uitat o clipă bunele maniere! Eram năucit. E extraordinar că te-am găsit aici! Și nu te-am mai văzut niciodată în haine de serviciu. Haide, spune-mi noutățile! Unde-i Ross? De când ești aici? Ai reușit să te descurci cu toate aiurelile pe care ți le-am cerut?

Fetei i se aduse băutura și luă o înghițitură precaută. Bond își aduse aminte că bea rareori și nu fuma. Comandă pentru sine încă un pahar, simțindu-se puțin vinovat pentru că era al treilea și pentru că ea nu știa acest lucru, iar când sosea băutura nu-și va da seama că e dublă. Aprinse o țigară. Mai nou încerca să se limiteze la douăzeci pe zi și încălca limita cu vreo cinci. Stinse țigara. Începea să se apropie de ținta sa, așa că din acel punct, regulile de instrucție rigide care-i fuseseră imprimate la Park prin nenumărate antrenamente trebuiau respectate meticulos. Șampania nu va intra la socoteală. Îl amuza glasul conștiinței pe care-l deșteptase fata în el și totodată era surprins și impresionat.

Mary Goodnight știa că ultima întrebare e cea la care Bond vrea să-i răspundă mai întâi. Băgă mâna în poșeta simplă din pai, cu bretea din lanț auriu și-l dădu un plic gros, explicând:

— În cea mai mare parte bancnote de o liră, folosite. Câteva de cinci. Să te debitez direct sau să trec suma la cheltuieli?

— Direct, te rog.

— Mașina e afară. Îl mai ții minte pe Strangways? Ei bine, e vechea lui Sunbeam Alpine. Biroul a cumpărat-o și acum o folosesc eu. Are rezervorul plin și zboară ca pasărea. Barosanul de la Frome e un ins pe nume Tony Hugill. A fost în marina militară. Om de treabă, cu nevastă drăguță și copii drăguți. Face treabă bună. Are o grămadă de probleme cu incendierea trestiei de zahăr și alte acțiuni de sabotaj – în principal cu grenade incendiare aduse din Cuba. Recolta de trestie de zahăr a Cubei e principala rivală a celei jamaicane; cu uraganul Flora și cu ploile pe care le-a avut. Cuba va avea doar o recoltă de vreo trei milioane de tone anul ăsta, comparativ cu nivelul de vreo șapte din vremea lui Batista, și va fi foarte întârziată, fiindcă ploile au afectat rău concentrația de sucroză. (Zâmbi cu zâmbetul ei

larg.) Nimic din toate astea nu e secret, am citit în *Gleaner*. Așadar, pentru Castro merită osteneala de a încerca să păstreze prețul mondial la un nivel ridicat, provocând cât mai multe stricăciuni cu putință recoltelor rivale, astfel încât să se afle într-o poziție mai bună de a negocia cu Rusia. Singurul produs pe care-l are de vânzare e zahărul, și are nevoie teribilă de alimente. Grâul pe care-l vând americanii Rusiei – o mare parte din el va ajunge în Cuba, în schimbul zahărului, ca să-i hrănească pe cultivatorii cubanezi de zahăr. (Zâmbi iarăși.) O treabă stupidă, nu-i așa? După mine, Castro nu mai poate rezista mult. Povestea cu rachetele din Cuba trebuie să fi costat Rusia cam un miliard de lire sterline, și acum trebuie să toarne bani în Cuba – bani și bunuri – ca s-o ajute să se mențină pe picioare. Nu pot să nu mă gândesc că rușii se vor retrage în curând și-l vor lăsa pe Castro să sfârșească așa cum a sfârșit și Batista. Țara asta e o țară de catolici înflăcărați și uraganul Flora a fost considerat judecata divină supremă. S-a oprit asupra insulei și a biciuit-o pur și simplu zi și noapte, vreme de cinci zile. Niciun uragan din istorie nu s-a mai comportat așa! Bisericoșilor nu le scapă un semn prevestitor ca ăsta; a fost privit ca o condamnare clară a regimului.

— Goodnight, ești o comoară! spuse Bond admirativ. E clar că ți-ai făcut temele.

Ochii cei albaștri, direcți priviră într-ai lui, parând complimentul.

— Aici trăiesc cu lucrurile astea, fac parte din fundalul Biroului. M-am gândit însă că poate vei vrea niște informații de context despre Frome, iar cele ce ți-am spus explică de ce se confruntă WISCO cu incendiile astea pe plantațiile de trestie de zahăr. Cel puțin noi așa credem. Se pare că în întreaga lume are loc o uriașă partidă de șah în privința zahărului – a ceea ce se cheamă recolta de perspectivă, cum ar veni cumpărarea zahărului în avans, urmând să fie livrat ulterior, pe parcursul anului. Washingtonul încearcă să țină prețul la nivel scăzut, ca să perturbe economia Cubei, însă consumul mondial a crescut și există un deficit, în principal din cauza Florei și a ploilor teribile pe care le-am avut aici după Flora, care au întârziat recolta jamaicană. Nu înțeleg totul, dar e în interesul Cubei să cauzeze daune cât mai mari recoltei jamaicane, iar regiunea asta care te interesează, Frome, produce cam un sfert din producția totală a

Jamaicăi. (Luă o înghițitură din cocteil.) Ei, asta-i tot în legătură cu zahărul. Barosanul de acolo e individul de care ți-am spus, Hugill. Am avut multe de a face cu el, așa că va fi prietenos. A făcut parte din serviciul de informații al marinei militare în timpul războiului, un fel de misiune de comando, așa că știe cum stau lucrurile. Mașina e cam bătrâioară, dar merge destul de repede și n-o să te lase baltă. E cam boțită, deci n-o să bată la ochi. Am pus harta în torpedo.

— Foarte bine. Acum ultima întrebare, după care mergem să cinăm și ne spunem unul altuia povestea vieții. Dar apropo, ce s-a întâmplat cu Ross, șeful tău?

Mary Goodnight părea îngrijorată.

— Să-ți spun drept, nu știu precis. A plecat săptămâna trecută cu o misiune în Trinidad: să încerce să-l găsească pe un individ, Scaramanga. E un pistolar localnic. Nu știu prea multe despre el. Pe cât se pare, sediul din Londra vrea să fie găsit, dintr-un motiv sau altul. (Zâmbi cu amărăciune.) Mie nu-mi spune nimeni nimic interesant, fac doar munca de sclav. Ei bine, comandantul Ross trebuia să se întoarcă acum două zile, numai că n-a apărut. A trebuit să trimit un „Avertisment roșu”, dar mi s-a spus să-i mai dau o săptămână.

— Eh, îmi pare bine că nu e implicat. Îl prefer pe adjunctul lui. Ultima întrebare: ce-i cu Love Lane numărul $3^1/_2$? Ai reușit să afli ceva?

— Ba bine că nu! exclamă Mary Goodnight roșind. Frumoasă întrebare cu care să mă încurci! Cei de la Alexander’s n-au vrut să se implice, așa că până la urmă a trebuit să mă adresez Diviziei Speciale. Nu-mi voi putea arăta fața acolo săptămâni bune! Dumnezeu știe ce gândesc despre tine! Locul acela e un… e o… ăă… (Strâmbă din nas.) E o faimoasă casă neonorabilă din Sav’ La Mar.

Bond izbucni în râs văzându-l stânjeneala și o tachină cu un sadism răutăcios, dar blând.

— Vrei să spui că e o casă de curve?

— James! Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar trebuie să fii atât de grosolan?!

Capitolul 5

Love Lane Nr. $3^1/_2$

Coasta jamaicană sudică nu e la fel de frumoasă ca aceea nordică, iar din Kingston până în Savannah e cale de o sută nouăzeci de kilometri, pe drumuri foarte diferite calitativ. Mary Goodnight insistase să-l însoțească, pentru a-l ajuta să se orienteze și, la nevoie, să schimbe cauciucul dacă făcea pană, iar Bond nu obiectase.

Spanish Town, May Pen, Alligator Pond, Black River, Whitehouse Inn, unde mâncară de prânz – kilometrii se înșirau sub soarele nemilos; pe la patru după-amiaza, o porțiune de drum bun și drept îi aduse printre micile vile îngrijite, fiecare cu peticul ei de peluză maronie, cu propriile bougainvillea și cu unicul strat cu canna și croton, care alcătuiau suburbiile elegante ale micului oraș modest de coastă numit în limbajul curent Sav' La Mar.

Exceptând vechiul cartier de pe malul mării, nu e un oraș tipic jamaican și nici nu e prea atrăgător. Vilele, construite pentru personalul superior al plantațiilor de trestie de zahăr din Frome, sunt monoton de respectabile, iar străzile drepte și înguste vorbesc despre un acces deloc jamaican de urbanistică în jurul anilor 1920. Bond opri la prima benzinărie, puse benzină și-i găsi lui Mary Goodnight o mașină închiriată cu care să se întoarcă în capitală. Nu-i dezvăluise nimic despre misiunea sa, iar ea nu pusese întrebări când îi zisese vag că are „ceva de-a face cu Cuba". Îi spuse că va ține legătura cu ea când va putea și că o va căuta după ce-și încheia misiunea, după care se despărțiră ca doi profesioniști; ea porni înapoi pe drumul prăfuit, iar Bond merse încet cu mașina până pe chei. Identifică Love Lane, o stradă îngustă cu magazine și case dărăpănate, ce pornea de la debarcader și se îndrepta șerpuit spre centru. Încercui zona, ca să-și imprime clar în minte geografia cartierului, apoi își parcă mașina într-un loc pustiu din apropierea promontoriului nisipos pe care se aflau bărci de pescuit urcate pe cavalete. Încuie mașina și se întoarse agale pe Love Lane. Văzu câțiva oameni –

săraci din clasa pescarilor. Cumpără un pachet de țigări Royal Blend la un mic magazin universal ce mirosea a condimente și întrebă unde era numărul 3½, ceea ce-i atrase o privire curioasă, dar politicoasă.

— Nițel mai încolo. Poa' vreo douăj' de metri. Casă mare, pe dreapta.

Bond trecu pe trotuarul umbrit și merse mai departe fără grabă. Desfăcu pachetul de țigări cu unghia degetului mare și aprinse una, ca să întărească imaginea turistului fără țintă care examinează un colț al vechii Jamaica. Pe dreapta exista o singură casă mare. Lungi aprinsul țigării, ca s-o examineze.

Casa părea să fi avut cândva importanță, poate ca locuință particulară a unui comerciant. Avea parter și etaj, cu balcoane de jur împrejur și era construită din lemn, cu șindrilă argintie, dar brâiele ornamentale de ghips de sub streșini erau sparte în multe locuri, iar pe jaluzelele ce acopereau toate ferestrele de la etaj și majoritatea celor de la parter nu mai rămăsese pic de vopsea. Peticul de „curte" dinspre stradă era populat de un cârd de găini cu gâtul ca de vultur care ciuguleau fără să aibă ce, plus trei corcituri de câini jamaicani scheletici, negru cu arămiu. În fundal însă exista un frumos copac *Lignum vitae*, plin cu flori albastre. Bond presupuse că e de vârsta casei – probabil vreo cincizeci de ani; copacul stăpânea fără doar și poate proprietatea, prin dreptul vigorii și al frumuseții sale. La umbra lui savuros de deasă, o fată așezată pe șezlong citea o revistă. De la distanța de vreo treizeci de metri părea îngrijită și frumușică. Bond înaintă pe cealaltă parte a străzii până când un colț al casei o ascunse pe fată, după care se opri și examină mai atent clădirea.

Niște trepte din lemn duceau la ușa din față, deschisă, deasupra căreia o placă mare din metal emailat anunța „3½", cu cifre albe pe fond albastru, deși puține alte clădiri de pe stradă aveau număr. Din cele două ferestre mari ce încadrau ușa, cea din stânga era oblonită; cea din dreapta avea un singur ochi mare de sticlă, cam prăfuit, prin care se vedeau mese, scaune și o tejghea. Pe firma rotativă de deasupra ușii scria „Cafeneaua Dreamland", cu litere decolorate de soare, iar în jurul ferestrei descoperite existau reclame la bere Red Stripe, la țigări Royal Blend și Four Aces și la Coca-Cola. O altă reclamă

pictată manual spunea „Gustări”, iar dedesubt, „Supă fierbinte de cocoș, proaspătă, zilnic”.

Bond traversă strada, urcă treptele și dădu la o parte șiragurile de mărgele mari ce atârnau la intrare. Se duse la tejghea și tocmai îi inspecta conținutul – un platou cu turtă dulce, uscată după aspect, o movilă de felii de banană glazate și câteva borcane cu bomboane – când auzi de afară pași iuți și fata din grădină intră. Șiragurile de mărgele se ciocniră ușor în urma ei. Era mulatră, cu doar o optime sânge negru și frumoasă cum își imagina Bond că ar putea fi o astfel de mulatră. Avea ochi îndrăzneți, căprui, ușor oblici, sub un breton de păr negru mătăsos. (Își zise că undeva, în trecutul ei exista ceva sânge chinezesc.) Purta o rochie scurtă, de un roz șocant, care se potrivea bine cu nuanța de cafea cu lapte a pielii ei, și avea încheieturile mâinilor și gleznele subțiri, delicate. Îi zâmbi politicos, flirtând din priviri.

— ’Nă seara.

— Bună seara. Îmi dai o Red Stripe, te rog?

— Sigur.

Fata trecu după tejghea și-l lăsă să zărească în treacăt doi sâni frumoși când se aplecă spre ușa răcitorului – mișcare deloc dictată de geografia locului. Împinse ușa la loc cu genunchiul, destupă sticla cu o mișcare expertă și o puse pe tejghea, alături de un pahar aproape curat.

— Face unu șaizeci.

Bond plăti; ea bătu bonul de casă și încasă banii. El își trase un taburet înalt la tejghea și se așeză. Sprijinindu-și brațele de lemnul tejghelei, fata îl privi.

— Întrecere?

— Mai mult sau mai puțin. Am văzut ieri, în *Gleaner* că locul ăsta e de vânzare și m-am gândit să arunc o privire. Frumoasă casă, și mare. Îți aparține?

Fata râse, arătându-și dinții deja ascuțiți din cauza mestecatului trestiei de zahăr crude – păcat, fiindcă era frumoasă.

— Aș vrea eu! Sunt un fel de… un fel de administrator, Există cafeneaua, și poa’ că ai auzit că avem și alte atracții.

— Ce fel de atracții? întrebă Bond luându-și un aer nedumerit.

— Fete. Șase dormitoare la etaj. Foarte curate. Costă doar o liră. Sarah e acolo în momentul ăsta. Ai vrea să te întâlnești cu ea?

— Azi nu, mulțumesc, e prea cald. Dar aveți doar o fată odată?

— Mai e și Lindy, numai că e ocupată. E voinică. Dacă-ți plac cele voinice, se eliberează în jumătate de oră. (Aruncă o privire ceasului de pe peretele din spatele ei.) Pe la șase. Atunci o să fie mai răcoare.

— Prefer fetele ca tine. Cum te cheamă?

— Eu o fac doar din dragoste, răspunse fata chicotind. V-am spus că doar administrez treburile de aici. Mi se zice Tiffy.

— Ce nume neobișnuit! Cum de l-ai primit?

— Mama mea a avut șase fete. Le-a botezat pe toate cu nume de flori. Violet, Rose, Cherry, Pansy și Lily[4]. Când am venit pe lume nu i-a dat prin minte niciun nume de floare, așa că mi-a zis „Artificial”[5]. (Tiffy așteptă ca el să râdă; văzând că n-o face, continuă.) Când am intrat la școală, toți au spus că e un nume anapoda, au râs de mine și l-au prescurtat Tiffy, și așa mi-a rămas numele.

— După mine e un nume foarte drăguț. Pe mine mă cheamă Mark.

— Și ești sfânt? replică ea flirtând.

— Nimeni nu m-a acuzat niciodată de așa ceva. Am petrecut un timp la Frome, cu treabă. Îmi place partea asta a insulei și mi-a trecut prin minte să-mi găsesc o locuință de închiriat. Dar vreau să fie mai aproape de mare decât suntem aici. Va trebui să mai caut. Voi închiriați camere pe noapte?

După oarecare gândire, ea răspunse:

— Sigur, de ce nu? Numai că s-ar putea să-ți pară cam gălăgios. Se întâmplă să avem câte un client care a luat prea multe pahare la bord. Și instalația de apă nu prea există. (Se aplecă spre el și coborî glasul.) Dar nu ți-aș fi recomandat să închiriezi casa. Șindrila e vai de ea. Te-ar costa poa’ cinci sute, poa’ o mie ca să dregi acoperișul.

— Ești amabilă că-mi spui. Dar de ce e vândută? Necazuri cu poliția?

---

[4] Violeta, Roza, Floare-de-cireș, Panseaua și Crina.

[5] Artificiala.

— Nu cine știe ce. Ținem un local respectabil. Dar ai citit în *Gleaner*, după domnul Brown – ăsta-i șeful meu – „*et ux*” ăla?

— Da.

— Ei bine, se pare că înseamnă „și soția”. Iar doamna Brown, doamna Agatha Brown, ea a fost anglicană, dar tocmai ce a trecut la catolici și se pare că ăștia nu țin localuri cum e trei jumate, nici măcar când sunt decente. Și biserica lor de aici, care-i ceva mai încolo pe stradă, se pare că are nevoie de acoperiș nou, cum are și casa asta. Așa că doamna Brown socotește să împuște doi iepuri dintr-odată și-l bate la cap pe domnul Brown să închidă localul, să vândă casa, și cu partea ei are de gând să dreagă acoperișul catolicilor.

— Ce păcat! Pare un local plăcut și liniștit. Cu tine ce-o să se întâmple?

— Cred că o să mă mut în Kingston. O să stau la una din surorile mele și poate o să lucrez într-unul din magazinele cele mari – poa’ Issa ori Nathan’s. Sav’ La Mar e cam liniștit. (Ochii căprui căpătară o expresie introspectivă.) Da’ e sigur că o să-mi fie dor de locul ăsta. Oamenii se distrează aici și Love Lane e o stradă frumoasă. Suntem prieteni cu toții pe strada asta. Are un fel de… un fel de…

— Atmosferă.

— Exact! Exact asta are. Cum ar fi de vechea Jamaica. Așa cum trebuie că era pe vremuri. Toți sunt prieteni între ei, se ajută între ei când au necazuri. Ai fi surprins cât de des fetele o fac pe gratis dacă bărbatu-i om de treabă, ca un fel de obișnuit al casei, și e strâmtorat.

Ochii căprui îl priviră cercetător, ca să vadă dacă înțelege forța dovezii prezentate.

— Amabil din partea lor, dar nu se poate să fie prielnic pentru afacere.

Fata izbucni în râs.

— Asta nu-l afacere, domnu’ Mark! Nu câtă vreme o conduc eu. E un serviciu public, ca apa și electricitatea și sănătatea și educația și… (Se întrerupse și aruncă o privire peste umăr, spre ceasul care arăta șase fără un sfert.) Drăcie! M-ai făcut să vorbesc atâta, că am uitat de Joe și de Mary. E vremea să le dau cina!

Se duse la fereastra cafenelei și o deschise. În aceeași clipă, dinspre copacul *Lignum vitae* țâșniră două păsări mari, negre –

doar puțin mai mici decât corbii; se repeziră înăuntru, dădură roată încăperii făcând un tărăboi teribil cu cântecele lor metalice, diferite de cântecele oricăror alte păsări din lume, și aterizară la nimereală pe tejghea, foarte aproape de mâna lui Bond. Se plimbară imperios încoace și-ncolo, privindu-l fără teamă cu ochii lor aurii îndrăzneți și parcurseră un repertoriu strident de fluierături și triluri fără rezonanță, din care unele le cereau să-și zburlească penele și să se înfoaie până la proporții aproape duble față de cea normală.

Tiffy se întoarse după tejghea, luă doi penny din poșetă, îi bătu în casa de marcat și scoase din vitrina murdărită de muște două felii de turtă dulce. Rupând bucăți din ele, se apucă să hrănească păsările – de fiecare dată pe cea mai mică, femelă, prima. Păsările apucau cu lăcomie bucățile din mâna ei și, fixându-le cu o gheară pe tejgheaua din lemn, le sfărâmau în fragmente mai mici și le devorau. După ce terminară și Tiffy le mustră pe amândouă fiindcă o ciupiseră de degete, vietățile făcură câte un găinaț mic, alb și compact pe tejghea, părând mulțumite de ele însele. Tiffy luă o cârpă și curăță murdăria, explicând:

— Noi le zicem kling-kling, dar oamenii învățați le spun mierle jamaicane. Sunt tare prietenoase. Pasărea-doctor, pasărea colibri cu coadă ca de frac, e pasărea națională a Jamaicăi, dar eu le prefer pe astea. Nu-s la fel de frumoase, dar sunt cele mai prietenoase păsări și-n plus sunt și amuzante. Și par să știe asta. Sunt ca niște pungășoaice negre obraznice!

Păsările trăgeau cu ochiul la vitrina cu prăjituri și protestau strident că li s-a terminat cina. Bond scoase o monedă de doi penny și i-o dădu fetei.

— Sunt minunate! Ca niște jucării mecanice. Mai dă-le o porție din partea mea.

Tiffy bătu banii în casa de marcat și scoase încă două felii de turtă dulce.

— Ascultați aici, Joe și Mary! Domnu’ ăsta drăguț a fost drăguț cu Tiffy și acuma-i drăguț cu voi, așa că nu mă ciupiți de degete și nu faceți murdărie, că altfel poa’ că n-o să ne mai viziteze.

Ajunsese pe la jumătate cu hrănirea păsărilor, când dintr-o dată ciuli urechea. Undeva, deasupra capului lor se auzi un scârțâit de scânduri și apoi niște pași ușori coborând pe scări.

Brusc, fața animată a lui Tiffy deveni potolită și încordată. Îi șopti lui Bond:

— Ăla-i bărbatul lui Lindy! Om important. E client bun aici, da' nu-i place de mine pentru că nu vreau să merg cu el. Așa că uneori vorbește dur. Și nu-l place de Joe și de Mary pentru că socotește că fac prea multă gălăgie.

Goni păsările în direcția ferestrei deschide, însă ele văzură că mai aveau de primit jumătate din turta dulce, așa că se mulțumiră să se ridice în aer, după care se lăsară la loc pe tejghea. Tiffy îi spuse rugător lui Bond:

— Fii prieten bun și stai liniștit indiferent ce-ar zice el. Îi place să înfurie oamenii, și pe urmă... (Glasul i se stinse.) Mai vreți încă o Red Stripe, domnule?

În fundul umbrit al încăperii, perdeaua din șiraguri de mărgele se desfăcu cu un zgomot ușor.

Până atunci, Bond stătuse cu bărbia sprijinită în mâna dreaptă; își lăsă mâna pe tejghea fi se îndreptă de spate. Pistolul Walther PPK băgat sub betelia pantalonilor, în stânga abdomenului său plat își făcu cunoscută prezența pe piele. Degetele mâinii drepte i se încovoiară ușor, gata să prindă patul armei. Își mută piciorul stâng de pe stinghia scaunului pe podea și spuse:

— Da, mulțumesc.

Își descheie haina cu mâna stângă, apoi își scoase batista cu aceeași mână și-și șterse fața cu ea.

— Pe la șase se face de obicei și mai cald, înainte să înceapă să bată Vântul Groparului[6].

— Domnule, groparul e chiar aici. Vrei să simți vântul?

James Bond întoarse capul încet. Amurgul se strecurase în încăperea mare, așa că nu putea să vadă decât un contur palid, înalt. Bărbatul avea în mână o valiză; o așeză pe podea și se apropie. Pesemne că purta pantofi cu talpă de cauciuc, fiindcă pașii lui nu făceau niciun zgomot. Tiffy trecu neliniștită după tejghea; se auzi declicul unui comutator și în lămpile ruginite de pe pereți se treziră la viață șase becuri cu voltaj mic. Bond rosti degajat:

— M-ai făcut să tresar.

---

[6] Vântul care bate în Jamaica noaptea, dinspre uscat spre mare, cu efect răcoritor; cel care bate ziua, dinspre mare spre uscat, de asemenea cu efect de împrospătare a aerului, e numit de localnici „Vântul doctorului".

Scaramanga veni și se sprijini de tejghea. Descrierea din arhivă era precisă, dar nu surprinsese aerul amenințător ca de felină al bărbatului voinic, lățimea extremă a umerilor și mijlocul îngust, nici imobilitatea rece a ochilor care-l examinau acum pe Bond cu o lipsă de interes detașată. Purta un costum maro-roșcat bine croit, la un rând și pantofi „asortați”, maro cu alb. În loc de cravată avea o panglică lată din mătase albă, prinsă cu un ac de aur în formă de pistol miniatural. Ținuta ar fi trebuit să aibă ceva teatral, însă n-avea, poate din cauza siluetei frumoase a bărbatului.

— Câteodată îi fac pe unii să danseze, zise acesta. După care le despart tălpile de corp cu pistolul.

Accentul american nu ascundea niciun alt accent străin. Bond replică:

— Sună cam drastic. Pentru ce o faci?

— Ultima oară, pentru cinci mii de dolari. Se pare că nu știi cine sunt. Nu ți-a spus mâța asta frigidă?

Bond se uită în treacăt la Tiffy; față stătea încremenită, cu mâinile pe lângă corp. Încheieturile degetelor strânse pumn se albiseră.

— Și de ce să-mi spună? zise Bond. De ce aș vrea să știu?

Se produse o strălfulgerare subită, aurie și mica gură neagră a armei se aținti drept spre buricul lui Bond.

— Din cauza asta. Ce cauți aici, străine? E cam mare coincidența să dau peste un filfizon de la oraș la trei jumate. Sau în Sav’ La Mar, că veni vorba. Nu se întâmplă cumva să fii de la poliție? Sau din partea prietenilor ei?

— Tovarășe! exclamă Bond ridicând mâinile în semn de capitulare prefăcută, apoi le coborî și se întoarse spre Tiffy. Cine-i omul ăsta? O ofertă de preluare a acțiunilor majoritare făcută Jamaicăi de un singur ins? Sau un refugiat de la circ? Întreabă-l ce-ar vrea să bea. Indiferent cine e, numărul a fost bun.

James Bond știa că a fost la un pas de a apăsa pe trăgaciul pistolului. Să lezezi vanitatea unui pistolar… Îi fulgeră prin minte o imagine fugară în care se vedea zvârcolindu-se pe podea, cu mâna dreaptă incapabilă să ajungă la propria-i armă. Fața lui Tiffy nu mai era frumușică, ci se transformase într-un craniu cu pielea foarte întinsă. Se holba la el; deschise gura, dar de pe buzele ei nu se auzi niciun sunet. Îl plăcea și știa că e un om

mort. Păsările kling-kling, Joe și May, simțiră aceeași electricitate din atmosferă și, cu o zarvă teribilă de țipete metalice, dădură buzna spre fereastra deschisă ca doi hoți în negru care se fac nevăzuți în noapte.

Detunăturile Coltului de calibrul .45 fură asurzitoare. Cele două păsări se dezintegrară pe fundalul violet al amurgului, frânturile de pene și de carne trandafirie fiind proiectate precum șrapnelul din interiorul luminat gălbui al cafenelei în stradă pustie.

Urmară câteva clipe de tăcere la fel de asurzitoare. James Bond nu se clinti, ci rămase locului, așteptând ca tensiunea faptei să se disipeze, dar acest lucru nu se întâmplă. Cu un țipăt dezarticulat care alcătuia pe jumătate o înjurătură, Tiffy luă de pe tejghea sticla de Red Stripe pe care o golise el și o azvârli cu stângăcie. Dinspre fundul încăperii se auzi zgomotul de sticlă spartă. Odată gestul nesemnificativ făcut, Tiffy căzu în genunchi în spatele tejghelei și se lăsă cuprinsă de hohote isterice.

James Bond bău restul de bere, se ridică încet în picioare, porni spre Scaramanga și era pe punctul de a trece pe lângă el, când acesta întinse alene mâna stângă și-l prinse de biceps. Duse la nas gura pistolului, adulmecând delicat. Ochii căprui morți aveau o expresie distantă.

— Domnule, mirosul morții are ceva special. Vrei să-l încerci?

Întinse pistolul sclipitor de parcă i-ar fi oferit un trandafir. Bond rămase neclintit și spuse sec:

— Ai grijă cum te porți. Ia-ți mâna de pe mine!

Scaramanga ridică din sprâncene și privirea neutră, ca de plumb păru să-l vadă pe Bond pentru prima oară.

Își descleștă mâna.

James Bond își văzu de drum mai departe pe după colțul tejghelei, iar când ajunse în fața celuilalt constată că ochii îl priveau acum cu o ușoară curiozitate disprețuitoare. Se opri. Plânsul fetei semăna cu acela al unui câine mic. Undeva, pe stradă, un „sistem de sunet” – un picup cu difuzoare – începu să reverse muzică în stil calipso. Bond îl privi pe celălalt bărbat în ochi și spuse:

— Mulțumesc, l-am încercat. Recomand recolta de la Berlin. Din 1945. Dar presupun că erai prea tânăr ca să participi la acea degustare, adăugă el cu un zâmbet prietenos și doar foarte puțin ironic.

Capitolul 6

Cum se câștigă ușor un miar

Bond îngenunche lângă Tiffy și-l aplică două palme usturătoare peste obrazul drept, apoi peste cel stâng. Ochii umezi își recăpătară puterea de a focaliza. Fata duse mâna la obraz și se uită la el surprinsă. Bond se ridică în picioare, luă un prosop, îl udă la robinet, apoi se aplecă, o cuprinse cu brațul și-i șterse blând fața. Când termină, o ridică în picioare și-l dădu poșeta aflată pe o poliță, după tejghea.

— Haide, Tiffy, fardează la loc fața asta frumoasă! În curând au să înceapă să apară mușteriii. Actrița principală trebuie să arate cât se poate de bine.

Tiffy luă poșeta, o deschise, dar apoi se uită pe lângă Bond și-l văzu pe Scaramanga pentru prima oară de la împușcături. Buzele frumoase se retraseră, dezvelind dinții într-un mârâit animalic și fata șopti cu aprindere, încet, ca s-o audă doar Bond:

— Am să-l aranjez pe individul ăla, da' bine de tot! Pe drumul spre Orange Hill trăiește mama Edna, care-i o vrăjitoare *obeah* de primă mână. Mă duc la ea mâine! Peste câteva zile nici n-o să știe ce l-a lovit!

Scoase o oglindă din poșetă și se apucă să se fardeze. Bond băgă mâna în buzunar și numără cinci bancnote de o liră, pe care le băgă în poșeta ei deschisă.

— Ai să uiți complet întâmplarea. Cu banii ăștia poți să-ți cumperi un canar frumușel care să-ți țină de urât. Și oricum, dacă pui afară ceva mâncare, o să vină altă pereche de klingi.

O bătu ușurel pe umăr și se depărtă; ajungând în dreptul lui Scaramanga, se opri și zise:

— A fost un număr de circ bun (folosi iarăși cuvântul, intenționat), numai că a zdruncinat-o pe fată. Dă-i niște bani.

— Tacă-ți gura, replică Scaramanga printre dinți, apoi întrebă suspicios: Și ce-i cu vorbăria asta despre circ? (Se întoarse cu fața spre Bond.) Stai pe loc, domnule, și răspunde-mi la câteva întrebări. Cum ziceam, ești de la poliție? Că de mirosit, clar miroși a copoi. Dacă nu, ce cauți pe-aici?

— Nimeni nu-mi spune ce să fac; eu le spun altora, replică Bond.

Se duse în mijlocul încăperii, se așeză la o masă și zise:

— Vino și stai jos și nu mă mai presa! Sunt imposibil de presat.

Ridicând din umeri, Scaramanga făcu doi pași mari, luă un scaun metalic, îl răsuci, și-l potrivi între picioare și se așeză cu fața spre spetează, cu brațul stâng sprijinit de aceasta. Brațul drept i se odihnea pe coapsă, la câțiva centimetri de patul de fildeș al pistolului, care se ițea mai sus de betelia pantalonilor. Bond admise că e o poziție de lucru bună pentru un pistolar, spetează metalică a scaunului constituind un scut pentru cea mai mare parte a copului. Individul era categoric foarte atent și profesionist. Cu ambele mâini la vedere, pe masă, zise cu vioiciune:

— Nu, nu sunt de la poliție. Mă cheamă Mark Hazard și lucrez la o firmă care se cheamă Consorțiul Transworld. Am avut treabă la Frome, plantația de zahăr a WISCO. O știi?

— Sigur că o știu. Ce-ai făcut acolo?

— Nu te grăbi, prietene! Mai întâi, cine ești și cu ce te ocupi?

— Scaramanga. Francisco Scaramanga. Relații sindicale. Ai auzit vreodată de mine?

Bond se încruntă.

— N-aș putea spune că da. Ar fi trebuit?

— Unii care n-au auzit de mine sunt morți.

— O mulțime de oameni care n-au auzit de mine sunt morți, replică Bond lăsându-se pe spetează, ridicându-și un picior peste celălalt, mai sus de genunchi și prinzându-și glezna cu mâna, într-o poză de club. Zău că aș vrea să nu mai folosești exprimări bombastice! Spre exemplu, e cert că șapte sute de milioane de chinezi n-au auzit nici de dumneata, nici de mine. Pesemne că ești o broască într-un iaz foarte mic.

Scaramanga nu se lăsă împuns, ci replică gânditor:

— Mda, cred că ai putea să numești Caraibele „un iaz foarte mic”, dar oferă prăzi frumușele. „Omul cu pistol de aur”, așa mi se spune prin părțile astea.

— O unealtă utilă pentru rezolvarea problemelor sindicale. Ne-ar prinde bine să te avem la Frome.

— Ați avut necazuri pe-acolo? întrebă Scaramanga cu un aer plictisit.

— Prea multe incendii pe plantația de trestie.

— Asta a fost treaba dumitale?

— Oarecum. Una din îndatoririle pe care le am la firmă este aceea de a investiga asigurările.

— Muncă de securitate! Am mai întâlnit oameni ca dumneata. Mi s-a părut mie că simt miros de copoi! zise Scaramanga, părând satisfăcut că presupunerea sa fusese corectă. Ai ajuns la vreun rezultat?

— Am săltat câțiva rastafarieni. Mi-ar fi plăcut să scap de toată gașca lor, dar s-au dus la sindicat plângându-se că sunt discriminați din cauza religiei, așa că a trebuit să spunem „stop”. În consecință incendiile au să reînceapă în curând. De aceea spuneam că ne-ar prinde bine un „pumn al legii” bun acolo. Înțeleg că asta e o altă denumire a profesiei dumitale, adăugă Bond neutru.

Scaramanga evită din nou remarca batjocoritoare și-n schimb întrebă:

— Ai pistol asupra dumitale?

— Sigur că da! Nu te pornești după rastafarieni fără pistol.

— Ce fel de pistol?

— Walther PPK de 7,65 milimetri.

— Da, așa ceva chiar te oprește locului, încuviință Scaramanga, după care se răsuci spre tejghea. Hei, mâță frigidă, două Red Stripes, dacă ți-ai reluat activitatea. (Întorcându-se din nou cu fața spre Bond, îl privi sfredelitor, cu ochii goliți de orice expresie.) Ce treabă ai în continuare?

— Nu știu. Va trebui să iau legătura cu Londra și să aflu dacă mai au și alte probleme în zonă. Dar nu mă grăbesc. Lucrez pentru ei mai mult sau mai puțin în regim de contractor independent. De ce? Ai vreo propunere?

Celălalt bărbat rămase tăcut în timp ce Tiffy ieși de după tejghea, veni la masă și puse în fața lui Bond tava de aluminiu cu sticlele și paharele; la Scaramanga nu se uită. Acesta râse aspru, răgușit, băgă mâna în buzunarul interior al hainei și scoase un portmoneu din piele de aligator; luă o bancnotă de o sută de dolari și o aruncă pe masă.

— Fără resentimente, mâță frigidă! Ai fi în regulă dacă nu ți-ai ține tot timpul picioarele strâns lipite. Du-te și mai cumpără-ți niște păsări cu banii ăștia. Îmi place să am în jurul meu oameni zâmbitori.

Tiffy luă bancnota și spuse:

— Mulțumesc, domnule. Ai fi surprins să știi pe ce am să-ți cheltuiesc banii!

Îi aruncă o privire lungă, dură, apoi se răsuci pe călcâie. Ridicând din umeri, Scaramanga luă o sticlă de bere și un pahar; ambii bărbați își umplură paharul și băură. Scaramanga scoale o casetă scumpă pentru trabucuri, alese o țigară de foi subțire cât un creion și o aprinse cu chibritul. Lăsă fumul să-l iasă din gură prelingându-se printre buze și inhală pe nări fuiorul subțire. Făcu acest lucru de câteva ori cu aceeași gură de fum, până când fumul dispăru complet. În tot acest timp se uită fix la Bond, peste masă, părând a cântări ceva în minte.

— Vrei să câștigi un miar – o mie de dolari?

— Posibil, răspunse Bond, adăugând după o pauză: Probabil.

În sinea lui își spuse: „Sigur că da, dacă asta înseamnă să rămân aproape de tine, prietene!” Scaramanga fumă o vreme în tăcere. Afară, o mașină opri și doi bărbați care râdeau urcară iute treptele. Trecând de perdeaua din mărgele, cei doi jamaicani, muncitori după înfățișare, încetară să mai râdă, se duseră fără zgomot la tejghea și începură să vorbească în șoaptă cu Tiffy. Trântiră câte o bancnotă de o liră pe tejghea, după care, ocolindu-i de departe pe cei doi albi, dispărură dincolo de perdeaua din fundul încăperii. Bond le auzi pașii pe scară și râsetele reîncepură. Scaramanga, care nu-și dezlipise ochii de pe fața lui Bond, spuse cu glas scăzut:

— Am o problemă. Niște parteneri de-ai mei au devenit interesați de un proiect de construcție, proiectul Negril. În celălalt capăt al proprietății, într-un loc care se cheamă Bloody Bay. Îl știi?

— L-am văzut pe hartă. La doi pași de portul Green Island.

— Exact. Așa că am cumpărat niște acțiuni în afacerea cu pricina. Ne apucăm să construim un hotel, terminăm primul etaj, saloanele principale, restaurantul și așa mai departe. Și atunci numărul turiștilor începe să scadă – americanilor le e frică să fie atât de aproape de Cuba sau alt rahat asemănător. Băncile devin dificile și banii încep să se împuțineze. Mă înțelegi?

— Așa că ai rămas cu proiectul pe cap și nu poți nici să-l vinzi, nici să-l termini?

— Exact. Așa că am venit încoace acum câteva zile, m-am cazat la Thunderbird și am chemat încoace cu avionul șase din

acționarii principali, ca să ținem o ședință la fața locului. Ideea ar fi să analizăm proiectul, să ne punem împreună mintea la contribuție și să ne dumirim ce facem în continuare. Vreau ca tipii ăștia să se distreze, așa că am angajat o echipă ca lumea din Kingston – cântăreți de calipso, dansatoare de limbo, fete cu toptanul, tot tacâmul. În plus, se poate înota și una din atracțiile locului e o cale ferată mică, pe care se transporta trestia de zahăr. Merge până în portul Green Island, unde am un iaht Chriscraft Roamer de doisprezece metri. Pescuit la mare adâncime. Aia o să fie altă ieșire. Pricepi? Le ofer indivizilor o distracție pe cinste.

— Ca să-i cuprindă entuziasmul și să cumpere partea dumitale de acțiuni?

Scaramanga se încruntă mânios.

— Nu-ți plătesc un miar ca să-ți vină idei greșite – și niciun alt fel de idei, că veni vorba.

— Atunci pentru ce?

Preț de câteva clipe, Scaramanga își văzu de fumat și micile coloane de fum dispărură iarăși și iarăși în nările-i negre. Asta păru să-l calmeze; i se descreți fruntea.

— Unii dintre tipii ăștia sunt cam duri, zise el. Sigur, suntem cu toții acționari, dar asta nu înseamnă neapărat că suntem prieteni, înțelegi? Voi vrea să țin niște ședințe, private, poate cu numai doi sau trei indivizi odată, ca să sondez diferitele interese, să zicem. S-ar putea ca unora din ceilalți, dintre cei care n-au fost invitați la o anumită întrevedere, să le treacă prin cap să pună microfoane în sala de ședință sau să încerce pe o cale sau alta să afle ce se petrece. Așa că m-am gândit că, știind cum vine treaba asta cu securitatea, ai putea să joci rolul unui fel de paznic la ședințele astea, să cureți sala de microfoane, să stai la ușă și să ai grijă ca nimeni să nu-și bage nasul, să te asiguri că atunci când vreau confidențialitate am confidențialitate. Ai prins imaginea?

Bond nu putu să nu râdă.

— Vasăzică vrei să mă angajezi ca un fel de gardă de corp personală, asta e?

Încruntarea reapăru.

— Și ce-i așa de amuzant în asta, domnule? Sunt bani frumoși, nu? Trei, poate patru zile într-un local de lux cum e

Thunderbird și la capăt, o mie de dolari! Ce-i așa de dubios în propunerea asta, ha?!

Scaramanga zdrobi mucul țigării de foi pe dosul blatului mesei. O ploaie de scântei căzu pe jos, iar el nu făcu niciun gest să le stingă.

Bond își scărpina ceafa, cu aerul că reflectează – ceea ce și făcea, frenetic. Știa că n-a auzit întreaga poveste. Mai știa și că e ciudat – în cel mai bun caz – că individul voia să angajeze un om complet străin pentru această misiune. Misiunea în sine părea validă, dar la limită. Era logic ca Scaramanga să nu vrea să angajeze un localnic, un fost polițist, de exemplu, chiar dacă reușea să găsească unul. Un astfel de om putea să aibă prieteni în industria hotelieră, care ar fi fost interesați de latura speculativă a proiectului Negril. Și, firește, pe partea pozitivă, dacă acceptă, obținea ceea ce nu crezuse posibil – pătrundea dincolo de linia defensivă a lui Scaramanga. Oare? Simțea mirosul puternic al unei capcane. Însă, presupunând că acoperirea nu-i fusese deconspirată prin cine știe ce ghinion obscur, nu vedea în ruptul capului în ce putea să constea capcana. Își spuse că trebuie categoric să riște. În multe privințe, ceea ce i se oferea era o șansă la un milion. Bond aprinse o țigară și spuse:

— Râdeam doar de ideea că un om cu abilitățile dumitale aparte și-ar dori protecție. Dar pare că va fi o distracție pe cinste. Sigur că mă prind! Când începem? Am mașina la capătul străzii.

Scaramanga întinse cu o mișcare bruscă mâna și se uită la ceasul plat de aur, cu brățară tot din aur, în două culori.

— E șase treizeci și două. Mașina mea e afară. (Se ridică.) Hai să mergem! Dar să nu uiți un lucru, domnule cum-te-cheamă: îmi ies din pepeni teribil de ușor. Pricepi?

— Am văzut cât de tare te-au iritat păsările acelea inofensive, spuse Bond degajat ridicându-se în picioare. Nu văd niciun motiv ca unul dintre noi să-și iasă din pepeni.

— Bine atunci, replică Scaramanga cu indiferență.

Se duse în fundul încăperii, își luă valiza, care părea nouă, dar ieftină, se îndreptă cu pași leneși spre ieșire, trecu prin perdeaua de mărgele, făcându-le să se ciocnească, și coborî treptele. Bond merse iute la tejghea.

— La revedere, Tiffy! Sper să mai trec într-o bună zi pe-aici. Dacă întreabă careva de mine, spune că sunt la hotelul Thunderbird din Bloody Bay.

Tiffy întinse mâna și-i atinse cu timiditate mâneca.

— Ai mare grijă acolo, domnule Mark! În locul ăla sunt bani de-ai gangsterilor. Și păzește-te! Omul ăla e cel mai rău dintre toți de care am auzit în viața mea! spuse ea făcând semn cu capul spre ieșire, apoi se aplecă spre el și șopti: în valiza aia are *ganja* în valoare de o mie de lire! Un rastafarian a lăsat-o aici pentru el azi-dimineață. Am adulmecat-o.

Se retrase iute.

— Mulțumesc, Tiffy! Ai grijă ca mama Edna să-i coacă un blestem ca lumea. Am să-ți spun într-o bună zi de ce. Așa sper. La revedere!

Ieși repede pe stradă, unde aștepta un automobil Thunderbird roșu, a cărui țeavă de eșapament făcea un zgomot precum cel al unei bărci cu motor scumpe. Șoferul era jamaican, îmbrăcat elegant, cu șapcă țuguiată. Pe stegulețul roșu legat de antena mașinii scria cu litere aurii „Hotelul Thunderbird”. Scaramanga, așezat lângă șofer, spuse nerăbdător:

— Urcă în spate! Te ducem până la mașina dumitale, iar de acolo vii după noi. Drumul devine bun după o vreme.

James Bond urcă în mașină în spatele lui Scaramanga și se întrebă dacă să-l împuște chiar atunci, în ceafă – vechiul punct de penetrare preferat de Gestapo și KGB. Îl împiedica un amestec de motive: mâncărimea curiozității, antipatia înnăscută față de crima cu sânge rece, sentimentul că nu acela e momentul predestinat, faptul că probabil ar îi fost nevoit să omoare și șoferul – toate acestea, combinate cu blândețea nopții și cu faptul că sistemul de sunet reproducea acum o înregistrare bună a unuia din cântecele lui preferate, „After You’ve Gone”, și că cicadele cântau în copacul *Lignum vitae*, toate astea spuneau „nu”. Dar în clipa aceea, în timp ce mașina rula pe Love Lane spre marea de mercur luminos, James Bond știa că, pe lângă faptul că nesocotea ordinele sau, în cel mai bun caz, le ocolea, în plus dovedea și o neghiobie crasă.

Capitolul 7

O proprietate ireală[7]

Când sosește undeva într-o noapte întunecoasă, mai ales pe un teritoriu străin, pe care nu l-a mai văzut niciodată – o casă ciudată sau poate sau chiar un hotel –, până și cel mai vigilent om e asaltat de senzațiile confuze ale turistului de rând.

James Bond cunoștea mai mult sau mai puțin harta Jamaicăi. Știa că marea se aflase tot timpul aproape de el, în stânga, iar în timp ce urma farurile roșii gemene ale mașinii din față pe poarta impresionantă din fier forjat și pe o alee mărginită de palmieri regali tineri auzi valurile rostogolindu-se pe o plajă aflată foarte aproape de mașina lui. Presupuse că terenurile cultivate cu trestie de zahăr se întindeau până aproape de zidul înalt și nou ce înconjura proprietatea Thunderbird, iar dinspre dealurile înalte a căror siluetă o zărise când și când în lumina lunii în al treilea pătrar ce alerga grăbită pe cer în dreapta lui venea un iz slab de mlaștină de mangrove. Altfel însă, habar n-avea unde anume se află sau de ce fel de loc se apropie – senzație incomodă, mai ales pentru el.

Prima lege a agentului secret spune să cunoască bine geografia locului unde se află, să-și știe căile de acces și de ieșire și să-și asigure comunicarea cu lumea. James Bond era incomod de conștient de faptul că în ultima oră condusese prin țara nimănui, iar cel mai apropiat contact al lui era o fată dintr-un bordel aflat la cincizeci de kilometri. Situația nu era deloc liniștitoare.

La vreo opt sute de metri în față se părea că cineva a văzut apropierea farurilor mașinii din față și a apăsat pe niște comutatoare, căci printre copaci apăru dintr-odată flacăra unor lumini gălbui puternice și dincolo de ultima curbă a drumului ieși la iveală hotelul. Ajutată de iluminatul teatral și de bezna înconjurătoare ce masca eventualele lucrări de construcție oprite la jumătate, clădirea se etala cu îndrăzneală. Porticul

[7] În original: „Un-real estate”; joc de cuvinte intraductibil ca atare, pornind de la expresia „real estate” – proprietate imobiliară.

mare, cu coloane în roz deschis și alb conferea hotelului o fațadă aristocratică, iar când opri mașina în dreptul intrării, în spatele celuilalt vehicul, Bond văzu prin ferestrele înalte, în stil Regency pardoseala vastă, din plăci de marmură albe și negre, sub candelabrele ce scânteiau. Șeful echipei de serviciu și personalul său jamaican în uniformă cu tunică roșie și pantaloni negri coborâră în grabă treptele și, după manifestări de mare deferență față de Scaramanga, luară valiza acestuia și pe cea a lui Bond. Micul grup trecu apoi în foaier, unde Bond scrise în registru numele „Mark Hazard” și adresa din Kensington a Consorțiului Transworld.

După o discuție cu un bărbat ce părea să fie managerul – un american tânăr, cu față îngrijită și costum îngrijit –, Scaramanga se întoarce se spre Bond.

— Ai camera 24, în aripa de vest. Eu sunt în apropiere, la 20. Comandă ce vrei de la serviciul la cameră. Ne vedem mâine dimineață pe la zece. Tipii vor veni din Kingston pe la amiază. Bine?

Ochii cei reci de pe fața suptă arătau clar că nu-i pasă dacă e bine sau nu. Bond răspunse oricum afirmativ, apoi îl urmă pe unul dintre oamenii de bagaje, care-i ducea valiza, pe pardoseala lunecoasă de marmură, pe sub o arcadă din partea stângă a sălii și pe un coridor lung, alb, cu mochetă Wilton bleumarin. Mirosea a vopsea proaspătă și a pin jamaican. Ușile numerotate și corpurile de iluminat erau de bun-gust. Camera lui Bond se afla aproape la capătul coridorului, pe stânga. Cea cu numărul 20 era vizavi. Omul de bagaje descuie ușa cu numărul 24 și o deschise, invitându-l pe Bond să intre. Din cameră ieși năvalnic un val răcoare, datorat sistemului de aer condiționat; era o cameră modernă și plăcută, cu două paturi și cu baie, decorată în tonuri de cenușiu și alb. Rămas singur, Bond se duse la aparatul de aer condiționat, îl opri, după care trase draperiile și deschise cele două ferestre late, ca să intre aerul adevărat. Afară, marea foșnea blând pe o plajă invizibilă și lumina lunii scălda umbrele negre ale palmierilor de pe peluzele tunse îngrijit. Bond auzi dinspre stânga, unde lumina gălbuie de la intrare scotea la iveală un colț al aleii de acces pietruite, cum cineva pornește motorul mașinii sale și o scoate de acolo, ducând-o probabil într-o parcare – presupuse că aceasta se afla în spatele clădirii, pentru a nu diminua impactul fațadei. Întoarse

spatele ferestrei și-și inspectă amănunțit camera. Singurele obiecte suspecte erau un tablou mare de pe perete, deasupra celor două paturi, și telefonul. Tabloul pictat de un localnic înfățișa o scenă de piață jamaicană. Îl dădu jos din cui, dar sub el, peretele arăta inofensiv. Scoase apoi un briceag, așeză telefonul pe pat cu fundul în sus, cu grijă să nu-i miște receptorul, și deșurubă cu grijă, fără zgomot, placa de la bază. Zâmbi mulțumit: placa ascundea un microfon mic, conectat prin cabluri subțiri la cablul principal din receptor. Înșurubă placa la loc, cu tot atâta grijă, și reașeză fără zgomot telefonul pe noptieră. Cunoștea tipul acela de dispozitiv: avea tranzistori și destulă putere ca să prindă o conversație purtată pe ton normal oriunde în cameră. Îi trecu prin minte să rostească niște rugăciuni foarte cucernice, cu glas tare, înainte să se culce. Ar fi fost un prolog foarte potrivit pentru dispozitivul central de înregistrare!

James Bond își despachetă puținele lucruri și sună la serviciul la cameră. Răspunse o voce jamaicană. Comandă o sticlă de whisky Walker’s de Luxe, trei pahare, gheață și, pentru ora nouă, o porție de ouă Benedict.

— Desigur, domnule! rosti vocea.

Apoi se dezbrăcă, își băgă pistolul și tocul sub o pernă, sună după valet și-i ceru să-l ia costumul și să-l dea la călcat. Până să facă un duș fierbinte, urmat de unul rece ca gheața și să-și tragă pe el o pereche de chiloți curați din bumbac fin, whisky-ul sosise.

Cea mai bună porție de băutură a zilei e cea care o precede îndeaproape pe prima (berea Red Stripe nu intra în calcul). Bond puse gheață în pahar, turnă trei degete de whisky și agită paharul, ca să răcească băutura și s-o dilueze puțin cu gheața. Își trase lângă fereastră un fotoliu și o măsuță scundă, scoase din valiză cartea *Profiles in Courage* de Jack Kennedy, o deschise întâmplător la Edmund G. Ross („M-am uitat în jos, la mormântul meu deschis”) și se așeză, lăsând aerul parfumat – o combinație de mare și copaci – să-i adie pe corpul gol cu excepția chiloților. Bău whisky-ul din două înghițituri mari, simțindu-i mușcătura prietenoasă în fundul gâtului și-n stomac. Își reumplu paharul, de astă dată cu mai multă gheață, ca băutura să fie mai slabă, se lăsă pe spetează și se gândi la Scaramanga.

Oare ce făcea individul în clipele acelea? Vorbea interurban cu Havana sau cu Statele Unite? Organiza lucrurile pentru a doua zi? Avea să fie interesant să-i vadă pe acționarii aceia grași și speriați! Experiența îi spunea că vor fi o gașcă de bandiți aleși pe sprânceană, de genul celor care deținuseră hotelurile și cazinourile din Havana în vremurile de demult ale lui Batista, oamenii care controlau marile interese din Las Vegas, cei care supravegheau activitatea în Miami. Oare ai cui bani îi reprezenta Scaramanga? În Caraibe circulau la întâmplare sume atât de mari de bani murdari, că ar fi putut să fie ai oricăruia dintre sindicate, ai oricărui dictator bananier din insule sau de pe continent. Și Scaramanga însuși? Împușcăturile care omorâseră cele două păsări în timp ce dădeau s-o șteargă pe fereastră fuseseră excelente; cum naiba avea să-l doboare? Mânat de un impuls, Bond se duse la pat, scoase pistolul Walther de sub pernă, extrase magazia și glonțul de pe țeavă, testă resortul magaziei și al culatei și exersă false trageri asupra diferitelor obiecte din cameră. Constată că țintea cu vreo doi centimetri prea sus – dar asta pentru că pistolul era mai ușor, fără magazia plină. Băgă magazia la locul ei și încercă din nou. Da, așa era mai bine. Introduse un glonț în culată, puse piedică și băgă pistolul la loc sub pernă, după care se întoarse la paharul cu whisky, luă cartea și-și uită grijile, cufundat în acțiunile alese ale unor oameni măreți.

I se aduseră ouăle și constată că sunt foarte bune. Sosul *mousseline*[8] ar fi putut foarte bine să fi fost preparat într-un pretențios restaurant Maxim. Sună să fie luată tava, își umplu paharul pentru ultima oară pe seara aceea și se pregăti de culcare. Era convins că Scaramanga are un paspartu. Își propuse ca a doua zi să-și meșterească o pană din lemn cu care să blocheze ușa; pentru noaptea aceea se mulțumi să așeze în dreptul ușii valiza pusă în picioare, cu cele trei pahare așezate în echilibru precar deasupra. Era o capcană simplă, dar care-i va oferi exact avertismentul necesar. Își scoase apoi chiloții, se băgă în pat și adormi.

Pe la două dimineața se trezi nădușind, din cauza unui coșmar. Se făcea că apără un fort. Existau și alți apărători alături de ei, dar aceștia păreau să umble de colo-colo fără țintă, fără pic de eficacitate, iar când strigă să-i adune păreau să nu-l

[8] Sos din ou și unt, la care se adaugă suc de lămâie și smântână.

audă. Afară, pe câmpie, Scaramanga ședea călare pe un scaun de cafenea, cu fața spre spetează, lângă un tun uriaș din aur. Avea un trabuc lung cu care atingea când și când gaura de aprindere a tunului, provocând izbucnirea unei uriașe flăcări mute. O ghiulea neagră, mare cât o minge de fotbal, urca mult în aer și se abătea asupra fortului cu zgomot teribil de lemnărie sfărâmată. Bond era înarmat doar cu un arc, însă nu putea trage nici măcar cu el, pentru că de fiecare dată când încerca să fixeze capătul săgeții pe coarda arcului, săgeata îi alunecă dintre degete și cădea. Își blestemă neîndemânarea. Din clipă-n clipă, o ghiulea uriașă putea să aterizeze în micul spațiu deschis unde se afla. Pe câmpie, Scaramanga își întinse trabucul spre tun. Mingea cea neagră fu proiectată în aer. Venea drept spre Bond! Ateriză chiar în fața lui și se apropie de el rostogolindu-se foarte încet, devenind tot mai mare, scoțând fum și scântei din fitilul tot mai scurt. Bond ridică repede brațul ca să se apere. Brațul i se izbi cu putere de latura noptierei și Bond se trezi.

Se dădu jos din pat, făcu un duș rece și bău un pahar cu apă. Până să se întoarcă în pat uită coșmarul, așa că adormi repede și dormi fără vise până la șapte și jumătate dimineața. Trase pe el slipul de baie, demontă baricada din fața ușii și ieși pe hol. Văzu în stânga o ușă deschisă ce dădea spre grădină și prin care se revărsa soarele. Ieși și tocmai mergea spre plajă, pe iarba udă de rouă, când auzi un duduit ciudat venind dintre palmierii din dreapta lui. Se duse într-acolo. Scaramanga, în slip de baie, făcea exerciții fizice pe o platformă elastică, supravegheat de un negru tânăr și arătos, ce ținea în mână un halat flaușat de culoarea flăcării. Cu corpul lucind de sudoare în lumina soarelui, Scaramanga se azvârlea cu putere în aer de pe pânza întinsă și cădea la loc, ricoșând uneori pe genunchi sau pe fese și uneori chiar pe cap. Era un exercițiu de gimnastică impresionant. Cel de-al treilea sfârc, foarte vizibil în dreptul inimii, oferea o țintă evidentă. Îngândurat, Bond coborî pe frumoasa semilună de nisip alb, presărată cu palmieri ce fremătau ușor; plonjă în valuri și, din cauza exemplului oferit de celălalt bărbat, înotă de două ori mai departe decât intenționase.

Luă un mic dejun sumar și rapid în cameră, se îmbrăcă cu costumul de culoare închisă – fără tragere de inimă, din cauza căldurii –, se înarmă și plecă să se plimbe în jurul hotelului. Înțelese imediat cum stăteau lucrurile. Întunericul nopții și

fațada mascaseră construcția oprită la jumătate. Aripa estică, aflată de cealaltă parte a holului principal, rămăsese la stadiul de structură din lemn și panouri de rigips. Corpul hotelului – restaurantul, clubul de noapte și sufrageriile ce alcătuiau coada structurii în formă de T – era o improvizație, o scenă pentru repetiția finală cu costume, înjghebată la repezeală cu accesoriile esențiale de recuzită, mochete, corpuri de iluminat și câteva mobile împrăștiate ici-colo, dar mirosea puternic a vopsea proaspătă și a rumeguș. Văzu vreo cincizeci de bărbați și femei care munceau – atârnau perdele, aspirau mochete, lucrau la rețeaua electrică însă nimeni nu se ocupa de treburile esențiale, de betonierele mari, de mașinile de găurit, de armăturile de oțel ce zăceau la nimereală în spatele hotelului, ca jucăriile abandonate ale unui uriaș. Presupunea că ar fi fost nevoie de încă un an și încă vreo cinci milioane de dolari pentru ca hotelul să devină ceea ce spuneau schițele că va fi. Înțelegea problema lui Scaramanga. Unii se vor plânge de această stare de lucruri, alții vor vrea să se retragă. Pe de altă parte, unii vor vrea să se implice și să cumpere acțiuni, dar pe bani puțini, și să folosească investiția ca reducere de impozit, cu care să compenseze alte întreprinderi mai profitabile, din alte părți. E mai bine să ai o investiție imobiliară, cu importantele concesii oferite de Jamaica la capitolul impozite, decât să plătești unchiului Sam, unchiului Fidel, unchiului Trujillo sau unchiului Leoni din Venezuela. Așadar, Scaramanga va avea misiunea de a-și orbi invitații cu ajutorul plăcerilor și de a-i trimite pe jumătate beți înapoi la sindicatele lor. Oare va funcționa? Bond îi cunoștea pe oamenii din categoria respectivă și se îndoia. Da, poate că se vor duce la culcare beți, cu o fată de culoare frumușică, dar se vor trezi limpezi la minte; altfel n-ar ocupa funcțiile pe care le ocupau, n-ar fi venit acolo cu servietele lor discrete.

Merse și mai departe în spatele hotelului. Voia să-și localizeze mașina. O găsi într-o parcare pustie din spatele aripii vestice. În locul unde se afla avea s-o bată soarele, așa că o duse mai încolo, la umbra unui ficus uriaș. Verifică rezervorul de benzină și băgă în buzunar cheia de contact. Dintre toate micile măsuri de precauție pe care și le putea lua, niciuna nu era de prisos.

În parcare, mirosul mlaștinilor era foarte puternic. Hotărî să meargă mai departe, câtă vreme era încă relativ răcoare. Ajunse

în scurt timp la capătul arbuștilor tineri și a ierbii îngrijite pe care le plantase arhitectul peisagist. Dincolo se întindea pustietatea – o zonă vastă cu pâraie leneșe și teren mlăștinos, cum fusese înainte de asanare și cel pe care se afla acum hotelul. Egretele, sfrânciocii și bâtlanii de Louisiana se ridicau în aer și reveneau pe pământ cu un aer leneș; se auzeau sunetele unor insecte ciudate și orăcăiala broaștelor și a șopârlelor gecko. Acolo unde se afla probabil hotarul proprietății, un pârâu mai răsărit șerpuia spre mare, malurile noroioase având numeroase gropi mici, săpate de crabii de uscat și de șobolanii de apă. La apropierea lui Bond se auzi o plescăitură puternică: un aligator mare cât un stat de om părăsi malul, arătându-și botul înainte de a se scufunda. Bond zâmbi în sinea lui. Fără îndoială că dacă hotelul ajungea la inaugurare, toată această zonă avea să fie transformată într-o atracție. Vor exista barcagii localnici, costumați în mod corespunzător ca indieni arawak, un ponton și bărci comode, cu paravane cu franjuri, din care turiștii vor putea să vadă „jungla tropicală” pentru zece dolari în plus adăugați la nota de plată.

Bond se uită la ceas și porni alene înapoi. În stânga, încă neacoperite de paravanul oleandrilor și crotonilor plantați în acest scop îndepărtat, se aflau bucătăria, spălătoria și locuințele personalului – clădirile dosnice obișnuite ale unui hotel de lux, dinspre care se auzea muzică, ritmul de calipso jamaican asemănător cu bătaia inimii – probabil trupă din Kingston, care exersa. Ocolind colțul clădirii, Bond trecu pe sub portic și intră în foaier. Scaramanga se afla la recepție, discutând cu managerul. Auzind pașii lui Bond pe marmură, se întoarse, îl privi și dădu scurt din cap spre el. Era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă, panglica albă, lată pe care o purta în loc de cravată asortându-se cu eleganța sălii.

— Bine atunci, îi spuse el managerului; i se adresă apoi lui Bond. Hai să mergem să aruncăm o privire în sala de ședințe!

Bond îl urmă pe ușa restaurantului și apoi pe alta, din dreapta, ce dădea într-un antreu încăpător; de-a lungul unui perete se afla pregătit bufetul rece, cu pahare și platouri. Dincolo de acesta se afla o altă ușă, pe care Scaramanga și Bond intrară într-o încăpere ce avea să devină într-o bună zi sală pentru jocuri de cărți sau bibliotecă. Acum însă conținea doar o masă rotundă, în mijlocul covorului de culoarea vinului roșu, și

mai multe fotolii din imitație de piele albă, în dreptul cărora așteptau pe masă blocnotesuri și creioane. În fața fotoliului orientat cu fața spre ușă – probabil al lui Scaramanga – ședea un telefon. Bond dădu ocolul încăperii, examină ferestrele, perdelele și aruncă o privire corpurilor de iluminat de pe pereți.

— Corpurile de iluminat ar putea avea microfoane în ele, zise el. Și mai e și telefonul, firește. Vrei să le verific?

Cu o privire împietrită, Scaramanga răspunse:

— Nu-i nevoie. Sigur că au microfoane! Puse de mine. Trebuie să țin cumva socoteala discuțiilor.

— În regulă. Unde vrei să stau?

— În antreu, la ușă. Stai jos și citește o revistă sau ceva. În după-amiaza asta, pe la patru, o să fie ședința generală. Mâine o să mai fie poate una sau două ședințe mai restrânse, poate doar eu și unul dintre indivizi. Vreau ca niciuna din ședințele astea să nu fie perturbată. Pricepi?

— Pare cât se poate de simplu. Acum, ce zici, nu-i vremea să-mi spui cum îi cheamă pe oamenii ăștia, aproximativ pe cine reprezintă și de la care te aștepți la necazuri, dacă există vreunul?

— Ia-ți un scaun, hârtie și creion, zise Scaramanga începând să se plimbe prin cameră. Primul e domnul Hendriks. Olandez. Reprezintă banii europeni, în cea mai mare parte elvețieni. Cu el n-ai de ce să-ți bați capul, nu e genul certăreț. Apoi e Sam Binion din Detroit.

— Banda Violet?

Scaramanga se opri locului și-l aruncă lui Bond o privire dură.

— Domnule cum-te-cheamă, toți sunt oameni respectabili!

— Hazard mă cheamă.

— În regulă, Hazard. Dar mă înțelegi, sunt respectabili. Să nu-ți intre în cap că asta-i o întrunire de mafioți! Sunt cu toții oameni de afaceri de calitate. Pricepi? Sam Binion ăsta, de exemplu, se ocupă de imobiliare. El și cu prietenii lui valorează vreo douăzeci de milioane de dolari. Înțelegi ce vreau să spun? Pe urmă e Leroy Gengerella din Miami. Proprietarul Gengerella Enterprises. Mare barosan în lumea industriei de divertisment. El s-ar putea să se înfurie. Indivizilor din branșa asta le place să obțină profituri rapid și să ruleze banii iute. Pe urmă Ruby Rotkopf, hotelierul din Vegas – ăsta o să pună întrebările dificile, pentru că va ști deja majoritatea răspunsurilor, din experiență.

Hal Garfinkel din Chicago. El se ocupă de relații sindicale, ca mine. Reprezintă niște fonduri consistente ale Sindicatului Șoferilor. N-ar trebui să creeze probleme; sindicatele alea au atâția bani, că habar n-au ce să facă cu ei. Ultimul e Louie Paradise din Phoenix, Arizona. Proprietarul Jocurilor mecanice Paradise – tartorul afacerii ăsteia. Are interese și în cazinouri. Nu-mi dau seama cum o să reacționeze. Asta-i toată gașca.

— Și dumneata pe cine reprezinți, domnule Scaramanga?

— Bani caraibieni.

— Cubanezi?

— Am spus caraibieni. Cuba e în Caraibe, nu?

— Castro sau Batista?

Pe chipul lui Scaramanga reapăru încruntarea și mâna dreaptă i se strânse pumn.

— Domnule, ți-am spus să nu mă scoți din sărite, așa că nu-ți băga nasul în afacerile mele, că altfel o pățești! Lucru sigur.

De parcă i-ar fi fost imposibil să se mai controleze, bărbatul cel voinic se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere cu pași mari. James Bond zâmbi și reveni la lista din fața sa, care duhnea puternic a putere mafiotă. Numele care-l interesa cel mai tare era însă cel al domnului Hendriks, care reprezenta „banii europeni”. „Dacă ăsta-i numele lui adevărat și e olandez, sunt și eu olandez!” își spuse el.

Rupse trei foi de hârtie din blocnotes, ca să facă să dispară urmele lăsate prin apăsare de creionul lui, ieși din sală și se duse în foaier. Dinspre intrare se apropia de recepție un bărbat solid, care nădușea din greu în costumul rigid, deloc potrivit climei. Ar fi putut să fie oricine – negustor de diamante din Antwerp, dentist neamț, director de bancă elvețian. Fața palidă, cu fălci pătrate era complet anonimă. Individul lăsă pe tejgheaua recepției o servietă grea și rosti cu un accent greoi care-i plasa proveniența undeva în Europa Centrală:

— Sunt domnul Hendriks. Cred că aveți o cameră pentru mine, nu-i așa?

Capitolul 8

Să vină gustările!

Mașinile începură să apară una după alta. Scaramanga, în prim-plan, își aprindea și-și stingea zâmbetul atent de bun-venit pe chip. Nimeni nu dădu noroc cu nimeni. Saluturile adresate gazdei îl numeau pe Scaramanga fie „Pistolarule”, fie „domnule S.”, numai domnul Hendriks nu-i spuse în niciun fel.

Bond stătea suficient de aproape de recepție ca să-i audă și stabilea corespondența între nume și persoane. Ca înfățișare generală semănau foarte mult între ei: oacheși, cu obrazul complet ras, cam la un metru șaptezeci și cinci înălțime, cu ochi duri și zâmbete reținute, scumpi la vorbă cu managerul. Își păstrară toți cu fermitate servietele când oamenii de bagaje încercară să le așeze pe cărucioare, alături de restul bagajelor, și se împrăștiară în camerele lor din aripa estică. Bond scoase lista și adăugă însemnări identificatoare în dreptul fiecăruia, mai puțin al lui Hendriks, care i se întipărise foarte clar în memorie. Gengerella deveni „Origine italiană, afurisit, buze țuguiate”; Rotkopf: „Gât gros, complet chel, evreu”; Binion: „Urechi clăpăuge, cicatrice pe obrazul stâng, șchiop”; Garfinkel: „Cel mai dur. Dinți stricați, pistol la subsuoara dreaptă”; la urmă Paradise: „Tipul ostentativ, arogant, zâmbet fals, inel cu diamant.” Scaramanga apăru lângă el.

— Ce scrii acolo?

— Doar niște însemnări ca să-i țin minte mai ușor.

— Dă să văd!

Scaramanga întinse imperativ mâna; Bond îi dădu lista. Scaramanga o parcurse cu privirea și i-o restitui.

— În regulă, numai că n-ar fi trebuit să menționezi singurul pistol pe care l-ai observat. Toți au protecție – mai puțin Hendriks, cred. Tipii de felul ăsta sunt neliniștiți când călătoresc în străinătate.

— Din ce cauză?

— Poate din cauza localnicilor, zise Scaramanga ridicând din umeri.

— Ultimii oameni care și-au făcut griji din cauza localnicilor au fost soldații britanici, acum vreo o sută cincizeci de ani!

— Cui îi pasă? Ne vedem în bar, pe la douăsprezece. Te voi prezenta drept asistentul meu personal.

— N-am nimic împotrivă.

Scaramanga încruntă din sprâncene; Bond porni spre camera lui. Își propusese să-l împungă și să-l tot împungă până se ajungea la o confruntare. Deocamdată probabil că individul avea să tacă și să înghită, fiindcă părea să aibă nevoie de el, însă știa că va sosi un moment – probabil în prezența unor martori – când orgoliul îi va fi atât de lezat încât va scoate pistolul. Și atunci Bond va avea un mic avantaj, el fiind cel care aruncase mănușa. Tactica era rudimentară, însă nu-i trecea prin cap nicio alta.

Se convinse că la un moment dat, pe parcursul dimineții, camera îi fusese percheziționată – și încă de un expert. Folosea întotdeauna un aparat de ras Hoffritz, realizat după modelul demodatului Gilette cu dinți greoi. Felix Leiter, prietenul lui american, îi cumpărase cândva unul din New York ca să-i demonstreze că sunt cele mai bune și de atunci le rămăsese credincios. Mânerul unui aparat de ras constituie o ascunzătoare rezonabil de sofisticată pentru instrumentele minore ale spionajului – coduri, agenți de developare pentru fotografii minuscule, cianură și alte pastile. În dimineața aceea, Bond făcuse o crestătură abia vizibilă la baza filetului mânerului, în dreptul Z-ului din numele producătorului gravat pe cealaltă jumătate a tijei, și crestătura se afla acum cu un milimetru mai la dreapta față de Z. Niciuna din celelalte mici capcane pe care le lăsase – batiste cu pete punctiforme permanente în anumite locuri, aranjate într-o anumită ordine, unghiul la care era orientată valiza sa în raport cu peretele dulapului, căptușeala pe jumătate scoasă a buzunarului de la piept al celuilalt costum, simetria particulară a anumitor îndoituri ale tubului de pastă de dinți Maclean – nu fusese răscolită stângaci și nici tulburată. Toate ar fi putut să fie mânuite de un servitor meticulos, de un valet bine instruit – dar servitorii jamaicani, cu tot farmecul și cu toată bunăvoința lor, nu sunt de acest calibru. Nu: între nouă și zece dimineața, când se aflase departe de hotel, camera lui fusese cercetată minuțios de un om care-și știa meseria.

Asta îl mulțumea: era bine să știe că are un adversar pe măsură, deja implicat în confruntare. Nădăjduia că, dacă găsea

ocazia de a face o incursiune în camera 20, se va descurca și mai bine. Făcu un duș, iar după aceea, în timp ce se pieptăna, se privi cercetător în oglindă. Se simțea sută la sută în formă, dar își amintea ochii opaci, goi care-l priviseră din oglindă când se bărbierise prima oară după intrarea în Park, expresia încordată, preocupată de pe fața lui. Acum, ochii albastru-cenușii îl priveau de pe fața bronzată cu scânteierea intensă a emoțiilor ținute în frâu și cu concentrarea maximă din vremurile vechi. Cercetarea scrutătoare, introspectivă a propriei persoane, la care recurg atât de mulți oameni înainte de o competiție, o întrecere a tăriei de spirit, o încercare de un fel sau altul îl făcu să zâmbească ironic. Nu mai avea ce pretexte să invoce, era gata de plecare.

Accesul în bar se făcea pe o ușă capitonată cu piele bătută în ținte, aflată de cealaltă parte a foaierului față de sala de ședințe. Potrivit modei vremii, era o imitație de bar public englezesc, cu accesorii luxoase. Scaunele și banchetele din lemn nevopsit aveau perne din cauciuc expandat îmbrăcate cu piele roșie. În spatele barului, cănile cu capac erau din argint – sau imitație de argint, și nu din cositor. Gravurile înfățișând scene de vânătoare, cornurile de vânătoare din aramă și alamă, muschetele și cornurile cu praf de pușcă de pe pereți ar fi putut proveni de la Galeriile Parker din Londra. Pe mese se aflau, în loc de căni cu bere, sticle de șampanie în frapiere vechi și elegante, iar în jurul lor stăteau, în loc de țărănoi, mafioții, în ținute „tropicale” de la Brooks Brothers[9], luând înghițituri atente din pahare, în timp ce gazda, sprijinită de barul din mahon lustruit, își rotea la nesfârșit pistolul de aur pe degetul arătător al mâinii drepte, precum disprețuitorul trișor la pocher dintr-un film western vechi. Când ușa se închise în urma lui Bond cu un oftat al mecanismului presurizat, pistolul de aur se opri în toiul rotirii și se ațintì pe abdomenul lui.

— Oameni buni, rosti Scaramanga cu prefăcută veselie, faceți cunoștință cu asistentul meu personal, domnul Mark Hazard din Londra, Anglia! Se află aici ca să facă lucrurile să meargă lin în acest week-end. Mark, hai încoace, fă cunoștință cu grupul și pune în circulație gustările!

[9] Cea mai veche casă americană de modă masculină de lux care mai există și în prezent.

Coborî gura pistolului și-l băgă sub betelia pantalonilor. Bond arboră un zâmbet de asistent personal și se duse la bar. Poate pentru că era englez, ceilalți dădură mâna cu el. Barmanul îmbrăcat cu haină roșie îl întrebă ce vrea să bea.

— Niște gin roz cu apă tonică din belșug. Beefeather's.

Se iscară discuții răzlețe despre meritele feluritelor mărci de gin. Toți ceilalți păreau să bea șampanie, mai puțin domnul Hendriks, care se ținea la o parte de grup și lua înghițituri mici de Schweppes cu lămâie. Plimbându-se printre oaspeți, Bond conversă cu ei despre zborul pe care-l făcuseră cu avionul, despre vremea în State, despre frumusețile din Jamaica. Voia să stabilească astfel corespondența între voci și nume. Se îndreptă spre domnul Hendriks.

— Se pare că suntem singurii europeni de-aici. Înțeleg că sunteți din Olanda. Am trecut deseori pe-acolo, dar n-am rămas niciodată prea mult. Frumoasă țară!

Ochii de un albastru foarte spălăcit îl priviră fără strop de entuziasm.

— Mulțumesc.

— În ce parte a țării locuiți?

— În Haga.

— Locuiți de mult acolo?

— De mulți, mulți ani.

— Frumos oraș!

— Mulțumesc.

— E prima oară când vizitați Jamaica?

— Nu.

— Vă place?

— E frumos.

Bond îi zâmbi încurajator domnului Hendriks, ca pentru a-i spune „Până acum am întreținut eu conversația, e rândul dumitale să zici ceva". Acesta privea fără țintă pe lângă urechea dreaptă a lui Bond. Apăsarea tăcerii creștea. Domnul Hendriks își mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt și cedă în sfârșit; ochii lui îl priviră pe Bond gânditor.

— Dumneavoastră sunteți din Londra, nu?

— Da. Cunoașteți orașul?

— Da, am fost acolo.

— Unde stați de obicei?

După o șovăială, omul răspunse:

— La prieteni.

— Pesemne că e convenabil.

— Mă scuzați?

— Vreau să spun că e plăcut să ai prieteni într-un oraș străin. Hotelurile seamănă prea mult între ele.

— Nu mi s-a părut. Mă scuzați, vă rog.

Cu o înclinare germanică a capului, domnul Hendriks se îndepărtă hotărât de Bond și se duse la Scaramanga, care continua să stea într-o solitudine elegantă la bar. Domnul Hendriks rosti ceva și cuvintele sale avură efect de poruncă asupra celuilalt; Scaramanga își îndreptă corpul și-l urmă într-un colț îndepărtat al încăperii, unde ascultă cu deferență în timp ce domnul Hendriks vorbea rapid, pe ton scăzut.

Bond observă scena în timp ce se alătura celorlalți și-și simți interesul stârnit. Presupunea că niciun alt ins din încăpere n-ar fi reușit să-l ia deoparte pe Scaramanga atât de autoritar. Observă că spre cei doi bărbați izolați se îndreptau multe priviri fugitive. Ar fi putut să parieze că la mijloc se afla sau mâna Mafiei, sau cea a KGB-ului. Probabil că nici măcar ceilalți cinci nu știau care din două, însă recunoșteau precis mirosul tainic al „Mașinăriei”, pe care-l emana atât de puternic domnul Hendriks.

Fu anunțată servirea prânzului. Chelnerul-șef, jamaican, se plimba între două mese așternute luxos. În dreptul fiecărui loc se afla câte un cartonaș cu numele și Bond constată că Scaramanga era gazda uneia dintre mese, în timp ce el însuși se afla la cealaltă, între domnul Paradise și domnul Rotkopf. Așa cum se aștepta, domnul Paradise era cel mai de soi; de-a lungul mesei convenționale gen hotel americanizat din străinătate, alcătuită din cocteil de crevete, friptură și salată de fructe, se lăsă implicat cu voioșie într-o discuție în contradictoriu despre șansele la ruletă când există un zero sau doi. Domnul Rotkopf avu o singură contribuție: îi anunță, cu gura plină cu friptură și salată mediteraneeană, că a încercat o dată trei zerouri, la cazinoul Black Cat din Miami, dar experimentul a eșuat. Domnul Paradise zise că așa era și firesc.

— Trebuie să lași afurisita de mașinărie să câștige câteodată, Ruby, că altfel nu se mai întoarce în favoarea ta. Sigur că poți s-o mulgi, dar trebuie să-i și lași ceva. La fel cu jocurile mele mecanice. Le spun clienților: nu fiți prea lacomi! Nu le fixați la treizeci de cenți pentru casă, fixați-le la douăzeci. Ai auzit

vreodată ca domnul J.B. Morgan să refuze un profit net de douăzeci la sută? Pe toți drăcii că nu! Și atunci de ce să încerci să fii mai șmecher decât tipii ca el?

— Trebuie să obții profituri mari ca să le bagi într-o afacere proastă ca asta, zise acru domnul Rotkopf făcând un gest larg cu mâna. Dacă mă întrebi pe mine, mănânci chiar acum singurii bani care-au să iasă vreodată din maghernița asta, adăugă ridicând furculița în care era înfiptă o bucată de friptură.

Domnul Paradise se aplecă peste masă și întrebă încet:

— Știi cumva ceva?

— Le-am zis mereu oamenilor mei cu banii că buruienile au să îngroape locul ăsta! Proștii naibii nu m-au ascultat și uite unde-am ajuns în trei ani! A doua ipotecă e aproape consumată și avem ridicat doar un etaj. Eu zic că…

Discuția intră pe domeniul finanțelor superioare. La masa alăturată nu exista nici măcar atâta animație. Scaramanga era un om scump la vorbă și se vedea clar că la ocaziile mondene e și mai puțin locvace. Așezat în fața lui, domnul Hendriks emana o tăcere la fel de densă ca brânza Gouda. Cei trei mafioți adresau când și când câte o propoziție mohorâtă oricui ar fi fost dispus să asculte. James Bond se întreba cum va reuși Scaramanga să electrizeze acest grup deloc promițător și să-l facă „să se distreze pe cinste”.

Prânzul se încheie și membrii grupului se împrăștiară fiecare în camera lui. Bond se întoarse în zona din spatele hotelului, unde găsi pe o movilă de moloz o șindrilă aruncată. Soarele după-amiezii pârjolea teribil, dar dinspre mare bătea Vântul Doctorului. În ciuda avantajului reprezentat de instalația de aer condiționat, camera lui, decorată impersonal în cenușiu și alb, avea ceva mohorât. Bond se duse pe plajă, își scoase haina și cravata, se așeză la umbra unui arbust și privi micii crabi care-și vedeau de treabă prin nisip în timp ce cioplea două pene groase din bucata de cedru jamaican. Apoi închise ochii și începu să se gândească la Mary Goodnight. Pesemne că la ora aceea își făcea siesta într-o vilă de la periferia orașului Kingston – probabil la oarecare altitudine pe coastele Munților Albaștri, unde era mai răcoare. O vedea în imaginație lungită pe pat, sub plasa contra țânțarilor. Era complet dezbrăcată, din cauza căldurii, și prin țesătura plasei i se vedea doar silueta ca de fildeș, cu tonuri aurii, dar cu siguranță că avea mici broboane de transpirație

deasupra buzei de sus și între sâni, iar șuvițele de păr auriu erau umede la rădăcină. Bond își scoase hainele și ridică un colț al plasei contra țânțarilor, încercând să n-o trezească până nu se lipea de ea, din spate, dar ea se întoarse spre el, pe jumătate adormită, și întinse brațele. „James…”

În umbra arbustului, la o sută cincizeci de kilometri depărtare de scena visului, capul lui James Bond se ridică brusc, cu o mișcare smucită. Se uită repede la ceas, simțindu-se vinovat. Era trei și jumătate. Se întoarse în camera lui, făcu un duș rece, se convinse că penele din cedru vor îndeplini rolul pe care li-l menise și porni agale spre coridor, spre holul principal. Din spatele tejghelei recepției apăru managerul, cel cu costum îngrijit și față îngrijită.

— Ăă, domnule Hazard!

— Da.

— Nu cred că ați făcut cunoștință cu asistentul meu, domnul Travis.

— Nu, într-adevăr.

— Ați vrea să intrați în biroul meu o clipă și să dați mâna cu el?

— Poate mai târziu. Peste doar câteva minute avem o ședință.

Bărbatul cel îngrijit veni cu un pas mai aproape de el și spuse cu glas scăzut:

— El vrea în mod deosebit să vă cunoască, domnule… ăă… Bond.

Bond se înjură în sinea lui. Lucrurile de felul ăsta se întâmplau mereu în meseria lui. Căutai pe întuneric un gândac cu elitre roșii și ochii tăi urmăreau acel desen anume pe scoarța copacului. Nu observai fluturele de noapte cu colorit misterios, ghemuit cuminte în apropiere, el însuși ca o bucățică de scoarță, el însuși la fel de important pentru colecționar. Privirea ta avea un câmp de focalizare prea îngust, mintea ta era prea concentrată. Ca și cum ai fi folosit un obiectiv cu gradul de mărire 1x100: ceea ce ai fi văzut la 1x10 îți scăpa. Bond se uită la ins cu acea recunoaștere ce există între bandiți, între homosexuali, între agenții secreți – privirea comună oamenilor pe care-i leagă taina, pe care-i leagă necazurile împărtășite.

— Să ne mișcăm repede.

Bărbatul cel îngrijit se retrase un pas în spatele tejghelei și deschise o ușă; Bond intră, iar bărbatul închise ușa în urma

amândurora. În dreptul unui fișet stătea un ins înalt și zvelt, care se întoarse auzindu-i. Avea o față îngustă, bronzată, de texan, o chică zburlită de păr bălai și drept, iar în locul mâinii drepte, un cârlig lucios de oțel. Bond încremeni locului și pe fața lui apăru un zâmbet mai larg ca oricare altul din ultimii... cât să fi fost, trei ani sau poate patru?

— Afurisit de pungaș nepricopsit! exclamă el. Ce mama naibii cauți aici?

Se apropie de celălalt bărbat și-i aplică un pumn zdravăn în bicepsul stâng. Zâmbetul acestuia făcea să apară ceva mai multe riduri decât își amintea Bond, dar era la fel de prietenos și de ironic. Domnul Travis făcu prezentările.

— El este domnul Leiter, Felix Leiter. Contabil temporar împrumutat hotelului Thunderbird de către firma Morgan Guarantee Trust. Tocmai vă verificam solvabilitatea, domnule Hazard. Fiți vă rog amabil și, ca să folosesc vorbirea dumneavoastră regală, opriți-vă din turnatul gogoșilor și dați-mi niște dovezi cum că sunteți cine pretindeți a fi!

Capitolul 9

Procesul-verbal al ședinței

Aproape năuc de bucurie, James Bond luă de pe tejgheaua recepției o mână de broșuri de călătorie, îi spuse „Salutare!” domnului Gengerella, care nu răspunse, și-l urmă în antreul sălii de ședințe. Erau ultimii; Scaramanga, aflat în dreptul ușii deschise a sălii de ședințe, se uită cu înțeles la ceas și-l zise lui Bond:

— În regulă, amice, încuie ușa după ce ne așezăm cu toții și nu lăsa pe nimeni să intre, nici măcar dacă ia foc hotelul. (Se răsuci spre barmanul aflat în spatele mesei încărcate cu bufetul rece.) Dispari, Joe! Te chem eu mai târziu. (Se adresă apoi celor din încăpere.) Așa, suntem gata. Să-i dăm drumul!

Intră primul în sala de ședințe, urmat de ceilalți șase bărbați. Bond rămase la ușă, observând ordinea în care se așezară la masa cea rotundă; închise ușa, o încuie și, cu o mișcare rapidă, o încuie și pe cea de ieșire din antreu. Luă un pahar de șampanie de pe bufet, trase un scaun și-l poziționă foarte aproape de ușa sălii de ședințe. Apropie gura paharului cât mai mult posibil de balamaua ușii și, ținând paharul de picior, își lipi urechea de baza lui. Prin acel amplificator improvizat, ceea ce fusese un murmur neclar se transformă în vocea domnului Hendriks, care tocmai spunea: „... așadar, voi prezenta în continuare opiniile superiorilor mei din Europa...” Vocea tăcu și Bond auzi un zgomot, scârțâitul unui scaun. Cu iuțeala fulgerului, își împinse propriul scaun câțiva pași mai încolo, deschise în poală o broșură de călătorie și ridică paharul la buze. Ușa se deschise cu bruschețe și-n prag apăru Scaramanga; învârtind un paspartu prins de un lanț, examină personajul nevinovat de pe scaun.

— În regulă, amice. Voiam doar să mă conving, zise el, după care închise ușa cu piciorul.

Bond o încuie zgomotos și-și reluă locul. Domnul Hendriks spuse:

— Am un mesaj deosebit de important pentru președintele nostru. Vine dintr-o sursă sigură. Există un om pe nume James Bond, care îl caută în acest teritoriu. Acesta e un om care este din Serviciul Secret britanic. Nu am alte informații și nici descrierea acestui om, dar se pare că superiorii mei îl cotează foarte sus. Domnule Scaramanga, ai auzit de acest om?

— Drace, nu! pufni Scaramanga. Și de ce mi-ar păsa? Din când în când mănânc la micul dejun câte unul din faimoșii lor agenți secreți! Cu doar zece zile în urmă m-am descotorosit de unul, care a venit după mine să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. Unul pe nume Ross. Cadavrul lui se scufundă acum foarte încet spre fundul unui lac bituminos din Trinidad – un loc aflat în est, numit La Brea. Compania petroliferă și cei de la Trinidad Lake Asphalt au să obțină într-o bună zi un baril interesant de țiței! Următoarea întrebare, te rog, domnule Hendriks.

— În continuare doresc să știu care este politica Grupului în chestiunea sabotării trestiei de zahăr. La ședința noastră din Havana, de acum șase luni, s-a hotărât împotriva votului meu minoritar ca, în schimbul anumitor favoruri, să se vină în sprijinul lui Fidel Castro și să fie ajutat să mențină și chiar să crească prețul mondial al zahărului, pentru a compensa daunele provocate de uraganul Flora. De atunci s-au produs numeroase incendii pe câmpurile de trestie de zahăr din Jamaica și Trinidad. În acest context, la urechile superiorilor mei a ajuns vestea că anumiți membri individuali ai Grupului, anume (foșnet de hârtii) domnii Gengerella, Rotkopf și Binion, pe lângă președintele nostru, au întreprins achiziții masive de recolte de perspectivă, pentru iulie viitor, în scopul câștigului personal…

În jurul mesei se stârniră murmure mânioase.

— Și de ce să nu…

— Și ei de ce n-ar…

Vocea lui Gengerella le domină pe toate celelalte.

— Cine naiba a spus că nu vom face bani?! strigă el. Nu e ăsta unul dintre obiectivele Grupului? Te întreb din nou, domnule Hendriks, așa cum te-am întrebat și acum șase luni, cine mama naibii dintre așa-numiții dumitale „superiori” vrea să țină la un nivel scăzut prețul zahărului rafinat? Pun pariu că partea cea mai interesată într-o astfel de manevră ar fi Rusia sovietică. Rușii vând Cubei bunuri – inclusiv, dați-mi voie să spun, transportul recent eșuat de rachete balistice care să fie trase

asupra patriei mele – în schimbul zahărului brut. Comuniștii ăștia sunt niște comercianți iscusiți! Duplicitari cum sunt, vor vrea să obțină chiar și de la o țară prietenă și aliată mai mult zahăr în schimbul unei cantități mai mici de produse! Nu? Domnule Hendriks, nu se întâmplă cumva ca unul dintre superiorii dumitale să se afle la Kremlin? întrebă el disprețuitor.

Zarva ce se iscă fu întreruptă de vocea lui Scaramanga.

— Oameni buni! Oameni buni! (Se lăsă o tăcere șovăielnică.) Atunci când am format Grupul am căzut de acord că primul obiectiv este acela de a coopera între noi. Bun! Domnule Hendriks, dă-mi voie să-ți clarific mai bine situația. Ca grup de investiții facem pariuri bune și pariuri proaste. Zahărul e un pariu bun, pe care ar trebui să-l exploatăm chiar dacă anumiți membri ai grupului au ales să nu-i dea curs. Pricepi? Acum ascultă-mă până la capăt. În clipa de față, șase vapoare controlate de Grup stau la ancoră în apropiere de New York și de alte porturi americane. Aceste vapoare, domnule Hendriks, nu vor andoca și nu vor descărca decât după ce recoltele de zahăr de perspectivă, cele din iulie viitor, vor mai crește cu zece cenți. La Washington, Ministerul Agriculturii și Comisia zahărului știu acest lucru; știu că-i strângem de boașe. Între timp, Comisia băuturilor alcoolice face presiuni asupra lor – ca să nu mai vorbim de Rusia. Prețul melasei crește odată cu cel a zahărului și baronii romului fac un scandal grozav și vor ca vapoarele noastre să fie lăsate să intre în port înainte să apară un deficit real și prețul să crească până la cer. Dar situația are și o altă latură. Noi trebuie să ne plătim echipajele și facturile de închiriere a vapoarelor și așa mai departe, plus că niște vapoare care stau pe loc sunt nave moarte, pierderi. Așa că ceva trebuie neapărat să cedeze. În afacerea asta, situația pe care am creat-o se cheamă „Jocul recoltei plutitoare” – vapoarele noastre înșirate în larg, contra guvernului Statelor Unite. Bun… Deci în momentul de față, noi patru urmează să câștigăm sau să pierdem vreo zece milioane de dolari – noi și susținătorii noștri. Și mai avem și mica afacere de aici, hotelul, aflat în zona roșie a balanței contabile. Și atunci, ce părere ai, domnule Hendriks? Sigur că incendiem câmpuri de trestie când o putem face fără a suporta consecințele! Am un om de încredere între rastafarieni – ăștia-s niște sectanți din partea locului, duși cu capul, care își lasă barbă și fumează *ganja* și trăiesc în general pe o bucată de

pământ din apropiere de Kingston, numită Dungle – Grămada de bălegar – și care se cred supușii regelui Etiopiei, regele Zog sau cum îi zice, și cred că aia-i patria lor de drept. Așa că am în gașca lor omul meu, care vrea *ganja* pentru ei, și-l aprovizionez în schimbul unui belșug de incendii și necazuri pe câmpurile de trestie. Așa, domnule Hendriks. Spune-le superiorilor dumitale simplu că orice urcă trebuie să și coboare și că asta se aplică la prețul zahărului tot atât de bine ca la orice altceva. De acord?

— Voi transmite spunerea dumitale, Scaramanga. Nu va produce plăcere. Acum, afacerea aceasta cu hotelul. Cum stă, te rog? Cred că dorim cu toții să cunoaștem situația reală, nu-i așa?

Se auziră mârâieli de asentiment. Domnul Scaramanga se lansă într-o lungă disertație ce prezentă doar un interes trecător pentru Bond. Știa că oricum, Felix Leiter înregistrează totul pe casetofonul ascuns într-un sertar al fișetului. Leiter îl liniștise în această privință și-i explicase, punându-l la curent cu datele esențiale, că americanul cel îngrijit e de fapt un anume domn Nick Nicholson de la CIA. Principala lui preocupare o reprezenta domnul Hendriks, care, așa cum bănuise Bond, era un important agent al KGB. KGB-ul preferă controlul încrucișat – un ins din Geneva, de exemplu, e directorul zonal pentru Italia –, astfel că domnul Hendriks din Haga era de fapt directorul zonal pentru Caraibe și răspundea de centrul din Havana. Leiter lucra în continuare pentru Agenția de detectivi particulari Pinkerton, însă era și pe banca de rezerve a CIA, care-l recrutase pentru această misiune anume datorită cunoștințelor sale despre Jamaica, dobândite în principal împreună cu Bond. Avea misiunea de a analiza grupul și de a afla ce pune la cale. Toți membrii lui erau gangsteri binecunoscuți, care ar fi intrat în mod normal în grija FBI-ului, numai că Gengerella era un *capo mafiosi* și aceasta era prima oară când Mafia se afla în concubinaj cu KGB-ul – un parteneriat extrem de tulburător, care trebuia dizolvat rapid, cu orice preț, chiar prin eliminare fizică la nevoie. Nick Nicholson, care purta numele „de fațadă” Stanley Jones, era expert electronist; identificase sub podeaua centralei telefonice cablul principal ce făcea legătura cu dispozitivul de înregistrare al lui Scaramanga și conectase un cablu secundar între microfonul acestuia și propriul casetofon din fișet, așa că Bond n-avea prea mari griji.

Ascultă pentru a-și satisface propria curiozitate și ca să poată oferi informații despre ceea ce s-ar fi putut petrece în antreu sau în afara razei de acțiune a microfonului din telefonul aflat pe masă în sala de ședințe. Bond le explicase celor doi motivul prezenței sale, făcându-l pe Leiter să fluiere prelung, încet, a înțelegere plină de respect. Fusese de acord să se țină la o distanță considerabilă de cei doi americani și să-și vadă de propria treabă, dar conveniseră împreună asupra unui loc de întâlnire pentru situații de urgență și asupra unui „oficiu poștal”, în toaleta pentru bărbați de lângă foaier, neterminată și având pe ușă o plăcuță ce anunța „Nu funcționează”. Nicholson îi dăduse un paspartu pentru ușa respectivei toalete și pentru toate celelalte încăperi, după care Bond trebuise să plece în grabă la ședință. Găsirea acestor întăriri neașteptate îl liniștea enorm de mult. Lucrase cu Leiter într-unele din cele mai primejdioase misiuni ale sale și știa că nu există om ca el în momentele critice. Cu toate că avea un cârlig de oțel în locul mâinii drepte – amintire dintr-una din misiunile respective –, Leiter se număra printre cei mai buni trăgători cu o singură mână, cea stângă, din Statele Unite; în plus, de la distanță mică, cârligul putea constitui la rândul lui o armă devastatoare.

Scaramanga își încheia expunerea.

— Așadar, domnilor, esența e că trebuie să găsim zece milioane de dolari. Interesele pe care le reprezint și care sunt cele majoritare propun ca această sumă să fie obținută prin emiterea unor obligațiuni cu dobândă de zece la sută, plătibile în zece ani, aceste obligațiuni având prioritate față de toate celelalte credite.

Vocea domnului Rotkopf îl întrerupse mânioasă.

— Vezi să nu! Nici într-o mie de ani, domnule! Cum rămâne cu a doua ipotecă, cu șapte la sută, pe care am oferit-o eu și prietenii mei acum mai puțin de un an?! Cu ce crezi că m-aș alege dacă m-aș întoarce în Vegas cu povești de felul ăsta? Aș zbura într-o clipă! Și asta, vorbind optimist!

— Cerșetorii nu-și pot permite să facă nazuri, Ruby. Alternativa e să închidem. Voi, ceilalți ce aveți de spus?

— Zece la sută este o afacere bună, spuse Hendriks. Prietenii mei și cu mine vom acoperi un milion de dolari. Firește, cu convenția ca obligațiunile să aibă condiții… cum să mă exprim…

mai ferme, mai puțin pasibile de neînțelegeri decât a doua ipotecă oferită de domnul Rotkopf și prietenii lui.

— Desigur. Iar eu și prietenii mei vom acoperi la rândul nostru un milion. Sam?

Domnul Binion rosti fără tragere de inimă:

— Bine, bine. Contează pe noi pentru aceeași sumă. Dar, pe cinstea mea, asta trebuie să fie ultima intervenție!

— Domnul Gengerella?

— Pare o investiție bună. Acopăr restul.

Domnul Garfinkel și domnul Paradise interveniră agitați, Garfinkel primul:

— Ba pe naiba acoperi! Preiau eu un milion.

— La fel și eu! strigă domnul Paradise. Să împărțim plăcinta în mod egal. Dar, la naiba, să fim corecți cu Ruby! Ruby, tu ar trebui să poți alege primul. Cât vrei? Poți lua cât vrei, din brut.

— Nu vreau nici măcar un cent din obligațiunile voastre false! Imediat ce mă întorc am să iau legătura cu cei mai buni afurisiți de avocați din State – cu toți! Dacă credeți că puteți șterge cu buretele o ipotecă printr-o simplă vorbă, vă înșelați amarnic!

Se lăsă tăcerea, întreruptă de vocea lui Scaramanga, scăzută și mortală.

— Faci o mare greșeală, Ruby. Tocmai te-ai ales cu o frumușică pierdere de scăzut din impozitele afacerilor tale din Vegas. Și nu uita că atunci când am alcătuit Grupul am depus cu toții un jurământ: că niciunul dintre noi nu va acționa împotriva intereselor celorlalți. E ultimul tău cuvânt?

— Pe toți drăcii că da!

— Mă întreb dacă asta te va ajuta să te răzgândești. Există un slogan pentru asta în Cuba: *Rapido*! *Seguro*! *Economico*[10]. Așa funcționează sistemul.

Țipătul de groază și detunătura răsunară simultan. Un scaun se prăbuși pe podea și câteva clipe domni tăcerea, apoi cineva tuși cu nervozitate. Domnul Gengerella spuse calm:

— Cred că asta a fost rezolvarea corectă a unui conflict de interese stânjenitor. Prietenilor din Vegas ai lui Ruby le place viața liniștită. Mă îndoiesc că vor protesta vreodată. E mai bine să fii posesorul viu al unei hârtii frumos scrise decât deținătorul mort al unei a doua ipoteci. Trece-i pe cei din Vegas cu un

[10] Rapid, sigur, economic (sp.).

milion, Pistolarule. Consider că te-ai comportat cu viteză și corectitudine. Acum spune, crezi că poți face curățenie?

— Sigur, sigur că da, rosti domnul Scaramanga pe un ton relaxat, fericit. Ruby a plecat de aici înapoi spre Vegas. N-am mai auzit nimic de el. Nu știm nimic. Am niște crocodili flămânzi în râu, care au să-l transporte pe gratis acolo unde merge – și au să-i transporte și bagajul, dacă e din piele de calitate. Voi avea nevoie de ajutor diseară. Ce zici, Sam? Dar tu, Louie?

— Eu nu mă bag, Pistolarule, rosti rugător domnul Paradise. Sunt un bun catolic.

— Îi voi lua eu locul, interveni domnul Hendriks. Eu nu sunt o persoană catolică.

— Așa să fie. Ei, oameni buni, alte treburi de discutat? Dacă nu, încheiem ședința și bem un pahar.

Hal Garfinkel spuse cu nervozitate:

— Stai o clipă, Pistolarule! Cum rămâne cu tipul de la ușă? Englezul ăla? El ce-o să zică de focul de artificii și de tot restul?

Chicotitul domnului Scaramanga semăna cu chicotitul uscat al unei șopârle gecko.

— Nu-ți bate căpșorul ăla minuscul cu englezoiul, Hal! Chestiunea lui va fi rezolvată după ce se încheie week-end-ul. L-am cules dintr-un bordel dintr-un sat din apropiere, un loc unde merg să-mi iau iarba și o bucățică creolă. Am aici doar personal temporar care să se asigure că voi, băieți, vă distrați bine în week-end-ul ăsta, iar el e cel mai temporar dintre toți. Crocodilii ăia au o poftă de mâncare grozavă! Ruby o să fie felul principal, dar au să vrea și desert. Lăsați-l pe tip în seama mea. N-ar fi exclus să fie James Bond ăla de care ne-a spus domnul Hendriks. E bătaia mea de cap. Nu-mi plac englezoii. Cum a zis odată un yancheu de treabă: „Îmi cântă inima de bucurie pentru fiecare britanic care moare.” Vi-l aduceți aminte? Cam pe vremea războiului cu Israelul. Îi agreez punctul de vedere. Ticăloși încrezuți și scrobiți! Scot eu scrobeala din ăsta la momentul potrivit! Lăsați-l în seama mea. Sau aș putea spune: lăsați-l în seama lui.

Bond zâmbi reținut: îl vedea cu ochii minții pe Scaramanga scoțând pistolul de aur, rotindu-l pe deget și băgându-l înapoi sub betelia pantalonilor. Se ridică, își mută scaunul la distanță mai mare de ușă, turnă șampanie în paharul cel util, se sprijini de masa cu bufetul rece și studie cea mai recentă broșură

publicată de Comisia turistică din Jamaica. În încuietoarea ușii se auzi declicul făcut de paspartuul lui Scaramanga. Acesta îl privi pe Bond din prag și-și trecu degetul peste mustața subțire.

— Amice, aș zice că-ți ajunge șampania băută pe socoteala casei. Du-te repejor la manager și spune-i că domnul Ruby Rotkopf își eliberează camera diseară! Aranjez eu detaliile. Și spune-i că în timpul ședinței s-a ars o siguranță principală, așa că am să sigilez camera asta și am să aflu cum se face că văd atâtea dovezi de muncă de proastă calitate în hotel. Priceput? Pe urmă ceva de băut, cina și să iasă la interval dansatoarele. Ai prins imaginea?

James Bond spuse că da, se duse la ușa antreului, clătinându-se nițel, și o descuie. „Cu excepția erorilor și a omisiunilor”, cum spun broșurile informative financiare, era de părere că acum într-adevăr „prinsese imaginea”. Și era o fotografie excepțional de clară, alb-negru, fără nimic încețoșat.

Capitolul 10

Belly-Lick și altele

În biroul din spatele recepției, James Bond trecu rapid în revistă punctele importante ale ședinței. Nick Nicholson și Felix Leiter fură de acord că aveau destul material înregistrat pe casetă și coroborat de Bond ca să-l trimită pe Scaramanga pe scaunul electric. În seara aceea, unul dintre ei urma să spioneze în timpul debarasării de cadavrul lui Rotkopf, ca să încerce să obțină destule dovezi pentru a-l condamna pe Garfinkel și, încă și mai bine, pe Hendriks pentru complicitate. Însă nu le plăcea absolut deloc cum arăta situația în ce-l privea pe Bond. Felix îi ordonă:

— Să nu faci nici măcar un pas fără vechiul tău prieten cu trăgaci! Nu vrem să citim încă o dată necrologul ăla al tău în *The Times*. Rahaturile alea despre calitățile tale splendide ca om aproape că m-au făcut să vărs când le-am văzut retipărite în fițuicile americane! A fost cât pe ce să trimit o scrisoare la *Tribune* ca să clarific lucrurile!

Bond izbucni în râs.

— Grozav prieten ești, Felix! Și când mă gândesc câtă osteneală mi-am dat de-a lungul anilor ca să-ți ofer un exemplu bun de urmat!

Se duse în camera lui, dădu peste cap două pahare zdravene de whisky, făcu un duș rece, apoi se lungi pe pat și stătu așa, uitându-se la tavan, până se făcu opt și jumătate – ora cinei. Atmosfera la masa de seară se dovedi mai puțin rigidă ca la prânz. Toți păreau mulțumiți de felul cum decurseseră treburile de peste zi și era evident că toți, în afară de Scaramanga și domnul Hendriks, băuseră din belșug. Bond se trezi exclus din discuțiile vesele. Privirile îl evitau și răspunsurile la încercările sale de a face conversație erau monosilabice. Devenise o piază-rea; șeful îi rostise condamnarea la moarte, așa că nu era în niciun caz indicat să se poarte amical cu el. În timp ce masa se desfășura cu lentoare – cina convențională, „costisitoare”, tipică pentru navele de croazieră, alcătuită din somon afumat

deshidratat, cu un degetar de caviar cu bobul mic, fileuri dintr-un pește fără nume din apele locale în sos de smântână, *poulet supreme*, un pui prost fript, cu un sos gros, și desertul *bombe surprise*, era cât se poate de previzibilă –, sufrageria fu transformată într-o „junglă tropicală”, cu ajutorul plantelor în ghivece, a grămezilor de portocale și nuci de cocos, punctate ici-colo de ciorchine de banane. Acesta era fundalul pentru trupa de calipso, ai cărei membri, în cămăși vișiniu cu auriu, cu franjuri, își făcură apariția la momentul potrivit și începură să cânte „Linstead Market”, prea tare. După ce terminară, o fată acceptabil de atrăgătoare, dar cu prea multe haine pe ea și un ananas fals pe cap apăru și începu să cânte melodia licențioasă „Belly-Lick”, însă cu textul epurat, decent. Bond văzu în fața lui o seară tipică pentru navele de croazieră și, hotărând că e ori prea bătrân, ori prea tânăr pentru cea mai cumplită tortură, plictiseala, se ridică, se duse la Scaramanga, așezat în capul mesei, și-i spuse:

— Mă doare capul. Mă duc să mă culc.

Domnul Scaramanga îl privi pe sub pleoapele ca de șopârlă.

— Nu. Dacă ai impresia că seara nu e prea grozavă, fă-o mai bună! Pentru asta ești plătit. Te porți ca și cum ai cunoaște Jamaica. În regulă, scutură-i pe oamenii ăștia din amorțeală!

Trecuseră mulți ani de când James Bond acceptase o „provocare”. Simțea privirile grupului ațintite asupra lui. Alcoolul pe care-l băuse îl făcuse nesăbuit – poate că voia să se dea mare, ca tipul de la petrecere care insistă să cânte la tobe. În mod stupid, voia să-și afirme personalitatea în fața acelei găști de duri care-l cotau drept nesemnificativ. Fără a se opri să se gândească că e o tactică proastă, că i-ar fi mai bine dacă ar rămâne englezoiul cel inutil, zise:

— Foarte bine, domnule Scaramanga. Dă-mi o bancnotă de o sută de dolari și pistolul dumitale.

Scaramanga nu se clinti, ci doar ridică privirea spre el, cu surprindere și cu o nesiguranță controlată. Louie Paradise strigă cleios:

— Hai, Pistolarule! Hai să vedem ceva acțiune! Poate că tipu’ nu se laudă degeaba.

Scaramanga băgă mâna în buzunarul pantalonilor, scoase portmoneul și extrase din el o bancnotă, după care duse mâna încet la pistol și-l scoase. Lumina slabă a reflectorului orientat

asupra fetei făcu să lucească aurul armei. Așeză cele două obiecte pe masă, unul lângă altul. Cu spatele la grupul de cabaret, James Bond luă pistolul, îl cântări în mână, trase cocoșul și roti rapid magazia, ca să se convingă că e încărcat, apoi se răsuci pe neașteptate, se lăsă pe un genunchi, ca să țintească pe deasupra muzicienilor ca niște umbre din fundul încăperii și, cu brațul complet întins, trase. Detunătura răsună asurzitor în spațiul închis. Muzica muri, înlocuită de o tăcere încordată. Rămășițele ananasului fals loviră cu o bufnitură slabă ceva din fundalul întunecos. Sub reflector, fata își acoperi obrajii cu palmele și se prelinse ușor pe podeaua ringului de dans, ca o balerină grațioasă în Lacul Lebedelor. Șeful de sală veni din umbră alergând.

În timp ce membrii grupului începeau să pălăvrăgească însuflețiți, James Bond luă bancnota de o sută de dolari, se duse pe ringul luminat de reflector, se aplecă și o ridică pe fată de braț. Strecurându-i bancnota în decolteu, îi spuse:

— Iubito, am făcut un număr frumos împreună! Nu-ți face griji, nu te-a pândit niciun pericol. Am țintit jumătatea de sus a ananasului. Acum fugi și pregătește-te pentru următoarea apariție pe scenă!

O răsuci și-i aplică o palmă zdravănă peste fund; aruncându-i o privire îngrozită, fata dispăru în penumbră. Bond merse mai departe, ajungând în dreptul trupei de muzică.

— Cine-i șeful aici? Cine controlează spectacolul?

Chitaristul, un negru înalt, cu fața suptă și cu ochii holbați, se ridică încet în picioare. Se uită printre pleoapele îngustate la pistolul de aur din mâna lui Bond și spuse nesigur, de parcă și-ar fi semnat condamnarea la moarte:

— Eu, domnu’.

— Cum te cheamă?

— King Tiger, domnu’.

— În regulă, King. Ascultă aici: asta nu-i o cină de bisericoși! Prietenii domnului Scaramanga vor nițică acțiune, și nu oricum, ci încinsă. Am să vă trimit rom din belșug, ca să vă mai dați drumul. Fumați iarbă dacă aveți chef. E o petrecere privată, așa că n-o să vă pârască nimeni. Și adu-o înapoi pe fata aia frumușică dar numai cu jumătate din haine pe ea, și spune-i să vină aproape și să cânte „Belly-Lick” foarte clar, cu cuvintele porcoase. Spre sfârșitul spectacolului, ea și celelalte fete trebuie

să ajungă complet dezbrăcate. Ai înțeles? Acuma treci la treabă altfel seara se duce de râpă și la sfârșit n-o să căpătați niciun bacșiș. Bine? Dă-i drumul!

Se auziră râsete nervoase și sfaturi șoptite dinspre cei șase membri ai formației, adresate lui King Tiger. Acesta zâmbi cu gura până la urechi.

— Bine, domnu' căpitan! (Se întoarse spre oamenii lui.) Trageți-i o „Iron Bar", da' să fie încinsă! Eu mă duc să aprind nițel focu' sub Daisy și prietenele ei.

Porni cu pași măsurați spre ușa de serviciu, în timp ce formația începea să cânte. Bond se întoarse la masă și așeză pistolul în fața lui Scaramanga, care-i aruncă o privire lungă, cercetătoare și strecură arma la loc sub betelia pantalonilor, remarcând sec:

— Domnule, într-una din zilele astea ar trebui să ne întrecem la trasul cu pistolul. Ce zici? De la douăzeci de pași, fără rănire.

— Mulțumesc, dar maică-mea n-ar aproba așa ceva. Trimite niște rom pentru formație, te rog. Oamenii ăștia nu pot să cânte pe uscat.

Se întoarse la locul lui de la masă, aproape neobservat. Cei cinci bărbați – de fapt, patru dintre ei, fiindcă Hendriks stătu impasibil toată seara – își ciuleau urechile ca să prindă textul obscen al melodiei „Iron Bar" în varianta lui Fanny Hill, pe care solistul îl rostea răspicat. Patru fete – mici animale dolofane și pieptoase, care aveau pe ele doar chiloți tanga cu paiete – apărură în fugă pe ring și, înaintând spre public, executară un entuziast dans din buric care făcu să apară broboane de sudoare pe tâmplele lui Louie Paradise și ale lui Hal Garfinkel. Numărul se încheie în aplauze, fetele fugiră și luminile fură stinse, rămânând doar cercul proiectat de reflector în mijlocul ringului. Toboșarul începu să bată un ritm rapid, ca un puls iuțit. Ușa de serviciu se deschise scurt și în cercul de lumină fu adus un obiect ciudat. Era o mână uriașă, cu înălțimea maximă cam de un metru optzeci, îmbrăcată în piele neagră, ce stătea pe jumătate deschisă, cu degetele întinse, parcă pregătite pentru a prinde ceva. Toboșarul își iuți ritmul; ușa de serviciu se deschise iarăși cu un oftat și în încăpere se strecură o siluetă feminină lucioasă; după o scurtă oprire în întuneric, intră în cercul de lumină din jurul mâinii cu un pas apăsat și mișcări smucite ale abdomenului și membrelor. Fata avea sânge de chinezoaică în

vene și corpul ei, complet dezbrăcat și lucind de ulei de palmier, era aproape alb pe fundalul mâinii negre. Dând ocol mâinii cu mișcări spasmodice, îi mângâie degetele întinse cu mâinile și cu brațele, după care urcă în palmă cu gesturi de un extaz bine jucat și începu să execute acte pasionale languroase, dar explicite și ingenioase cu fiecare deget, pe rând. Scena, mâna neagră, acum lucind de uleiul fetei și părând să încerce să prindă trupul care se zvârcolea, era de o lascivitate incredibilă și Bond, el însuși stârnit, observă că până și Scaramanga privea complet absorbit, cu ochii îngustați. Tobosarul ajunsese acum la crescendo; într-un extaz bine simulat, fata încălecă pe degetul mare, mimă un fel de leșin pasional lent, după care, cu o ultimă mișcare din șolduri, se lăsă să lunece pe ring și dispăru. Numărul se terminase. Luminile se aprinseră și toată lumea aplaudă cu putere, inclusiv muzicanții. Bărbații ieșeau fiecare din propria-i transă animalică. Scaramanga bătu din palme să vină conducătorul formației, scoase din portmoneu o bancnotă și-i zise ceva cu glas scăzut. Bond bănui că șeful de trib își alesese mireasa pentru noaptea aceea.

După această inspirată pantomimă sexuală, restul spectacolului fu aproape o dezamăgire. Una dintre fete reuși – abia după ce șeful formației îi tăie chiloții tanga cu un șiș lung, scăpând-o de ei – să se strecoare pe sub o tulpină de bambus aflată la doar jumătate de metru de podea, sprijinită pe două sticle de bere. Prima fată, cea care jucase involuntar rolul de ananas în numărul de Wilhelm Tell al lui Bond, apăru și combină un număr acceptabil de striptease cu o interpretare a melodiei „Belly-Lick” care făcu iarăși publicul să ciulească urechile, după care toată echipa de șase fete, mai puțin frumoasa chinezoaică veni la bărbații din public și-i invită la dans. Scaramanga și Hendriks refuzară cu politețea cuvenită iar Bond le oferi câte un pahar cu șampanie celor două fete rămase pe dinafară, aflând că pe una o cheamă Mabel, iar pe cealaltă Pearl, în timp ce le privea pe celelalte patru, aproape frânte de spinare în îmbrățișarea ursească a celor patru mafioți năduși ți, dansând în pas de cha-cha pe muzica de-acum dezlănțuită a formației pe jumătate îmbătate. Se întrezărea apogeul a ceea ce intra categoric în categoria „orgie”. Bond le spuse celor două fete că trebuie să meargă la toaletă și se strecură din încăpere în timp ce Scaramanga se uita în altă parte, dar în timp ce evada

observă că privirea lui Hendriks, tot atât de calmă cum ar fi urmărit un film indiferent, era ațintită ferm asupra lui.

Când ajunse în camera lui era miezul nopții. Ferestrele fuseseră închise și aerul condiționat fusese pornit; îl opri, deschise pe jumătate ferestrele, după care, profund ușurat, făcu un duș și se băgă în pat. Își făcu griji o vreme pentru că se dăduse mare cu pistolul, însă fusese un act nebunesc pe care nu-l putea lua înapoi, așa că în scurt timp adormi. Visă trei bărbați îmbrăcați cu pelerine negre, care târau o boccea informă sub lumina lunii, spre niște ape întunecate, presărate cu ochi roșii, lucitori. Scrâșnetul colților albi și pârâitul oaselor se transformară într-un zgrepțănat insistent care îl trezi dintr-odată. Se uită la cadranul luminos al ceasului de mână: trei și jumătate. Zgrepțănatul deveni un ciocănit slab, venit de undeva, de dincolo de draperii. Coborî din pat fără zgomot, își luă pistolul de sub pernă și se strecură binișor pe lângă perete, până la marginea draperiilor, pe care le trase cu o mișcare rapidă. În lumina lunii, părul bălai strălucea aproape argintiu. Mary Goodnight șopti imperativ:

— Repede, James! Ajută-mă să intru!

Bond înjură încet pentru sine. Ce mama naibii?!... Lăsă pistolul jos, pe mochetă, prinse mâinile întinse ale fetei și o trase peste pervaz, pe jumătate târâș. În ultima clipă, tocul pantofului i se prinse în rama geamului și fereastra se închise cu o pocnitură ca de pistol. Bond înjură iarăși pe înfundate, cu poftă.

— Îmi pare foarte rău, James! șopti spăsită Mary Goodnight.

Bond îi șuieră să tacă, luă de jos pistolul, îl puse la loc sub pernă și o ghidă până în baie; acolo aprinse lumina și porni și dușul, ca precauție, iar icnetul ei îi aduse aminte că e gol-pușcă.

— Scuze, Goodnight.

Luă un prosop, și-l răsuci în jurul șoldurilor și se așeză pe marginea căzii. Îi făcu semn fetei să șadă pe capacul toaletei și întrebă pe ton glacial, controlat:

— Ce mama naibii cauți aici, Mary?

— A trebuit să vin! zise ea cu disperare în glas. A trebuit să te găsesc într-un fel sau altul. Am dat de urma ta prin fata de la... ăă, din locul acela îngrozitor. Am lăsat mașina între copaci, pe alee și am adulmecat prin preajmă. În unele camere era lumina aprinsă și am tras cu urechea și... (se împurpură toată) am

dedus că nu se poate să fii în niciuna din ele, și atunci am văzut fereastra deschisă și cumva am știut că ești singurul care doarme cu geamul deschis. Așa că a trebuit să risc.

— Ei bine, trebuie să te scoatem de aici cât de repede putem! În fine, care-i problema?

— A sosit astă-seară – adică aseară – o telegramă în regim „Urgență maximă”, în cod Triplu X, care trebuia să-ți fie transmisă cu orice preț. Cei de la sediu te cred în Havana. Telegrama spunea că unul dintre agenții KGB superiori, care-și zice Hendriks, e în zonă și că stă la hotelul ăsta. Ți se cere să nu te apropii de el. Se știe dintr-o „sursă delicată, dar sigură” (Bond zâmbi la auzul vechiului eufemism pentru spargerea cifrurilor) că, printre alte misiuni, o are pe aceea de a te găsi și, ăă... de a te omorî. Așa că am pus lucrurile cap la cap și, știind că ești în colțul ăsta de insulă și date fiind întrebările pe care mi le-ai pus, am presupus că ești deja pe urmele lui, dar că ai putea să intri într-un fel de ambuscadă. Vreau să zic, neștiind că în timp ce-l cauți, te caută și el.

Întinse șovăielnic mâna, ca pentru a fi asigurată că a procedat corect. Bond îi luă mâna și i-o bătu ușurel, absent, în timp ce mintea lui procesa această nouă complicație.

— Da, individul e într-adevăr aici, zise el. La fel și un pistolar pe nume Scaramanga. Pot să-ți spun, Mary, că Scaramanga l-a omorât pe Ross. În Trinidad. (Fata duse mâna la gură.) Poți să raportezi asta ca fapt cert, aflat de la mine. Asta, dacă reușesc să te scot de aici. În ce-l privește pe Hendriks, e într-adevăr aici, dar nu pare să mă fi identificat cu certitudine. Cei de la sediu au spus cumva dacă i s-a dat descrierea mea?

— Ai fost descris simplu drept „notoriul agent secret James Bond”. Dar asta nu pare să-i fi spus prea multe lui Hendriks, fiindcă a cerut detalii concrete. Asta era acum două zile. Ar putea să le primească telegrafic sau telefonic dintr-o clipă într-alta. Înțelegi, James, de ce a trebuit să vin, nu?

— Da, sigur că da. Și-ți mulțumesc, Mary! Acum trebuie să te scot pe fereastra aia, iar după aceea va trebui să te descurci singură. Nu-ți face griji pentru mine. Cred că mă descurc cu situația. În plus, am ajutoare.

Îi povesti despre Felix Leiter și Nicholson.

— Poți să le spui celor de la sediu că mi-ai transmis mesajul și că sunt aici, și spune-le despre cei doi oameni de la CIA. Sediul

poate să obțină direct din Washington informațiile avute de CIA. Bine?

Se ridică în picioare; se ridică și ea și-l privi.

— Dar o să ai grijă?

— Sigur, sigur că da. (O bătu ușurel pe umăr, opri dușul și deschise ușa băii.) Hai să mergem. Trebuie să ne rugăm să avem noroc!

Din întuneric, de la capătul patului, o voce onctuoasă rosti:

— Eh, Sfântul n-are vreme de dumneata, domnule. Veniți încoace amândoi. Cu mâinile la ceafă!

Capitolul 11

Tot felul de probleme

Scaramanga se duse la ușă și aprinse lumina. În afară de chiloți și de tocul pistolului, prins la subsuoara stângă, n-avea nimic pe el. Pistolul de aur rămase ațintit asupra lui Bond în timp ce se mișca.

Bond se uită la el, nevenindu-i să creadă, apoi se uită la mocheta de la baza ușii. Penele din lemn se aflau tot acolo unde le pusese. Pe fereastră i-ar fi fost imposibil să intre fără ajutor. Și atunci văzu că ușa dulapului său de haine era deschisă și că lumina pătrundea pe acolo, în camera alăturată. Era cea mai simplă ușă secretă posibilă – alcătuită din întregul dos al dulapului, imposibil de detectat din camera lui, iar de cealaltă parte a peretelui arătând probabil ca o ușă de comunicare încuiată.

Scaramanga reveni în mijlocul încăperii și-i cercetă amândoi din priviri, cu o expresie disprețuitoare a gurii și a ochilor.

— Pe muierea asta n-am văzut-o între celelalte! zise el. Unde-ai ținut-o, șmechere? Și de ce a trebuit s-o ascunzi în baie? Vă place s-o faceți sub duș?

— Suntem logodiți, replică Bond. Lucrează la înaltul comisariat britanic din Kingston. Funcționară la cifruri. A aflat unde sunt din locul acela unde ne-am cunoscut noi doi. A venit să-mi spună că maică-mea e în spital, în Londra, a avut o căzătură urâtă. O cheamă Mary Goodnight. Care-i problema cu venirea ei și ce ți-a venit să dai buzna în camera mea, în toiul nopții, fluturând pistolul? Și fii bun și ține-ți pentru dumneata limbajul murdar!

Mulțumit de propria ieșire zgomotoasă. Bond hotărî să facă următorul pas în direcția libertății lui Mary Goodnight. Își lăsă brațele pe lângă corp și se întoarse spre fată.

— Lasă mâinile jos, Mary. Probabil că domnul Scaramanga a crezut că sunt niște hoți în hotel când a auzit fereastra aia trântindu-se. Am să trag niște haine pe mine și am să te conduc la mașină. Te așteaptă un drum lung până în Kingston. Ești

sigură că nu preferi să rămâi aici până dimineață? Sunt sigur că domnul Scaramanga ne poate găsi o cameră. (Se întoarse spre acesta.) E în regulă, domnule Scaramanga, plătesc camera.

Mary Goodnight, care lăsase mâinile în jos, se prinse în joc; își luă poșeta de pe pat, unde o aruncase, o deschise și se apucă să-și aranjeze părul într-o manieră meticuloasă, feminină, sporovăind în același timp, în ton cu numărul insipid, cât se poate de britanic, gen „Ascultă aici, amice", al lui Bond:

— Nu, iubitule, sincer, cred că e mai bine să plec. Aș avea probleme grozav de mari dacă aș întârzia la birou. Prim-ministrul, Sir Alexander Bustamante, știi că tocmai a împlinit optzeci de ani, ei bine, e invitat la prânz și știi că Excelenței Sale îi place de fiecare dată să mă ocup de flori și de cartonașele cu numele și, la drept vorbind, e o zi foarte importantă pentru mine! (Se întoarse spre Scaramanga cu un aer fermecător.) La masă urmau să fie treisprezece persoane, așa că Excelența Sa mi-a cerut să fiu a paisprezecea. Nu-i minunat? Dar Cerul știe cum am să arăt, după noaptea asta! Drumurile sunt groaznice pe aici, nu-i așa, domnule... ăă... Scramble? Dar în fine, asta e. Și vă rog să mă scuzați că am provocat toată agitația asta și v-am stricat somnul de frumusețe! (Se apropie de el precum regina-mamă la deschiderea unui târg caritabil, cu mâna întinsă.) Acum întoarceți-vă în pat, iar logodnicul meu (Slavă Domnului că nu spusese James! Era inspirată!) mă va conduce până la mașină. La revedere, domnule... ăă...

James Bond era mândru de ea – dăduse o reprezentație excelentă. Scaramanga nu se lăsa însă influențat de palavre ambigue, fie ele englezești sau nu. Fata aproape că reușise să se interpună între cei doi bărbați, însă Scaramanga se trase iute într-o parte și spuse:

— Oprește-te, cucoană! Iar dumneata, domnule, rămâi pe loc.

Mary Goodnight își lăsă mâna să cadă pe lângă corp, privindu-l pe Scaramanga întrebător, de parcă acesta ar fi refuzat sandvișurile cu castravete. „Chiar așa! Americanii ăștia!" Însă pistolul de aur nu se asorta cu conversația politicoasă, ci stătea încremenit, ațintit undeva între cei doi. Scaramanga îi spuse lui Bond:

— În regulă, mă las convins. Scoate-o pe geam, iar după aia am ceva să-ți zic. (Își flutură pistolul în direcția fetei.) Bun, cucoană, întinde-o de-aici! Și să nu mai intri ilegal pe pământul

altora. Priceput? Și poți să-i spui Excelenței Sale afurisite unde să-și bage cartonașele cu numele! El n-are nicio autoritate la Thunderbird; eu am. Ai prins ideea? Bun! Vezi să nu-ți învinețești bucile sărind geamul.

Mary Goodnight replică glacial:

— Foarte bine, domnule... ăă... Voi transmite mesajul dumitale. Sunt sigură că înaltul comisar va lua notă mai atent decât până acum de prezența dumitale pe insulă. La fel și guvernul jamaican.

Bond întinse mâna și o prinse de braț, căci era pe punctul de a-și supralicita rolul.

— Haide, Mary. Și te rog să-l spui mamei că termin aici peste o zi sau două și că o voi suna din Kingston.

O conduse la fereastră și o ajută să iasă – mai degrabă o împinse. Ea îi făcu scurt cu mâna și porni la fugă pe peluză. Bond se îndepărtă de geam cu o ușurare considerabilă. Nu se așteptase ca încurcătura aceea oribilă să se rezolve atât de nedureros.

Se duse și se așeză pe pat, pe pernă; forma tare a pistolului sub coapse îl liniști. Se uită la Scaramanga; acesta își băgase pistolul în tocul de umăr și, sprijinit de dulapul de haine, își trecu gânditor degetul peste dungă neagră a mustății.

— Biroul înaltului comisar, zise el. Îl adăpostește și pe reprezentantul local al faimosului vostru Serviciu Secret. Presupun, domnule Hazard, că adevăratul dumitale nume nu e James Bond, nu-i așa? Ai făcut o admirabilă demonstrație de viteză cu pistolul astă-seară. Am impresia că am citit undeva că Bond ăsta se crede grozav cu arma. În plus, am informații cum că se află pe undeva, prin Caraibe și că mă caută. O coincidență curioasă, ce zici?

Bond râse degajat.

— Credeam că Serviciul Secret și-a strâns jucăriile la sfârșitul războiului. Și oricum, mă tem că nu-mi pot schimba identitatea ca să-ți fac pe plac. Mâine dimineață n-ai decât să suni la Frome și să ceri cu domnul Tony Hugill, șeful de acolo, și să-mi verifici povestea. În plus, poți să explici cum ar fi cu putință ca Bond ăsta să-ți fi dat de urmă într-un bordel din Sav' La Mar? Și, în definitiv, ce vrea de la tine?

Scaramanga îl privi o vreme în tăcere, apoi spuse:

— Cred că poate vrea o lecție de tras cu pistolul. I-aș face pe plac bucuros. Dar dumneata ai ceva de detectiv particular. Asta m-am gândit când te-am angajat. Numai că nu există coincidențe chiar atât de mari! Poate că ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Am zis de la început că-mi miroase a copoi. Fata aia poate că ți-e logodnică sau poate că nu, dar chestia aia cu dușul – aia-i o șmecherie veche de gangster. Probabil o folosește și Serviciul Secret. Asta, dacă nu cumva i-ai tras-o, încheie el ridicând o sprânceană.

— Exact asta am făcut. Unde-i problema? Dumneata ce-ai făcut cu chinezoaica, ai jucat mahjong? (Bond se ridică în picioare și-și imprimă pe față enervare și revoltă în cantități egale.) Uite care-i treaba, domnule Scaramanga, m-am cam săturat de povestea asta. Încetează să mai faci presiuni asupra mea, îți spun! Umbli fluturându-ți afurisitul ăla de pistol și purtându-te de parcă ai fi Dumnezeu Atotputernicul și făcând o grămadă de insinuări stupide despre Serviciul Secret, și te aștepți să îngenunchez și să-ți ling cizmele! Ei bine, prietene, n-ai nimerit la adresa care trebuia. Dacă ești nemulțumit de felul în care-mi fac treaba, dă încoace mia de dolari și-mi văd de drum! Cine mama naibii te crezi?

Scaramanga zâmbi cu zâmbetul lui vag, plin de cruzime.

— S-ar putea să afli asta mai curând decât crezi, șmechere! (Ridică din umeri.) Bine, fie. Dar, domnule, ține minte asta: dacă se dovedește că nu ești cine zici că ești, te fac bucățele. Pricepi? Și am să încep cu alea mai mici, și abia pe urmă am să trec la alea mai mari. Doar așa, ca să dureze al naibii de mult. Da? Acuma ai face bine să dormi nițel. Am o întâlnire la zece, cu domnul Hendriks, în sala de ședințe, și nu vreau să fiu deranjat. După aia, tot grupul pleacă într-o excursie pe calea ferată de care ți-am spus. E treaba dumitale să ai grijă să fie organizată cum trebuie. Vorbește cu managerul la prima oră. Da? Bine atunci. Ne mai vedem.

Scaramanga intră în dulapul de haine, dădu la o parte costumul lui Bond și dispăru. Din camera alăturată se auzi un declic decisiv. Bond se ridică în picioare, exclamă tare „Pfui!” și intră în baie, ca să alunge sub duș ultimele două ore.

Se trezi la șase și jumătate, printr-un aranjament cu acel ceas deșteptător extrasenzorial ciudat, pe care-l au în cap unii oameni și care pare a ști tot timpul ora exactă. Își trase pe el

slipul de baie, se duse pe plajă și înotă îndelung, la fel ca în ajun. La șapte și un sfert, când îl văzu pe Scaramanga ieșind din aripa estică, urmat de băiatul care-i ținea prosopul, porni spre țărm. După ce ascultă bufniturile rezonante ale platformei elastice, intră în hotel pe ușa principală, având grijă să nu apară deloc în raza vizuală a lui Scaramanga, și străbătu iute coridorul până la camera lui. Ascultă de la propria fereastră ca să se convingă că individul își vede mai departe de exercițiile fizice, după care scoase paspartuul primit de la Nick Nicholson, se strecură pe coridor până la ușa camerei 20 și intră iute, lăsând ușa încuiată. Obiectivul lui se afla pe măsuța de toaletă. Străbătu cu pași mari încăperea, luă pistolul și scoase din magazie glonțul care ar fi fost tras următorul. Puse pistolul la loc exact așa cum îl găsise, se întoarse la ușă, ascultă, apoi ieși, traversă coridorul și intră în propria cameră. Se duse la fereastră și ascultă. Da, Scaramanga își continua salturile. Stratagema pe care tocmai o executase era amatoricească, dar se putea să-i ofere exact avantajul acelei fracțiuni de secundă care – o simțea până-n măduva oaselor – va însemna pentru el viața sau moartea în următoarele douăzeci și patru de ore. Simțea mental acel iz vag de fum care însemna că acoperirea lui a început să fumege pe la poale. În orice clipă, „Mark Hazard de la Consorțiul Transworld” putea începe să ardă cu flăcări vii, ca o efigie rudimentară în noaptea Guy Fawkes, scoțându-l la iveală pe James Bond, doar cu propria iuțeală de mână și cu pistolul Walther PPK în fața unei posibile forțe alcătuite din șase pistolari. Așa că fiecare dram de noroc pe care-l putea întoarce de partea lui merită efortul. Deloc descurajat de această perspectivă, la drept vorbind ațâțat de ea, comandă un mic dejun sănătos, îl consumă cu poftă și, după ce scoase tija conectoare a flotorului din rezervorul toaletei sale, se duse la recepție. De serviciu era Felix Leiter, care-i oferi un zâmbet managerial reținut și spuse:

— Bună dimineața, domnule Hazard, cu ce vă pot fi de folos?

Ochii săi priveau pe lângă Bond, peste umărul drept al acestuia. Domnul Hendriks apăru lângă tejgheaua recepției înainte ca Bond să poată răspunde.

— Bună dimineața, zise el.

Domnul Hendriks îi răspunse cu mica-i plecăciune germanică și i se adresă lui Leiter:

— Centralista spune că sunt sunat interurban de biroul meu din Havana. Vă rog, de unde pot vorbi cel mai confidențial?

— Din camera dumneavoastră, domnule?

— Nu oferă suficientă confidențialitate.

Bond presupuse că a depistat și el microfonul. Cu un aer săritor, Leiter ieși de după tejgheaua recepției.

— Chiar acolo, domnule, telefonul din hol. Cabina e izolată fonic.

Domnul Hendriks îi aruncă o privire împietrită.

— Dar aparatul, este și el izolat fonic?

— Mă tem că nu înțeleg, domnule, spuse Leiter cu o nedumerire politicoasă. Are legătură directă cu centrala.

— Nu contează. Arătați-mi, vă rog.

Domnul Hendriks îl urmă pe Leiter în capătul îndepărtat al foaierului, unde se afla cabina telefonică. Închise cu grijă ușa capitonată cu piele, ridică receptorul și spuse ceva, apoi rămase în așteptare, privindu-l pe Leiter cum străbate pardoseala de marmură până la recepție și i se adresează lui Bond cu deferență.

— Ce spuneați, domnule?

— Toaleta mea – e ceva în neregulă cu flotorul. Există vreo alta?

— Îmi pare foarte rău, domnule! Trimit chiar acum inginerul hotelului să vadă care e problema. Da, firește, există toaleta foaierului. Finisajele nu sunt gata și oficial nu este dată în folosință, dar funcționează perfect. (Coborî glasul.) Și are o ușă ce comunică cu biroul meu. Așteaptă zece minute, până derulez caseta cu ceea ce spune ticălosul ăsta. Am auzit că primește apelul ăsta și nu-mi place cum sună. Ar putea să fie problema ta. (Se înclină ușor și-i făcu semn spre masa centrală, pe care se aflau reviste.) Dacă sunteți amabil să luați loc câteva clipe, domnule, după aceea mă voi ocupa de dumneavoastră.

Bond dădu din cap în semn de mulțumire și se îndepărtă. În cabină, Hendriks vorbea, cu ochii ațintiți asupra lui cu o intensitate cumplită. Simți că i se strânge stomacul ghem. Da, categoric că asta era! Se așeză, luă un număr vechi din *Wall Street Journal* și rupse pe furiș o bucățică de la mijlocul primei pagini – ar fi putut să fie o ruptură de uzură pe linia de împăturire. Ridică ziarul, deschis la pagina a doua, și-l urmări pe Hendriks prin mica gaură.

Acesta privea dosul ziarului, vorbea și asculta. Pe neașteptate, puse receptorul în furcă și ieși din cabină, cu fața lucind de transpirație. Scoase o batistă albă, curată, își șterse fața și gâtul și porni cu pași repezi pe coridor.

Pus la patru ace, Nick Nicholson intră, traversă foaierul și-și ocupă locul la recepție, cu un zâmbet curtenitor și o înclinare în direcția lui Bond. Era opt și jumătate. Cinci minute mai târziu, Felix Leiter ieși din birou, îi spuse ceva lui Nicholson și veni la Bond; în jurul gurii, pielea lui era crispată și palidă.

— Vă rog să mă urmați, domnule, zise el.

Îl conduse prin foaier, descuie ușa toaletei pentru bărbați, îl urmă pe Bond înăuntru și încuie ușa. Se opriră lângă chiuvete, unde tâmplarii încă mai aveau de lucru. Leiter spuse încordat:

— Cred că ai încurcat-o, James! Au vorbit în rusă, dar ți-au tot pomenit numele și indicativul. Cred că ai face bine s-o ștergi de-aici cât de iute te poate duce rabla aia veche a ta.

Bond zâmbi șters.

— Prevenit înseamnă înarmat, Felix. Știam deja! Hendriks are ordin să mă lichideze. Semiciastnîi, vechiul nostru prieten de la KGB, îmi poartă o pică grozavă. Am să-ți spun într-o bună zi de ce.

Îi relată apoi episodul cu Mary Goodnight din orele mici ale dimineții. Leiter ascultă mohorât.

— Așadar, n-are niciun rost să plec acum, conchise Bond. Vom afla toate informațiile și probabil planurile pentru care le au pentru mine la ședința asta de la ora zece. După aceea urmează excursia. Eu unul cred că schimbul de focuri o să aibă loc undeva la țară, unde să nu fie martori. Dacă tu și cu Nick ați putea pune la cale ceva care să strice planurile de ieșire pe mare, eu unul îmi asum responsabilitatea jocului de pe uscat.

Leiter era îngândurat, dar o parte din înnegurare îi dispăruse.

— Știu planurile pentru după-amiaza asta, zise el. Plecarea cu trenul miniatural prin câmpurile de trestie de zahăr, picnic, apoi iahtul din portul Green Island, pescuit la mare adâncime și tot restul. Am analizat tot traseul. (Ridică degetul mare al mâinii stângi și, meditativ, începu să dea bobârnace capătului cârligului de oțel.) Daaaa... Va fi nevoie de ceva acțiune rapidă și de o mare grămadă de noroc, și va trebui să plec naibii la Frome ca să ridic niște materiale de la prietenul tău Hugill. Ce zici, îmi va da ce am nevoie dacă-i ceri tu? Bun. Hai în biroul

meu și scrie-i un bilet. Drumul până acolo ia numai jumătate de oră cu mașina și Nick se poate ocupa de recepție pe perioada asta. Haide!

Deschise o ușă laterală, intră în birou, îi făcu semn lui Bond să-l urmeze și închise ușa în urma lui. Bond scrise după dictarea lui Leiter biletul adresat managerului plantației de trestie de zahăr a WISCO, după care ieși și se duse în camera lui. Trase o duș că de whisky simplu și se așeză pe marginea patului, privind pe fereastră, spre orizontul mării, fără să vadă. Ca un câine de vânătoare adormit care visează că fuge după un iepure sau ca publicul unui concurs de atletism care ridică un picior ca să-l ajute pe săritorul cu prăjina să treacă peste ștachetă, mâna dreaptă îi tresărea involuntar când și când. În mintea lui, mâna aceea țâșnea spre pistol, într-o varietate de circumstanțe imaginare.

Timpul trecea și el stătea în continuare pe marginea patului, fumând din când în când pe jumătate câte o țigară Royal Blend și stingând-o distrat în scrumiera de pe noptieră. Eventualul observator n-ar fi reușit să-și dea seama la ce se gândește. Vena de pe tâmpla stângă îi pulsa puțin cam repede. Buzele ușor strânse trădau o oarecare încordare, dar poate că era doar concentrarea cu care se gândea; ochii meditativi, albastru-cenușii care nu vedeau nimic erau însă relaxați, aproape somnoroși. Ar fi fost imposibil de ghicit că James Bond se gândea la posibilitatea propriei morți în ziua aceea, simțea cum îl sfâșie gloanțele cu capul moale, își vedea trupul tresărind spasmodic pe pământ și poate gura țipând. Aceste lucruri făceau parte cu siguranță din gândurile sale, dar tresărirea mâinii drepte constituia dovada că, în cea mai mare parte a filmului ce i se derula în minte, tirul dușmanului nu rămânea fără răspuns – poate chiar fusese anticipat.

James Bond scoase un oftat adânc, relaxat și privirea îi redeveni focalizată. Se uită la ceas: zece fără zece minute. Se ridică, își frecă a fața cu ambele mâini ca și cum s-ar fi spălat, ieși și porni pe coridor spre sala de ședințe.

Capitolul 12

Vești foarte negre într-un pahar

Aranjamentul era același. Literatura de călătorie a lui Bond se afla pe masa cu bufetul rece, unde o lăsase. Trecu prin antreu și intră în sala de ședințe, în care se făcuse ordine doar superficial. Probabil că Scaramanga ceruse ca personalul să nu intre acolo. Scaunele se aflau aproximativ la locul lor, dar scrumierele nu fuseseră golite. Nu se vedea nicio pată pe mochetă, nici semne că ar fi fost spălată. Probabil că Rotkopf încasase un singur glonț în inimă. Cu gloanțele cu vârf moale folosite de Scaramanga, vătămările interne erau probabil devastatoare, însă fragmentele de proiectil rămâneau în corp și victima nu sângera. Bond dădu ocol mesei, așezând ostentativ scaunele mai corect. Îl identifică pe acela pe care-l ocupase probabil Ruby Rotkopf, față-n față cu Scaramanga, fiindcă avea un picior crăpat. Examină conștiincios ferestrele și se uită după perdele, făcându-și datoria. Scaramanga intră în cameră, urmat de Hendriks, și spuse aspru:

— În regulă, domnule Hazard. Încuie amândouă ușile, la fel ca ieri. Nu intră nimeni. Da?

— Da.

Trecând pe lângă Hendriks, Bond zise voios:

— Bună dimineața, domnule Hendriks! V-a plăcut petrecerea de aseară?

Acesta înclină scurt capul, ca de obicei, fără să spună nimic; ochii lui erau ca două bile de granit. Bond ieși, încuie ușile și se așeză pe poziție cu broșurile și paharul de șampanie. Hendriks începu să vorbească imediat, iute și imperios, chinuindu-se să-și găsească cuvintele în engleză.

— Domnule S., am de raportat necazuri mari. Biroul meu din Havana a vorbit cu mine azi dimineață. A primit vești direct din Moscova. Omul acela (făcu probabil semn spre ușă), omul acela e agentul secret britanic, cel pe nume Bond. Nu există îndoială. Mi se dau descrierile exacte. Azi dimineață când el merge să înoate, eu îi examinez corpul prin binoclu. Rănile de pe corpul lui se văd clar. Cicatricea de pe obrazul drept nu lasă nicio îndoială.

Și cum a tras aseară! Prostul naibii e mândru de felul cum trage! Aș vrea să văd un membru al organizației mele purtându-se în felurile astea stupide! Aș pune să fie împușcat imediat.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care tonul individului se schimbă, devenind ușor amenințător. Ținta lui era acum Scaramanga.

— Dar, domnule S., cum se poate să se fi întâmplat asta? Cum ai putut permite să vină? Biroul meu e uluit de greșeală. Individul ar fi putut provoca mari daune dacă n-ar fi existat precauția superiorilor mei. Te rog să explici, domnule S., trebuie să fac cel mai întreg raport. Cum se face că te întâlnești cu acest om? Cum se face că apoi îl aduci chiar în centrul Grupului? Detaliile, te rog, domnule! Povestea întreagă. Superiorii mei își vor exprima critici aspre față de lipsa de vigilență față de dușman.

Bond auzi frecarea unui chibrit de cutie; și-l imagină pe Scaramanga fumând în stilul lui particular, lăsat comod pe speteaza scaunului. Când se făcu auzită, vocea era categorică, deloc intimidată.

— Domnule Hendriks, apreciez grija biroului dumitale în această privință și-l felicit pentru sursele sale de informație. Dar spune-le următorul lucru: l-am întâlnit pe acest om absolut accidental – cel puțin așa am crezut la momentul respectiv, și nu ajută la nimic să ne facem griji despre felul cum s-a întâmplat. Organizarea întrunirii ăsteia n-a fost ușoară și am avut nevoie de ajutor. A trebuit să aduc la repezeală doi manageri din New York, ca să conducă personalul hotelului. Fac o treabă excelentă, nu? Pe oamenii de serviciu și pe toți ceilalți a trebuit să-i aduc din Kingston, însă ceea ce aveam nevoie cu adevărat era un fel de asistent personal, care să aibă grijă ca totul să decurgă fără probleme. Eu unul nu puteam să-mi bat capul cu toate detaliile. Când individul ăsta a apărut din bun senin, mi-a părut în regulă, așa că l-am luat cu mine. Dar nu sunt prost! Știam că atunci când distracția asta se termină va trebui să scap de el, în caz că a aflat ceva ce nu trebuia să afle. Acum îmi spui că e membru al Serviciului Secret. V-am zis la începutul întrevederii că, dacă-mi pun în cap, mănânc oameni de felul lui la micul dejun. Ceea ce mi-ai spus schimbă un singur lucru: va muri azi, nu mâine. Și uite cum se va întâmpla.

Scaramanga coborî glasul, astfel că Bond auzea acum doar cuvinte izolate. Transpirația i se prelingea pe urechea lipită de baza paharului de șampanie.

— Excursia noastră cu trenul... șobolani în trestia de zahăr... accident nefericit... Înainte s-o fac... un șoc grozav... detaliile pentru mine însumi... promit că vom râde pe cinste.

Pesemne că Scaramanga se lăsase din nou pe speteaza scaunului, căci acum vocea îi suna normal.

— Așa că poți sta liniștit. Până diseară nu va mai rămâne nimic din individ. Bine? Aș putea să închei povestea chiar acum, deschizând pur și simplu ușa, dar două siguranțe arse în două zile ar putea da naștere la bârfe prin zonă. Plus că-n felul ăsta toți participanții la picnic au să se distreze pe cinste.

Când răspunse, vocea lui Hendriks sună sec, fără strop de interes. Își îndeplinise ordinele și urma să se treacă la acțiune, o acțiune categorică. Nu putea exista nicio plângere privind întârzierea în îndeplinirea ordinelor.

— Da, ceea ce propui va fi satisfăcător, zise el. Voi observa cu mare amuzament desfășurarea lucrurilor. Acum, să trecem la alte chestiuni. Planul Orange. Superiorii mei doresc să știe că totul e în ordine.

— Da. Totul e în ordine la Metale Reynolds, Bauxita Kaiser și Aluminiu Jamaica. Dar materialul vostru e teribil de... cum se zice... volatil! Trebuie înlocuit în camerele de demolare o dată la cinci ani. (Chicoti sec.) Poți fi sigur că am râs disprețuitor când am văzut că etichetele cu instrucțiuni de pe butoaie erau scrise nu doar în engleză, ci și în câteva limbi africane! Vă pregătiți pentru marea revoltă a negrilor, hm? Ai face bine să mă avertizezi când vine ziua cu pricina! Am niște acțiuni foarte vulnerabile pe Wall Street.

— Atunci vei pierde mulți bani, replică sec domnul Hendriks. Nu mi se va spune data. Nu mă deranjează, eu nu am acțiuni. Ar fi înțelept din partea dumitale să-ți ții banii în aur sau diamante sau timbre poștale rare. Iar acum, următoarea chestiune: este în interesul superiorilor mei să poată să-și așeze mâinile pe o cantitate foarte imensă de narcotice. Dumneata ai o sursă de aprovizionare cu *ganja*, sau marijuana, cum îi spunem noi. Acum ești aprovizionat cu zecile de grame. Te întreb dacă poți să-ți stimulezi sursele de aprovizionare să furnizeze iarba cu câte cincizeci de kilograme odată. Se sugerează ca apoi să trimiți

aceste transporturi la Pedro Cays[11]. Prietenii mei pot aranja ridicarea de acolo.

Câteva clipe se așternu tăcerea – probabil că Scaramanga își fuma țigara subțire de foi.

— Mda, cred că am putea aranja asta. Dar legile legate de *ganja* tocmai ce au devenit al naibii de aspre. Ani grei de închisoare, înțelegi? Așa că afurisitul de preț a crescut până la cer. Prețul curent de azi e de o liră la două grame. Cincizeci de kilograme ar putea să coste mii de lire, plus că în cantitățile astea e al naibii de voluminoasă. Probabil că barca mea de pescuit ar putea să transporte doar cincizeci de kilograme odată. Și oricum, care e destinația? Ați fi norocoși să ajungeți la țărm cu cantitățile astea! E destul de greu cu jumătate de kilogram sau un kilogram!

— Nu mi se spun destinațiile. Presupun că e America. Ei sunt cei mai mari consumatori. S-au făcut aranjamente pentru a prelua inițial acest transport și altele din apele de coastă ale statului Georgia. Mi s-a spus că regiunea este plină de mici insule și de mlaștini și e deja foarte preferată de contrabandiști. Banii nu au importanță. Am instrucțiuni să fac o depunere inițială de un milion de dolari, dar la prețuri bune ale pieței. Dumneata vei primi obișnuitul comision de zece la sută. Te interesează?

— Mă interesează oricând o sută de mii de dolari! Va trebui să iau legătura cu cultivatorii mei. Plantațiile lor se află în regiunea Maroon – asta e în mijlocul insulei. Va lua timp. Îți pot da un preț în circa două săptămâni – cincizeci de kilograme de marfă livrate la Pedro Cays. Bine?

— Și o dată? Pedro Cays e o insulă foarte plată. Asta nu e o marfă care să fie lăsată să zacă la nimereală, nu-i așa?

— Sigur, sigur. Bun, alte chestiuni? În regulă. Eh, aș vrea să abordez eu un subiect. Aventura cu cazinourile. Uite cum stau lucrurile. Guvernul e ispitit, crede că va stimula turismul. Numai că Greii – băieții care au fost scoși afară din Havana, cei cu jocurile mecanice din Las Vegas, pariurile din Miami, Chicago, toată gașca – nu i-au evaluat corect pe cei din guvern înainte să înceapă presiunile. Și au folosit excesiv manevra cu unsul roților – au băgat prea mulți bani în buzunarele nepotrivite. Bănuiesc

[11] Insulă de nisip formată deasupra unui recif de corali, la circa 80 kilometri sud de Jamaica.

că ar fi trebuit să angajeze o echipă de relații cu publicul. Jamaica pare mică pe hartă și bănuiesc că sindicatele au crezut că ar putea să execute o mică operațiune îngrijită și rapidă, precum aceea din Nassau. Dar partida opoziției a aflat, la fel și Biserica, și babele, și a început să se spună că Jamaica e preluată de mafie, de „Cosa Nostra” și alte rahaturi de felul ăsta, și treaba a căzut. Ții minte că acum vreo doi ani ni s-a oferit posibilitatea să intrăm în joc? Asta a fost atunci când s-au dumirit că e un fiasco și au vrut să-și descarce cheltuielile de promovare, vreo două milioane de dolari, în cârca Grupului. Dacă ții minte, am fost contra și mi-am prezentat motivele. Bun, deci am refuzat. Dar lucrurile s-au schimbat. Alt partid e la putere, anul ăsta turismul a fost cam subțire și un anumit ministru a luat legătura cu mine. Spune că climatul s-a schimbat. A venit independența și țara a ieșit de după fusta Mătușicii Anglia. Vrea să arate că e pe val, că are vână și tot restul. Așa că prietenul ăsta al meu zice că poate să pună pe roate jocurile de noroc aici. Mi-a spus cum și are logică. Înainte am zis să ne ținem deoparte. Acum zic să ne băgăm. Dar o să coste bani. Fiecare dintre noi va trebui să sară cu o sută de mii de dolari ca să-i încurajăm pe localnici. Cei din Miami vor fi operatorii și vor obține franciza. Înțelegerea e că ne bagă cu cinci la sută – dar din brut. Mă înțelegi? La cifrele astea – și nu-s măsluite –, ne vom scoate pârleala într-un an jumate. Ce vine după aia e câștig pur. Ai prins imaginea? Dar… ăă, prietenii dumitale nu par prea, ăă… interesați de astfel de demersuri capitaliste. Ce zici, au să iasă cu banul? Nu vreau să trebuiască să căutăm fondurile în afară. Plus că începând de ieri avem un acționar în minus. Că veni vorba, va trebui să ne gândim și la asta. Pe cine aducem să fie numărul șase? Deocamdată ne lipsește o latură a jocului.

James Bond își șterse cu batista urechea, apoi șterse și fundul paharului. Era aproape insuportabil. Auzise pronunțarea propriei condamnări la moarte, declararea răspicată a implicării KGB-ului în Caraibe și a colaborării cu Scaramanga, precum și mici premii ca sabotarea industriei bauxitei, introducerea prin contrabandă a unor mari cantități de droguri în State și politica jocurilor de noroc. Era o pradă excepțională pentru spionajul din regiune. Pusese stăpânire pe minge; oare va reuși să supraviețuiască suficient ca s-o bage în poartă? „Dumnezeule, ce n-aș da pentru

ceva de băut!” Își lipi iarăși urechea de fundul încins al paharului. După o perioadă de tăcere, vocea lui Hendriks sună precaut, indecisă. Era evident că vrea să spună „Mă abțin”, cu corolarul „până discut cu biroul meu, nu-i așa?”

— Domnule S., este o afacere dificilă, da? Superiorilor mei nu le displace implicarea profitabilă, dar, așa cum știi, le place cel mai mult afacerea care are un obiectiv politic. În aceste condiții mi-au dat instrucțiuni să mă aliez cu grupul dumitale. Banii, ei nu sunt o problemă, dar cum voi explica obiectivul politic al deschiderii de cazinouri în Jamaica? Asta mă întreb.

— Va duce aproape cu siguranță la probleme. Localnicii vor vrea să joace – sunt niște mari iubitori ai jocurilor de noroc. Vor exista incidente. Persoanele de culoare vor fi respinse la ușă dintr-un motiv sau altul. Partida opoziției o să profite de asta și o să facă un tărăboi teribil despre interdicțiile la adresa celor de culoare și așa mai departe. Cu atâta bănet în circulație, sindicatele au să forțeze creșterea salariilor până la cer. Toate astea laolaltă pot crea neplăceri mari. Atmosfera de aici e prea al naibii de pașnică. Cazinourile vor fi o cale ieftină de a stârni probleme cu nemiluita. Asta vor oamenii dumitale, nu? Să aplice insulelor o zdruncinătură după alta?

Se așternu o nouă tăcere scurtă. Evident, domnului Hendriks nu-i plăcea ideea; o și zise, dar indirect.

— Ceea ce spui, domnule S., este foarte interesant. Dar nu cumva aceste probleme pe care le anticipezi ne vor periclita finanțele? Totuși, voi raporta mai departe întrebarea dumitale și te voi informa neîntârziat. Se poate ca superiorii mei să fie de acord. Cine poate ști? Acum, chestiunea aceasta a unui nou „numărul șase”. Te-ai gândit la cineva?

— Cred că vrem un om de ispravă din America de Sud. Avem nevoie de cineva care să ne supravegheze operațiunile din Guyana britanică. Trebuie să ne dezmeticim în Venezuela. Cum se face că n-am înaintat cu planul acela excelent de a bloca accesul în portul Maracaibo? Cu o navă de blocaj potrivită ar fi la fel de ușor ca jefuirea unui orb. Simpla amenințare ar face companiile petroliere să scuipe și să tot scuipe bani pentru protecție. Pe urmă, dacă treaba asta cu narcoticele va fi importantă, nu ne putem descurca fără Mexic. Ce zici de domnul Arosio din Mexico City?

— Nu îl cunosc pe acest domn.

— Rosy? A, e un tip pe cinste! Conduce Sistemul de transport Green Light. Introduce droguri și fete în Los Angeles. Până acum n-a fost prins niciodată. Un operator de încredere. Nu are nicio afiliere. Oamenii dumitale îl știu precis. Ce-ar fi să te sfătuiești cu ei, după care le prezentăm celorlalți ideea? Dacă noi suntem pro, au să fie și ei.

— Este bine. Și acum, domnule S., ai ceva de raportat despre angajatorul dumitale? Înțeleg că la vizita sa recentă la Moscova și-a exprimat mulțumirea față de eforturile dumitale în această regiune. Este un motiv de satisfacție faptul că există o cooperare atât de strânsă între eforturile sale subversive și ale noastre. Și șeful dumitale, și al meu așteaptă în viitor multe de la legătura noastră cu Mafia. Eu personal mă îndoiesc. Domnul Gengerella este fără îndoială o verigă valoroasă, însă am impresia că acești oameni sunt activați numai de bani. Ce părere ai?

— Ai pus punctul pe i, domnule Hendriks! După părerea șefului meu, prima și unică grijă a Mafiei e Mafia. Așa a fost mereu și așa va fi mereu. Domnul C. al meu nu se așteaptă la mari rezultate în State. Nici măcar Mafia nu poate înfrânge atitudinea anti-Cuba de acolo. Dar crede că în Caraibe putem realiza multe dacă încredințăm Mafiei diferite treburi de îndeplinit – poate fi foarte eficace. Dacă oamenii dumitale ar folosi Mafia drept conductă pentru afacerea asta cu narcotice, asta ar unge cu siguranță roțile. Mafia ar transforma investiția voastră de un milion de dolari în zece. Va înhăța cele nouă în plus, desigur, dar suma asta nu-i tocmai mărunțiș și o s-o lege de voi. Crezi că ai putea aranja treaba asta? I-ar da lui Leroy G. niște vești bune de dus acasă. În ce-l privește pe domnul C., pare să se descurce bine. Flora a fost o lovitură grea, însă el a reușit să țină țara pe linia de plutire, în principal mulțumită faptului că americanii presează Cuba așa cum o fac. Dacă americanii își înmoaie o singură dată propaganda și împunsăturile și tot restul, ba poate fac și un gest prietenos sau două, omulețul se va dezumfla complet. Nu-l văd prea des; mă lasă în pace. Bănuiesc că-i place să se țină deoparte. Dar am toată cooperarea necesară din partea DSS. Bine? În regulă, hai să mergem să vedem dacă ceilalți sunt gata să se pună în mișcare. E unsprezece și jumătate și Bloody Bay Belle, trenul nostru, o ia din loc la douăsprezece. Cred că va fi o zi

distractivă. Păcat că șefii noștri nu vor fi de față, să-l vadă pe spionul englezoi încasând-o.

— Ha! făcu neutru domnul Hendriks.

James Bond se îndepărtă de ușă; auzind paspartuul lui Scaramanga în broască, ridică privirea și căscă. Scaramanga și Hendriks îl priviră de sus în jos, cu un aer oarecum interesat și meditativ, ca și cum ar fi fost o friptură și ei s-ar fi întrebat dacă să ceară să fie gătită în sânge sau potrivit.

Capitolul 13

I-auzi cum șuieră trenul!

La ora douăsprezece se adunară cu toții în foaier. Scaramanga adăugase la ținuta sa tropicală imaculată o pălărie Stetson albă, cu boruri late. Arăta precum cel mai elegant proprietar de plantație sudist. Domnul Hendriks purta obișnuitu-i costum prea gros, completat acum cu o pălărie Homburg cenușie. Bond își zise că ar trebui să aibă mănuși cenușii din piele întoarsă și o umbrelă. Cei patru gangsteri erau îmbrăcați cu cămăși înflorate, în culori vii, scoase din pantaloni, lucru care-l mulțumi pe Bond: dacă aveau pistol băgat sub betelia pantalonilor, cămașa ar fi întârziat scoaterea lui. În fața hotelului erau trase mașini, în frunte fiind Thunderbirdul lui Scaramanga. Acesta se apropie de tejgheaua recepției, unde Nick Nicholson stătea cu un aer îndatoritor, frecându-și mâinile ca și cum și le-ar fi spălat cu un săpun invizibil.

— Totul e pregătit? Totul e încărcat în tren? Portul Green a fost anunțat? Bine atunci. Unde-i amicul dumitale, Travis? Nu l-am văzut azi.

Cu un aer grav, Nick Nicholson explică:

— Are un abces la măsea, domnule. Unul urât de tot. A trebuit să-l trimit în Sav' La Mar ca să-și facă extracție. Își revine până după-amiază.

— Păcat! Taie-i leafa pe jumătate de zi. N-avem loc pentru adormiți aici, avem și-așa insuficient personal. Ar fi trebuit să-și îngrijească tocătorii înainte să accepte slujba. Da?

— Prea bine, domnule Scaramanga. Îi voi spune.

Domnul Scaramanga se întoarse spre grupul aflat în așteptare.

— În regulă, oameni buni, uitați care-i programul. Mergem cu mașina până la gară, cam un kilometru și jumătate, iar acolo urcăm într-un mic tren. Unul aparte. Un tip pe nume Lucius Beebe a pus să fie copiat pentru compania Thunderbird după locomotiva și vagoanele vechii linii Denver, South Park și Pacific. Bun, deci ne plimbăm pe calea ferată a vechii plantații de trestie

de zahăr, vreo treizeci de kilometri, până în portul Green Island. Păsări din belșug, șobolani prin tufișuri, crocodili în râuri. Poate o să vânăm nițel, ne distrăm cu uneltele. Aveți cu toții armele la voi? Foarte bine, foarte bine! Prânz cu șampanie la Green Island, plus fete și muzică, să ne facă fericiți. După prânz urcăm pe Thunder Girl, un iaht Chriscraft mare, și facem o plimbare până la Lucea – ăsta-i un orășel pe coastă, la sud – și vedem dacă reușim să ne pescuim cina. Cei care nu vor să pescuiască pot să se joace de-a armăsarii. De acord? Pe urmă ne întoarcem aici la timp pentru un păhărel înainte de cină. Bine? Toată lumea e mulțumită? Propuneri? Atunci, să mergem!

Lui Bond i se spuse să urce pe bancheta din spate. Porniră. Iarăși ceafa aceea expusă! Era nebun dacă nu-l dobora pe loc! Dar se afla pe teren deschis, fără niciun loc de adăpost și în spate veneau patru inși înarmați. Șansele pur și simplu nu erau suficient de bune. Oare cum se plănuise înlăturarea lui? Probabil în timpul „vânătorii”. James Bond zâmbi mohorât pentru sine. Se simțea fericit, deși n-ar fi fost în stare să explice această stare sufletească. Era o senzație de a fi în priză, ca un resort comprimat la maximum. Situația semăna cu acel moment când, după douăzeci de runde la cărți, ai o mână care-ți permite să pariezi – nu neapărat să câștigi, ci doar să pariezi. Se afla de peste șase săptămâni pe urmele individului și în ziua aceea, poate chiar în dimineața aceea avea să se producă deznodământul pe care primise ordin să-l provoace.

Ori câștiga, ori pierdea. Șansele? Faptul că era prevenit îl avantaja, oferindu-i mai multă muniție decât știa dușmanul. Dar dușmanul avea de partea sa forța numerică – și, luându-l în calcul doar pe Scaramanga, poate și mai mult talent. Armele? Omițându-i iarăși pe ceilalți, Scaramanga deținea avantajul. Colțul de calibrul .45 cu țeavă lungă era o idee mai încet de scos, dar lungimea țevii îi conferea mai multă acuratețe decât avea pistolul Walther automat. Ritmul de tragere? Pistolul Walther ar fi trebuit să aibă avantajul, iar primul lăcaș gol al magaziei armei lui Scaramanga constituia un plus suplimentar, dacă nu fusese descoperit. Mâna fermă? Mintea calmă? Intensitatea poftei de a ucide? Cum atârnau ele în balanță? Probabil că primele două n-aveau nicio importanță. Poate că Bond tindea să apese o idee mai lesne pe trăgaci – din necesitate. Era un lucru pe care trebuia să-l supravegheze;

trebuia să-și domolească focul din pântece. Să devină rece ca gheața. În privința poftei de a ucide, poate că era mai puternic. Firește, doar se luptă ca să scape cu viață! Adversarul nu făcea decât să se amuze – să le ofere prietenilor săi o distracție sportivă, să-și etaleze puterea, să se dea mare. Bun! Asta putea fi decisiv! Bond își spuse că trebuie să sporească inconștiența celuilalt, certitudinea lui detașată, lipsa lui de precauție, că trebuie să se transforme în englezul inofensiv tipic din benzile desenate. Să se prefacă ușor de doborât. Adrenalina îi pompa în vene și pulsul începu să-i bată ceva mai repede; îl simțea la încheietura mâinii. Respiră adânc și rar, ca să-l încetinească. Observă că stă aplecat în față, încordat, așa că se lăsă pe spetează și încercă să se relaxeze. Întregul corp i se relaxă, numai mâna dreaptă nu se afla sub controlul altcuiva. Sprijinită de coapsa dreaptă, continua să tresară ușor din când în când, ca laba unui câine adormit care visează că fuge după iepuri. Băgă mâna în buzunarul hainei și privi un condor care descria cercuri pe cer, la vreo trei sute de metri înălțime. Pătrunse în mintea „Condorului John”, căutând din priviri o broască zdrobită sau un șobolan mort. Condorul rotitor își găsi leșul și începu să coboare tot mai mult. Bond îi ură „*bon appetit*” – animalul de pradă din el îi ura necrofagului să-și savureze masa. Comparația dintre ei îl făcu să zâmbească. Amândoi se aflau pe urmele unui miros. Ca principală diferență, Condorul John era o pasăre protejată – nimeni n-avea să tragă în el când își făcea ultimul plonjon spre pământ. Amuzată de aceste gânduri, mâna dreaptă a lui Bond ieși din buzunar și-i aprinse o țigară, calmă și supusă. Încetase să mai alerge după iepuri de capul ei.

Clădirea gării era o excelentă imitație a celor din Colorado, din vremea căilor ferate cu terasament îngust – o construcție scundă, îmbrăcată în șindrilă decolorată de vreme și cu ornamente de stuc sub streșini. Numele „Halta Thunderbird” era scris într-un stil gotic demodat, ornamental. Reclamele proclamau: „Mestecați Roseleaf Fine Cut – Garantat, cel mai fin tutun din Virginia”, „Trenurile opresc pentru toate mesele”, „Nu se acceptă cecuri”. Locomotiva, care lucea de lac negru și auriu și de ornamente din alamă lustruită, era o bijuterie; gâfâia ușor, scăldată în lumina soarelui, cu un fir de fum negru ridicându-se încolăcit din coșul înalt aflat în spatele farului mare din alamă. „The Belle”, numele locomotivei, era scris pe o mândră placă de

alamă prinsă pe corpul negru, lucios, iar numărul ei, „Nr. 1”, pe o placă similară mai jos de far. Exista un singur vagon, deschis, cu banchete căptușite cu cauciuc expandat și un acoperiș din pânză galbenă precum narcisele, cu franjuri, menit să ferească pasagerii de soare, iar în spatele lui, micul vagon de frână, și el negru cu auriu, cu un splendid scaun cu brațe poleite în spatele roții convenționale a frânei. Era o jucărie superbă în toate privințele, incluzând sirena demodată care fluieră aspru, mustrător. Scaramanga era într-o formă de zile mari.

— I-auzi cum șuieră trenul, oameni buni! Urcați în vagoane, vă rog!

Urmă însă un moment dezamăgitor. Spre deziluzia lui Bond, Scaramanga scoase pistolul de aur, îl îndreptă spre cer și apăsă pe trăgaci. Șovăi doar o clipă, după care trase din nou. Bubuitul profund reverberă lovindu-se de zidul gării. Șeful de gară, sclipitor în uniforma demodată, căpătă un aer neliniștit; băgă în buzunar ceasul mare, argintiu pe care-l ținea în mână și se trase înapoi servil, cu steguleț verde atârnându-i pe lângă corp. Scaramanga își verifică arma, se uită îngândurat la Bond și spuse:

— În regulă, prietene, tu urci în față, lângă mecanic.

Bond zâmbi încântat.

— Mulțumesc! De când eram copil mi-am dorit să fac asta. Ce distractiv!

— Tu ai zis-o, replică Scaramanga întorcându-se spre ceilalți. Dumneata, domnule Hendriks, pe primul scaun, în spatele fochistului, te rog. Pe urmă Sam și Leroy, iar în spatele lor, Hal și Louie. Eu am să fiu sus, pe locul frânarului. Un loc foarte bun pentru privit în jur după vânat. Bine?

Își ocupară toți locurile; șefului de gară îi venise inima la loc, așa că-și execută manevra cu ceasul și steguleț. Locomotiva trâmbiță triumfătoare și, cu o serie de pufăituri tot mai slabe, porni la drum pe șinele late de nouăzeci de centimetri ce dispăreau, drepte ca săgeata, într-un abur argintiu dănțuitor.

Bond se uită la indicatorul de viteză: treizeci de kilometri la oră: Acordă atenție pentru prima oară mecanicului. Era un rastafarian cu înfățișare malefică, îmbrăcat în salopetă kaki murdară și cu o cârpă legată pe frunte ca să împiedice transpirația să i se prelingă pe față. Între mustața subțire și barba rară îi atârna o țigară. Mirosea groaznic.

— Mă cheamă Mark Hazard, spuse Bond. Pe tine cum te cheamă?

— *Rass*, omule! Eu nu vorbește cu *buckra*.

Expresia „rass” înseamnă în jamaicană „mă pupi în fund”, iar „buckra” e o denumire colocvială urâtă pentru „albi”.

— Credeam că religia ta spune, printre altele, să-ți iubești semenii, replică Bond neutru.

Rastafarianul trase prelung de lanțul sirenei, iar când fluieratul strident se stinse, se mulțumi să rostească „Rahaaat!”, deschise cu un șut poarta cuptorului și se apucă să arunce înăuntru lopeți de cărbune.

Bond privi pe furiș în jur. Da, iată-l! Șișul jamaican lung, în cazul de față cu lama scurtată la doi centimetri și jumătate și cu un vârf mortal. Se afla pe o poliță, lângă mâna individului. Oare așa urma să sfârșească? Se îndoia. Scaramanga avea să facă fapta într-o manieră potrivit de spectaculoasă și care să-i ofere un alibi. Călăul secund avea să fie Hendriks. Bond se uită în urmă, peste magazia de cărbuni scundă și întâlni privirea lui Hendriks, neutră și indiferentă.

— O distracție pe cinste, nu? strigă Bond, acoperind clănțănitul metalic al locomotivei.

Hendriks își feri privirea, apoi se uită iarăși la el. Bond se aplecă, în așa fel încât să poată vedea pe sub tenda galbenă: ceilalți patru bărbați ședeau nemișcați, și ei cu ochii ațintiți asupra sa. Le făcu vesel cu mâna, dar nu primi niciun răspuns. Așadar, li se spusese! Știau că Bond e un spion aflat în mijlocul lor și că acela e ultimul lui drum. În terminologia mafiotă, urma s-o „încaseze”. Cei zece ochi dușmani ațintiți asupra lui ca zece guri de pistol îi dădeau o senzație incomodă. Se îndreptă de spate; jumătatea superioară a corpului, asemănătoare cu cea a țintei de pe un poligon de tir, se afla acum deasupra acoperișului de pânză al vagonului, și dincolo de suprafața galbenă, platâ îl vedea pe Scaramanga pe tronul lui solitar, la vreo șase metri distanță, cu întregul corp la vedere. Se uita și el la Bond – ultimul îndoliat al cortegiului funerar din spatele cadavrului lui James Bond. Îi făcu vesel cu mâna, se întoarse cu spatele și-și descheie haina; patul rece al pistolului îl liniști preț de câteva clipe. Își pipăi buzunarul pantalonilor: trei magazii de rezervă. Își spuse că va lua cu el cât de mulți inamici va putea. Coborî strapontina destinată ajutorului de mecanic și se așeză.

N-avea niciun rost să le ofere o țintă mai devreme decât era cazul. Rastafarianul aruncă mucul țigării peste bord și aprinse o alta; cum locomotiva mergea singură, se sprijini de perete, privind în gol.

Bond își făcuse tema pe harta topografică la scara 1:50.000 de care îi făcuse rost Mary și știa exact traseul micii căi ferate. Mai întâi erau opt kilometri prin câmpuri de trestie de zahăr, între ale căror ziduri înalte și verzi se deplasau chiar în clipa aceea. Urma râul Middle, urmat de marea întindere a terenurilor mlăștinoase, acum asanate încetul cu încetul, dar prezentate în continuare pe hartă sub denumirea „Marea mlaștină”. Venea pe urmă râul Orange, ce ducea în Golful Orange, și apoi alte câmpuri de trestie de zahăr și mici proprietăți mixte ce combinau pâlcurile de pădure și culturile agricole, până ajungeau în cătunul Green Island, la capătul excelentului bazin de ancorare al portului Green Island.

La o sută de metri în fața lor, un condor se ridică de la sol, din apropierea căii ferate și după câteva bătăi greoaie din aripi prinse vântul dinspre larg și se înălță, depărtându-se. O clipă mai târziu, pistolul lui Scaramanga bubui și din aripa dreaptă a marii păsări se desprinse o pană. Condorul făcu un viraj și se înălță și mai mult. Răsună a doua împușcătură. Pasărea tresări spasmodic și porni spre pământ într-un picaj dezordonat, apoi tresări din nou când o lovi al treilea glonț, chiar înainte să se prăbușească în trestie. De sub tenda fi galbenă se auziră aplauze. Bond se aplecă spre vagon și-l strigă lui Scaramanga:

— Asta o să te coste cinci lire, dacă nu l-ai mituit pe rastafarian! Atât e amenda dacă omori un Condor John!

Pe lângă capul lui Bond șuieră un glonț și Scaramanga râse.

— Scuză-mă, am crezut că văd un șobolan. Hai, domnule Hazard, hai să te vedem cum te descurci cu pistolul! Colo, în față sunt niște vaci care pasc lângă calea ferată. Ia vezi dacă poți nimeri o vacă de la zece pași!

Gangsterii izbucniră în râsete zgomotoase. Bond scoase din nou capul pe geamul locomotivei. Scaramanga stătea cu pistolul în poală. Văzu cu coada ochiului că domnul Hendriks, la vreo trei metri în spatele lui, avea mâna dreaptă în buzunarul hainei.

— Nu împușc niciodată un vânat pe care nu vreau să-l mănânc! strigă Bond. Dacă dumneata mănânci toată vaca, ți-o împușc!

Pistolul scuipă o flacără și bubui; Bond își trase capul la adăpostul magaziei de cărbuni, iar Scaramanga râse cu asprime.

— Ai grijă la fleancă, englezoiule, că altfel rămâi fără ea!

Gangsterii hăhăiră. În spatele lui Bond, rastafarianul slobozi o înjurătură și trase cu putere de lanțul sirenei. Bond se uită în față și văzu departe, de-a curmezișul liniei ferate, ceva roz. Fără să întrerupă șuieratul locomotivei, mecanicul trase de o manetă; din eșapament ieșiră aburi și locomotiva începu să încetinească. Răsunară două împușcături, gloanțele se ciocniră de acoperișul metalic, deasupra capului său și Scaramanga strigă furios:

— Menține viteza, dracu' să te ia!

Rastafarianul împinse iute maneta în poziția inițială și viteza trenului reveni la treizeci de kilometri la oră. Ridicând din umeri, individul îi aruncă o privire lui Bond și-și linse buzele.

— I-un gunoi alb pe linie. Zic că o fi o pretenă a lu' șefu'.

Bond își încordă privirea. Da! Pe linia ferată zăcea un trup trandafiriu, dezbrăcat, cu păr blond auriu. Un trup de fată! Vocea lui Scaramanga răsună cu putere, acoperind șuierul vântului.

— Oameni buni, o mică surpriză pentru voi toți! Ceva din bătrânele filme western. În față, pe șine e o fată. Legată de linie. Ia uitați-vă! Și știți ceva? E iubita unui anumit individ de care am auzit recent, unul pe nume James Bond. Vă vine să credeți? O cheamă Goodnight, Mary Goodnight. Ei bine, sunt sigur că pentru ea chiar a sosit momentul să spună noapte bună! Dacă Bond ăla ar fi acum în tren, bănuiesc că l-am auzi răcnind îndurare.

Capitolul 14

Marea mlaștină

James Bond sări la maneta de accelerație și o smuci în jos. Locomotiva pierdu o cantitate consistentă de abur, dar până la fată mai erau doar o sută de metri și singurul lucru care o mai putea salva acum erau frânele aflate sub controlul lui Scaramanga, în vagonul de frână. Rastafarianul avea deja șișul în mână; flăcările din cuptor făceau lama să scânteieze. Se trase înapoi ca un animal încolțit, cu ochii înroșiți de *ganja* și de frica stârnită de pistolul din mâna lui Bond. Nimic n-o mai putea salva pe fată acum! Știind că Scaramanga se așteaptă ca el să atace prin dreapta magaziei de cărbuni, Bond făcu un salt spre stânga. Hendriks scosese pistolul, dar înainte să apuce să țintească, Bond trimise un glonț între ochii cei reci. Capul se smuci pe spate; preț de o clipă, gura căscată lăsă să se vadă niște măsele îmbrăcate în metal, apoi pălăria Homburg cenușie căzu și capul inert se propti cu bărbia în piept. Pistolul de aur bubui de două ori; un glonț șuieră prin cabină și rastafarianul se prăbuși cu un țipăt, cu mâna încleștată pe gât. Cealaltă mână rămăsese agățată de lanțul sirenei și micul tren continua să emită țipătul jalnic de avertizare. Mai erau cincizeci de metri! Părul blond atârna trist, ascunzând fata. Frânghiile de la încheietura mâinilor și de la glezne se vedeau clar. Sânii se ofereau locomotivei urlătoare. Bond strânse din dinți și-și impuse să nu se gândească la cumplitul impact ce urma să se producă dintr-o clipă într-alta. Sări iarăși spre stânga și trase de trei ori; își zise că două dintre gloanțe au nimerit ținta, dar în clipa următoare ceva îi izbi cu putere teribilă mușchiul umărului stâng. Se răsuci ca un titirez în cabină și se izbi de ușă, cu fața deasupra treptei de acces. Și din acea poziție, de la doar câțiva centimetri distanță, văzu roțile din față sfârtecând trupul de pe calea ferată, văzu capul cel blond despărțit de corp, văzu ochii albaștri ca porțelanul privindu-l pentru ultima oară, lipsiți de orice expresie, văzu fragmentele de manechin de vitrină

dezintegrându-se cu o pârâitură puternică a plasticului și așchiile trandafirii împrăștiindu-se ca o ploaie pe terasament.

James Bond își reținu valul de greață care i se ridică din stomac în fundul gâtului și se ridică împleticit în picioare, având însă grijă să rămână aplecat. Întinse mâna spre maneta accelerației și o ridică. O luptă aprigă cu trenul oprit locului ar fi înclinat șansele și mai mult în defavoarea lui. Aproape că nu simțea durerea din umăr. Scoase puțin capul, precaut, pe la dreapta magaziei de cărbune și patru pistoale bubuiră. Își trase iute capul la adăpost. Gangsterii trăgeau, dar la nimereală, din cauza tendei care le bloca raza vizuală. Bond avusese însă timp să vadă un lucru care-l umpluse de bucurie. În vagonul de frână, Scaramanga alunecase de pe tronul său și stătea în genunchi, clătinând cu putere din cap, ca un animal rănit. Oare unde naiba îl nimerise? Și acum ce urma? Cum să se descurce cu cei patru mafioți, pe care acoperișul de pânză i-i ascundea la fel de mult cum îl ascundea și pe el de privirea lor?

Și atunci, de la coada trenului – nu putea fi din altă parte decât din vagonul de frână vocea lui Felix Leiter strigă, acoperind șuierul sirenei locomotivei:

— Hei, voi patru! Aruncați-vă armele peste bord! Acum! Iute! (Se auzi o împușcătură.) Am spus iute! Domnul Gengerella a plecat să se înfățișeze Făcătorului. Așa, bun. Acum, mâinile la ceafă! Așa e mai bine. În regulă. James, bătălia s-a terminat! Ești teafăr? Dacă da, arată-te! A mai rămas ultimul act și trebuie să ne mișcăm rapid!

Bond se ridică grijuliu. Nu-i venea să creadă. Pesemne că Leiter stătuse pe tampoanele vagonului de frână și nu se putuse arăta mai devreme, de frica tirului lui Bond. Da, iată-l! Cu părul blond răvășit de vânt, cu un pistol cu țeavă lungă sprijinit de cârligul de oțel, cu picioarele de o parte și de alta a corpului acum inert al lui Scaramanga, în spatele roții de frână. Simțind că umărul începe să-l doară teribil, Bond strigă cu furia ușurării imense:

— Naiba să te ia, Leiter! De ce mama dracului nu te-ai arătat mai devreme?! Aș fi putut să pățesc ceva!

— S-o mai văd și pe asta! râse Leiter. Ascultă-mă, șmechere: pregătește-te să sari. Cu cât aștepți mai mult, cu atât o să ai mai mult de mers pe jos până acasă. Eu am să rămân cu tipii ăștia o vreme și am să-i dau pe mâna oamenilor legii, în portul

Green. (Clătină din cap, în semn că minte.) Hai, pune-te în mișcare! Suntem în mlaștină, așa că ai să aterizezi pe moale. Cam pute, dar o să te scăldăm în apă de colonie când ajungi acasă. În regulă?

Trenul trecu peste un mic șanț și cântecul sacadat al roților se transformă într-un duduit răsunător. Bond se uită în față. La distanță se vedea dantelăria metalică a podului de peste râul Orange. Trenul, a cărui sirenă continua să trâmbițeze, pierdea abur. Indicatorul de viteză arăta douăzeci și opt de kilometri la oră. Se uită la rastafarian. În încremenirea morții, fața omului era la fel de oribilă cum fusese și vie. Dinții stricați, ascuțiți de rosul trestiei de zahăr încă din copilărie erau dezveliți într-un rânjet mânios, înghețat. Aruncă o privire sub tendă. Corpul inert al lui Hendriks se legăna în ritmul mișcărilor trenului; sudoarea zilei încă mai lucea pe obrajii puhavi. Nici măcar ca leș nu cerea compătimire. În spatele lui se afla Gengerella; glonțul lui Leiter îi pătrunsese prin ceafă și-l distrusese aproape complet fața. Lângă el și în spatele lui, cei trei gangsteri se uitau la Bond cu ochi de cățel bătut. Nu se așteptaseră la toate astea! Ar fi trebuit să fie o zi de vacanță. O spuneau cămășile înflorate; o spusese și domnul Scaramanga cel neînfrânt, cel imposibil de înfrânt. Până cu câteva minune înainte, pistolul de aur îi confirmase cuvântul; acum, dintr-odată, totul se schimbase. Cum spun arabii când un mare șeic a dispărut, când și-a retras protecția: „Acum nu mai există umbră!” Se aflau în bătaia armelor din față și din spate. Trenul își depăna mersul metalic spre un loc de care nu auziseră niciodată. Sirena gemea, soarele ardea nemilos. Putoarea oribilă a Marii mlaștini le asalta nările. Se aflau într-o țară străină. Urâtă treabă, foarte urâtă! Ghidul turistic îi lăsase de capul lor, să se apere cum pot. Doi dintre ei fuseseră omorâți. Nu mai aveau nici măcar pistoalele! Fețele de duri, ca niște luni albe, erau ridicate spre Bond cu un aer implorator. Se auzi vocea lui Louie Paradise, frântă și răgușită de groază.

— Un milion de dolari, domnule, dacă ne scoți din asta! Jur pe maică-mea! Un milion!

Sam Binion și Hal Garfinkel se luminară la față. Iată o speranță!

— Și de la mine un milion!

— Și de la mine! Pe capul băiatului meu din leagăn!

Vocea lui Felix Leiter răcni furioasă, cu o notă de panică:

— Sari, James, naiba să te ia! Sari!

James Bond se ridică în picioare, fără să asculte vocile imploratoare de sub tenda galbenă. Oamenii aceia voiseră să-l vadă omorât. Fuseseră pregătiți să-l ucidă ei înșiși. Câți morți se aflau pe răbojul fiecăruia? Coborî pe treapta locomotivei, își alese cu grijă momentul și se aruncă departe de calea ferată, în îmbrățișarea moale a unei mlaștini puturoase de mangrove.

Aterizarea sa în noroi slobozi duhoarea iadului. Bule mari de gaze de mlaștină își croiră drum spre suprafață și plesniră cu un sunet cleios. O pasăre țipă și zburătăci cu zgomot prin frunziș. Bond merse anevoie până la marginea terasamentului. Umărul îl durea acum de-a binelea; îngenunche și vomită din răsputeri.

Când își înălță capul, îl văzu pe Leiter aruncându-se din vagonul de frână, aflat acum la distanță de vreo două sute de metri. Păru să aterizeze cu stângăcie și nu se ridică de jos. În clipa următoare, când trenul mai avea doar câțiva metri până la podul lung de oțel peste râul leneș, o altă siluetă sări din tren, într-un pâlc de mangrove. Era o siluetă înaltă, îmbrăcată în haine ciocolatii. Fără îndoială era Scaramanga! Bond înjură fără vlagă, întrebându-se de ce naiba nu trăsese Leiter un glonț final în țeasta individului. Acum avea treburi neterminate. Cărțile fuseseră doar amestecate din nou și partida finală încă nu fusese jucată!

Țipătul strident al trenului fără mecanic se transformă în muget când calea ferată intră pe terasamentul podului lung. Bond îl privi distrat, întrebându-se când va rămâne fără abur. Oare ce vor face acum cei trei gangsteri? Vor încerca să scape pe jos? Vor prelua controlul asupra trenului, vor merge mai departe până în portul Green și vor încerca să ajungă cu iahtul Thunder Girl până în Cuba? Răspunsul sosi imediat: ajunsă la jumătatea podului, locomotiva își ridică dintr-odată botul, ca un armăsar care se cabrează. Simultan răsună un bubuit ca de tunet, însoțit de un mare zid de flăcări, și podul se frânse la mijloc ca un picior îndoit. O ploaie de bucăți de oțel smulse se revărsă în sus și-n lateral; cu un trosnet asurzitor, pilonii principali cedară și se înclinară încet spre suprafața apei. Prin spărtura cu margini neregulate, frumoasa Belle, acum o jucărie strivită, se înclină și se prăbuși în râu, cu zgomot cumplit de fierărie și lemnărie frântă și un vulcan de abur și stropi de apă.

Se lăsă o tăcere asurzitoare. Undeva, în spatele lui Bond, o broască de copac trezită din somn orăcăi nesigură. Patru egrete albe zburară și coborâră deasupra epavei, cu gâtul întins iscoditor. În depărtare, sus pe cer apărură niște puncte negre care începură să facă ocoluri lenețe, apropiindu-se. Al șaselea simț le spunea condorilor că explozia îndepărtată semnala o catastrofă – ceva ce le putea aduce și de mâncare. Soarele ardea cu putere deasupra șinelor argintii; la câțiva metri de locul unde zăcea Bond, un grup de fluturi galbeni dansa în lumina tremurătoare. Bond se ridică încet în picioare și, făcând fluturii să se despartă, porni cu pași lenți, dar hotărâți pe calea ferată, spre pod. Mai întâi trebuia să vadă de Felix Leiter, iar apoi să se ocupe de peștele cel mare, cel care scăpase.

Leiter zăcea în noroiul puturos, cu piciorul stâng îndoit într-un unghi hidos. Bond coborî până la el, cu degetul lipit de buze, îngenunche lângă el și spuse încet:

— Deocamdată nu prea am ce face, prietene. Îți dau un glonț să-l muști și te duc la umbră. Au să vină curând oameni. Trebuie să mă duc după ticălosul ăla. E undeva în apropiere de pod. Ce te-a făcut să crezi că-i mort?

Leiter gemu, mai mult din cauza furiei pe care o simțea față de sine decât din cauza durerii și răspunse într-o șoaptă șovăielnică, printre dinții încleștați:

— Era sânge peste tot! Avea cămașa îmbibată de sânge. Ochii închiși. Mi-am zis că dacă n-a crăpat, o să crape împreună cu ceilalți, pe pod. (Zâmbi slab.) Cum ți-a plăcut cascadoria cu podul? A ieșit ca lumea?

Bond ridică degetul mare.

— Ca artificiile de patru iulie! Crocodilii stau probabil la masă deja. Dar afurisitul ăla de manechin! M-a cam zdruncinat. Tu l-ai pus acolo?

— Sigur că da. Îmi pare rău, băiete! Domnul S. mi-a zis să-l pun. Mi-a dat ocazia să aranjez podul dimineață. Habar n-aveam că prietena ta e blondă sau că ai să muști momeala.

— O prostie din partea mea, presupun. Am crezut că a pus mâna pe ea azi-noapte. În fine, hai să mergem. Poftim glonțul, mușcă-l. Cărțile cu povești spun că ajută. O să doară, dar trebuie să te trag la adăpost, la umbră.

Bond îl apucă pe Leiter de subsuori și-l trase cât de blând putu pe un petic de pământ uscat, sub o tufă mare de

mangrove, mai sus de nivelul mlaștinii. Sudoarea curgea șiroaie pe fața lui Leiter. Bond îl sprijini de rădăcini; Leiter scoase un geamăt și capul îi căzu pe spate. Bond îl privi îngândurat. Probabil că leșinul era cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Îi scoase pistolul de sub betelia pantalonilor și i-l așeză lângă mâna stângă – unica. Știa că încă mai poate să dea de bucluc, iar dacă se întâmpla asta, Scaramanga avea să vină după Felix.

Bond porni pe la marginea mangrovelor spre pod. Deocamdată era nevoit să meargă mai mult sau mai puțin pe teren deschis. Se rugă ca mai aproape de râu mlaștina să lase locul pământului mai uscat, ca să poată să coboare spre mare, apoi să se întoarcă spre râu și să dea de urma inamicului.

Era unu și jumătate și soarele se afla sus, în cumpăna cerului. Lui Bond îi era foame și foarte sete, iar rana de la umăr pulsa în ritmul bătăilor inimii. Începea să aibă febră, tot din cauza rănii. Omul nu visează doar noaptea, ci și ziua; în timp ce-și vâna prada, Bond constată că, în mod ciudat, o parte considerabilă a minții sale e ocupată cu vizualizarea bufetului rece cu șampanie care-i aștepta pe toți, și vii, și morți, în portul Green. Pentru moment își dădu voie s-o facă. Masa era pregătită sub copaci, lângă gară terminus, care semăna probabil cu Halta Thunderbird. Existau mese lungi din scânduri puse pe capre, fețe de masă imaculate, șiruri de pahare, farfurii și tacâmuri și platouri mari cu salată rece de homar, preparate reci din carne și grămezi de fructe – ananas și altele – pentru ca decorul să arate jamaican și exotic. Își zise că poate exista și un fel cald, de exemplu purcel de lapte fript, cu umplutură de orez și mazăre – prea greu pentru arșița aceea, decise el, dar un ospăț pentru întregul port după plecarea „turiștilor” bogați. Și exista băutură! Șampanie în frapiere de argint brumate, punci cu rom, cocteiluri cu gin, cocteiluri cu whisky și, desigur, carafe mari cu apă cu gheață, care fuseseră umplute abia când trenul fluierase ca să-și anunțe sosirea în mica gară veselă. Vedea totul, fiecare detaliu din umbra marilor ficuși. Chelnerii de culoare, în uniformă și cu mănuși albe, îndemnându-l să se servească, să se servească; apele dănțuitoare ale portului ceva mai departe; în fundal, pulsul hipnotic al muzicii formației de calipso și ochii blânzi, ademenitori ai fetelor. Și domnind peste toate, controlând totul, silueta înaltă, elegantă a generoasei gazde, cu o țigară de foi subțire între dinți, cu pălăria Stetson albă, cu

boruri late, înclinată mult pe frunte ca să-l umbrească fața, oferindu-i încă o cupă cu șampanie de la gheață, doar încă una.

James Bond se împiedică de o rădăcină de mangrovă, întinse iute mâna dreaptă ca să se sprijine de arbust, nu reuși, se împiedică din nou și căzu greoi. Rămase locului câteva clipe, cântărind zgomotul pe care-l făcuse. N-avea cum să fi fost prea puternic. Vântul dinspre larg mângâia mlaștina, iar o sută de metri mai încolo, râul își adăuga susurul leneș. Greierii și păsările cântau. Bond se ridică în genunchi, apoi în picioare. Unde mama naibii îi stătea mintea?! „Haide, neghiob afurisit! Ai treabă!” Își scutură capul, ca să-l limpezească. „Generoasa gazdă?! Pe toți dracii! Tocmai mă duc s-o omor pe generoasa gazdă! Cupe cu șampanie de la gheață?! S-o mai văd și pe asta!” Clătină din cap, mânios, și respiră de câteva ori încet, foarte adânc. Cunoștea simptomele: nu era nimic mai grav decât o epuizare nervoasă acută, plus – își acordă atâta îngăduință – o ușoară febră. Trebuia doar să-și țină mintea trează și privirea concentrată. „Pentru Dumnezeu, ajunge cu reveriile!” Cu hotărârea proaspăt întărită, își alungă din minte mirajul și se uită în jur.

Până la pod mai avea cam o sută de metri. În stânga lui, mangrovele erau mai rare, iar noroiul negru era uscat și crăpat, însă ici-colo tot se mai zăreau petice moi. Își ridică gulerul hainei ca să-și ascundă cămașa albă, merse încă douăzeci de metri pe lângă calea ferată, apoi coti la stânga, intrând între mangrove. Constată că, dacă se ținea aproape de rădăcinile acestora, înaintarea nu era prea dificilă. Cel puțin nu existau crenguțe sau frunze uscate, care să trosnească și să foșnească. Încercă să se mențină pe cât posibil paralel cu râul, însă pâlcurile dese de arbuști îl obligau să facă mici ocoluri și să-și estimeze direcția în funcție de cât de uscat era noroiul și de ușoara ridicare a terenului spre malul apei. Avea urechile ciulite ca un animal, încercând să prindă cel mai slab sunet, și privirea ațintită asupra vegetației din față. În noroi apărură mici gropi – vizuinile crabilor de uscat, și ici-colo se vedeau rămășițe ale acelorași vietăți, victime ale păsărilor mari sau ale mangustelor. Țânțarii și tăunii începură să-l atace. Nu putea să plesnească insectele, ci doar să le înăbușe încet cu batista, care ajunse în scurt timp îmbibată de sângele pe care i-l supseseră și de sudoarea de alb care le atrăgea.

Estimă că pătrunsese cam două sute de metri în mlaștină când auzi o singură tuse controlată.

Capitolul 15

Hrană pentru crabi

Tusea venise cam de la douăzeci de metri distanță, dinspre râu. Bond se lăsă pe un genunchi, iscodind cu toate simțurile ca o insectă cu antenele. Așteptă cinci minute, după care, văzând că tusea nu se repetă, porni înainte, în patru labe, cu pistolul între dinți.

Îl văzu într-un mic luminiș cu solul alcătuit din noroi uscat și crăpat. Se opri locului, încercând să-și liniștească respirația.

Scaramanga zăcea lungit, cu spatele sprijinit de un ghem de rădăcini de mangrove. Pălăria și panglica lată pe care o purta în loc de cravată dispăruseră și toată partea dreaptă a costumului său era înnegrită de sângele din care se înfruptau insectele. Însă pe fața controlată, ochii erau cât se poate de vii; măturau luminișul la intervale regulate, cercetând. Stătea cu mâinile sprijinite de rădăcini, pe lângă corp. Nu se vedea nici urmă de pistol.

Chipul lui Scaramanga căpătă brusc o expresie concentrată, ca a unui ogar, și privirea cercetătoare rămase ațintită asupra unui punct anume. La început, Bond nu văzu ce-i atrăsese atenția, dar apoi, la marginea luminișului se mișcă o umbră bălțată de soare și un șarpe mare, cu un frumos model în romburi maro închis și maro deschis undui hotărât pe solul negru, spre om.

Bond privi fascinat. Presupuse că era un boa din familia Epicrates, atras de mirosul sângelui. Era lung cam de un metru și jumătate și inofensiv pentru om. Se întrebă dacă Scaramanga știa acest lucru, dar îndoiala îi fu risipită imediat. Fără ca expresia de pe chipul lui să se schimbe, Scaramanga își duse mâna încet, cu o mișcare furișă, de-a lungul piciorului, ridică ușor manșeta pantalonului și scoase din cizma scurtă, în stil texan, un cuțit cu lamă subțire, gen stilet. Apoi așteptă, cu arma pregătită, așezată pe pântec, nu strânsă în pumn, ci ațintită lejer ca un cuțit cu resort. Șarpele se opri o clipă la câțiva metri de om și-și înălță capul, ca să-l inspecteze pentru ultima oară.

Limba despicată ieși din gură, cercetătoare, de mai multe ori; pe urmă, cu capul ținut în continuare sus, șarpele înaintă încet.

Pe fața lui Scaramanga nu se clinti niciun mușchi; ochii îngustați erau două fante încremenite, vigilente. Șarpele intră în umbra piciorului individului și urcă încet spre cămașa lucind de sânge. Dintr-odată, limba de oțel ce aștepta pe abdomenul lui Scaramanga prinse viață și țâșni. Străpunse capul șarpelui chiar prin mijlocul creierului și ieși pe partea cealaltă, țintuindu-l la pământ; corpul puternic se zbătea nebunește pe brațul lui Scaramanga, încercând să se prindă de rădăcinile de mangrove, dar imediat ce reuși, convulsiile îl desprinseră și-l făcură să se zgârcească în altă direcție.

Zbaterea morții se reduse și în cele din urmă încetă complet. Șarpele zăcea neclintit. Precaut, Scaramanga își plimbă mâna pe toată lungimea lui; doar vârful cozii zvâcni scurt. Scaramanga scoase cuțitul din capul șarpelui, îl reteză dintr-o singură mișcare puternică și, după ce se gândi puțin, îl aruncă spre o vizuină de crab, nimerind-o perfect. Așteptă să vadă dacă apare vreun crab să-l ia, dar nu veni niciunul. Bufnitura aterizării capului de șarpe avea să țină sub pământ orice crab, vreme de mai multe minute, oricât de ispititor ar fi fost mirosul obiectului care produsese bufnitura.

Îngenuncheat în tufe, James Bond privi cu maximă atenție întregul incident, cu toate nuanțele sale. Fiecare acțiune a lui Scaramanga, fiecare expresie trecătoare de pe fața lui fusese un indicator al faptului că individul era perfect conștient și însuflețit. Episodul cu șarpele era la fel de revelator ca un grafic al temperaturii sau ca un test cu detectorul de minciuni. După părerea lui Bond, domnul Scaramanga, în ciuda pierderii de sânge și a vătămărilor interne, era cât se poate de viu și rămânea un om formidabil, extrem de periculos.

Odată sarcina încheiată cu succes, Scaramanga își schimbă ușor poziția și examină iarăși, pas cu pas, vegetația împrejmuitoare. Privirea lui trecu peste Bond fără cea mai mică pâlpâire de însufletire, făcându-l să binecuvânteze culoarea întunecată a costumului său – o umbră neagră între atâtea altele. Știa că, între contrastele puternice de alb și negru provocate de soare la amiază, e bine camuflat.

Mulțumit, Scaramanga luă de jos corpul inert al șarpelui, și-l întinse pe abdomen și-i despică atent burta până la orificiul

anal, după care îl curăță de măruntaie și îndepărtă pielea de pe carnea cu vene roșii, cu mișcări precise, de chirurg. Aruncă spre vizuinile crabilor fiecare bucată nedorită din reptilă și după fiecare aruncare, pe chipul de granit apărea o pâlpâire de iritare pentru că nimeni nu venea să culeagă firimiturile de la masa bogatului. După ce termină cu pregătirea mesei cercetă iarăși tufișurile, apoi tuși cu mare grijă și scuipă în palmă, examină rezultatul și-și scutură mâna. Sputa apăru ca o mâzgălitură de un roz aprins pe pământul negru. Tusea nu păru să-i provoace dureri și nici să-i ceară efort prea mare. Bond presupuse că glonțul îl lovise în partea dreaptă a pieptului, trecând razant pe lângă plămân. Scaramanga sângera și avea nevoie să fie dus la spital, însă cămașa îmbibată în sânge nu spunea tot adevărul.

Satisfăcut de rezultatul inspectării împrejurimilor, Scaramanga mușcă din trupul șarpelui și, ca un câine în fața mâncării, deveni pe dată absorbit de foamea și setea sa de sângele și carnea suculentă a reptilei.

Bond avea impresia că dacă ar fi ieșit în clipa aceea din ascunzătoare, Scaramanga și-ar fi dezvelit dinții într-un mârâit furios, la fel ca un câine. Se ridică fără zgomot în picioare, își scoase pistolul și, cu ochii pe mâinile adversarului, ieși fără grabă în mijlocul micului luminiș.

Se înșelase: Scaramanga nu mârâi. Abia dacă-și ridică privirea de la șarpele pe care-l ținea cu ambele mâini și rosti cu gura plină de carne:

— Ți-a trebuit mult să vii. Vrei să te servești?

— Nu, mulțumesc. Prefer șarpele la grătar, cu sos fierbinte de unt. Vezi-ți de mâncat, îmi place să-ți văd ambele mâini ocupate.

Cu o grimasă de dispreț, Scaramanga făcu semn spre cămașa pătată de sânge.

— Ți-e frică de un muribund? Voi, englezoii sunteți cam blegi!

— Muribundul s-a ocupat foarte eficient de șarpele ăla! Mai ai și alte arme?

Scaramanga dădu să-și descheie haina.

— Ușurel! Fără mișcări bruște. Arată-mi centura, subsuorile, pipăie-ți coapsele pe interior și pe exterior. Aș face-o personal, numai că nu vreau ce a căpătat șarpele. Și dacă tot vorbim de asta, fă vânt cuțitului înspre copaci. Fă-i vânt, nu-l arunca, dacă nu te superi. Degetul meu arătător e cam neliniștit azi pe

trăgaci. Pare să vrea să-și vadă de treburi de capul lui. Nu mi-ar plăcea să preia controlul. Deocamdată.

Cu o mișcare din încheietură, Scaramanga făcu vânt cuțitului în aer; oțelul argintiu se învârti ca o roată în lumina soarelui. Bond fu nevoit să se dea la o parte; cuțitul se înfipse în pământ pe locul unde stătuse el și rămase la verticală. Scaramanga râse, dar râsul se transformă în tuse și fața suptă se strâmbă dureros. Prea dureros? Scaramanga scuipă roșu, însă nu chiar atât de roșu; nu putea să aibă mai mult decât o hemoragie ușoară. Poate o coastă ruptă sau două. Ar fi putut să iasă din spital în două săptămâni. Scaramanga lăsă jos șarpele și făcu exact ce-i ceruse Bond, urmărindu-i în acest timp expresia feței cu privirea lui obișnuită, rece, arogantă. După ce termină, luă șarpele și se apucă să roadă la el. Ridică privirea.

— Mulțumit?

— Îndeajuns.

Bond se lăsă pe vine, cu pistolul ținut lejer în mână, ațintit asupra unui punct undeva la jumătatea distanței dintre ei.

— Acum, să vorbim. Mă tem că nu mai ai prea mult timp, Scaramanga! Am ajuns la capătul drumului. Mi-ai omorât prea mulți prieteni. Mi s-a dat dreptul de a te omorî și am să te omor. Dar am s-o fac repede – nu cum s-a întâmplat cu Margesson. Ți-l aduci aminte? I-ai tras câte un glonț în ambii genunchi și în ambele coate, după care l-ai pus să se târască și să-ți pupe cizmele. Ai fost într-atât de nesăbuit încât să te lauzi cu asta prietenilor tăi din Cuba și povestea a ajuns la noi. Din curiozitate, câți oameni ai omorât în viața ta?

— Cu tine au să fie cincizeci în cap.

Scaramanga curățase ultimul strop de carne de pe șira spinării; o aruncă spre Bond.

— Înghite asta, jegule, și dă-i drumul! N-ai să scoți niciun secret de la mine, dacă asta urmărești. Și nu uita, am fost împușcat de experți și-s încă viu! Poate nu chiar vioi, dar n-am auzit niciodată de un englezoi care să împuște un om fără apărare, grav rănit. N-au vână în ei pentru așa ceva! O să stăm aici și o să pierdem vremea până vine echipa de salvare, și după aia am să mă las bucuros judecat. Cât zici că au să-mi dea?

— Păi, pentru început există simpaticul domn Rotkopf cu unul din faimoasele tale gloanțe de argint în căpățână, în râul din spatele hotelului.

— Asta o să-l egaleze pe simpaticul domn Hendriks, cu unul din gloanțele tale undeva în mutră. Poate că o să facem ceva pârnaie împreună. Ar fi plăcut, nu crezi? Se spune că pușcăria din Spanish Town are tot confortul. Ce zici, englezoiule? Acolo ai să fii găsit cu un șiș în spate, în secția de cusut saci. Și, că veni vorba, de unde știi de Rotkopf?

— Microfonul tău a fost interceptat. Se pare că mai nou ești înclinat să suferi accidente, Scaramanga! Ai angajat exact pe cine nu trebuia pentru securitate. Amândoi managerii tăi erau de la CIA. Înregistrarea e deja pe drum spre Washington. Există pe ea și declarația despre moartea lui Ross. Vezi ce vreau să zic? Ești încolțit din toate părțile.

— Înregistrările nu sunt considerate dovezi într-un tribunal american. Dar înțeleg ce vrei să spui, șmechere. Se pare că au fost comise greșeli. (Scaramanga făcu un gest expansiv cu mâna dreaptă.) Bine atunci, accepți un milion de dolari și suntem chit?

— În tren mi s-au oferit trei milioane.

— Dublez suma.

— Nu, îmi pare rău.

Bond se ridică în picioare. Mâna stângă, ținută la spate, îi era încleștată de oroarea a ceea ce se pregătea să facă. Se obligă să se gândească cum trebuie să fi arătat trupul sfărâmat al lui Margesson, al celorlalți pe care-i omorâse individul din fața lui, al celor pe care-i va omorî în viitor dacă el se înmuia. Omul din fața lui era probabil cel mai eficient agent al morții din lume, iar el, James Bond, îl avea în mână. Primise instrucțiuni să-l anihileze. Trebuia să-l anihileze – rănit și lungit pe jos sau în oricare altă poziție. Adoptă o atitudine degajată, încercând să devină egalul întru răceală al adversarului.

— Vreun mesaj pentru cineva, Scaramanga? Instrucțiuni? Vreo persoană care vrei să fie îngrijită? Mă ocup eu dacă e personal și nu spun nimănui.

Scaramanga râse cu râsul său aspru, dar cu grijă, și de data asta râsul nu se transformă în tuse însângerată.

— Sută la sută micul gentleman englez! Exact așa cum spuneam. Bănuiesc că n-ai vrea să-mi dai pistolul tău și să mă lași singur cinci minute, ca în cărți, nu? Ei bine, ai dreptate să n-o faci, băiete! M-aș târâi după tine și ți-aș zbura căpățâna pe la spate!

Ochii lui Scaramanga continuau să-i sfredelească pe ai lui cu acea superioritate arogantă, acea calitate supraumană rece care-l făcuse să fie cel mai mare pistolar profesionist din lume – fără băutură, fără droguri –, mâna impersonală de pe trăgaci, omul care omora pentru bani și uneori, prin felul în care o făcea, pentru distracție.

Bond îl examină cu atenție. Oare cum de nu-l lăsau nervii, când urma să moară în câteva minute? Avea cumva un ultim truc? Vreo armă ascunsă? Dar Scaramanga se mulțumea să stea lungit, sprijinit de rădăcinile de mangrove, părând relaxat, cu pieptul ridicându-se și coborând ritmic, fără ca granitul feței sale să se deformeze câtuși de puțin de amărăciunea înfrângerii. Pe fruntea sa era mai puțină sudoare decât pe a lui Bond. Scaramanga zăcea la umbră, pe când el stătuse vreme de zece minute în mijlocul luminișului, scăldat de soarele arzător. Simți dintr-odată cum vitalitatea i se scurge prin tălpi, în noroiul negru, și hotărârea odată cu ea. Rosti cu o voce care sună spart în propriile urechi:

— Bun, Scaramanga, asta e! Am să fac să se termine cât de repede posibil.

Ridică pistolul și-l ațintì asupra țintei sale, cu ambele mâini. Scaramanga ridică o mână și pe chipul lui apăru pentru prima dată o trăire sufletească.

— În regulă, amice. (În mod uluitor, vocea deveni imploratoare.) Sunt catolic, înțelegi? Lasă-mă să-mi fac ultima rugăciune. Bine? N-o să dureze mult, și pe urmă n-ai decât să tragi. Fiecăruia îi sună ceasul mai devreme sau mai târziu. Ești un individ de soi și ăsta-i norocul jocului. Dacă glonțul meu ar fi nimerit cu câțiva centimetri mai la dreapta, tu ai fi mort, nu eu. Așa-i? Pot să-mi fac rugăciunea, domnule?

James Bond coborî pistolul și-și zise că-i va acorda câteva minute. Știa că mai mult nu poate. Durerea, arșița, foamea și setea: în scurt timp avea să se lungească la rândul lui, chiar acolo, pe solul tare și crăpat, doar ca să se odihnească. Dacă cineva voia să-l omoare, putea s-o facă.

— Dă-i drumul, Scaramanga, spuse el și cuvintele îi ieșiră de pe buze rar, obosite. Un minut și atât.

— Merci, amice.

Scaramanga ridică mâna și-și acoperi ochii, începând să murmure monoton în latină o rugăciune care nu mai părea să se

termine. Bond stătea în bătaia soarelui, cu pistolul îndreptat în jos, urmărindu-l pe Scaramanga, dar în același timp fără să-l urmărească, cu concentrarea atenuată de durere, de arșiță, de litania hipnotică rostită de chipul oblonit și de oroarea a ceea ce știa că va trebui să facă – peste un minut sau poate două.

Degetele mâinii drepte a lui Scaramanga înaintau imperceptibil pe fața sa, în lateral, centimetru cu centimetru. Ajunseră la ureche și se opriră. Zumzetul monoton al rugăciunii în latină nu-și schimbă nicio clipă ritmul lent, toropitor.

Și apoi mâna țâșni spre ceafă, micul pistol Derringer de aur bubui și James Bond se răsuci pe călcâie de parcă ar fi încasat un pumn în bărbie și se prăbuși la pământ. Pe dată, Scaramanga se ridică în picioare și înaintă cu repeziciune de pisică; înșfacă cuțitul aruncat și-l ținu cu lama orientată în față, ca o flacără argintie.

Dar Bond se răsuci pe pământ ca un animal muribund și metalul din mâna lui pârâi malefic iarăși și iarăși – de cinci ori, după care-i căzu din mână, pe pământul negru. Mâna în care ținuse pistolul coborî spre partea dreaptă a pântecelui și rămase acolo, acoperind durerea cumplită.

Bărbatul cel voinic rămase o clipă în picioare, privind cerul înalt și albastru; un spasm îi descleștă degetele și cuțitul căzu. Inima sa străpunsă de glonț își pierdu ritmul, șovăi, se opri. Se prăbuși pe spate și rămase locului, cu brațele depărtate de corp, de parcă l-ar fi aruncat cineva. După o vreme, crabii de uscat ieșiră din gropile lor și începură să ciugulească din bucățile de șarpe. Leșul mai mare putea să aștepte până la căderea nopții.

Capitolul 16

Misiune încheiată

Polițistul pus la patru ace din echipa de cercetare a accidentului de cale ferată cobora pe malul râului cu pasul normal și demn al agentului de poliție jamaican la datorie. Niciun polițist jamaican n-o rupe la fugă vreodată. Fusese învățat că a fugi denotă lipsă de autoritate. Felix Leiter, adormit acum de morfina administrată de medic, spusese că în mlaștină, un om de treabă se află pe urmele unui răufăcător și că s-ar putea să aibă loc schimburi de focuri. Nu fusese mai explicit de atât, dar când spusese că e agent FBI – eufemism legitim – din Washington, polițistul încercase să convingă câțiva membri ai echipei de cercetare a accidentului să-l însoțească; eșuând, pornise precaut de unul singur, cu bastonul de cauciuc legănându-se cu o vioiciune impusă.

Detunătura pistoalelor și stolul de păsări de mlaștină care se ridică în aer țipând strident îi oferiră un punct de reper aproximativ. Se născuse nu prea departe, la Negril, și în copilărie își folosise deseori capcanele și praștia în acele mlaștini, așa că nu-l speriau deloc. Ajungând în punctul aproximativ de reper pe malul râului, coti la stânga, intrând între mangrove, și pătrunse în mlaștină deplasându-se precaut de la un pâlc de arbuști la următorul, conștient că uniforma lui negru cu albastru e teribil de bătătoare la ochi. Avea doar bastonul de cauciuc drept mijloc de protecție, împreună cu știința faptului că omorârea unui polițist e o infracțiune capitală ce nu permite circumstanțe atenuante. Nădăjduia doar că omul de treabă și răufăcătorul știau și ei acest lucru.

Plecarea grăbită a tuturor păsărilor lăsase în urmă o tăcere mormântală. Polițistul observă că urmele lăsate de șobolani și de alte animale mici treceau pe lângă el, pe o traiectorie ce convergea cu zona lui țintă. Auzi apoi darabana slabă a deplasării grăbite a crabilor și o clipă mai târziu văzu, în spatele unui pâlc des de mangrove, sclipirea cămășii lui Scaramanga. Privi și ascultă cu atenție: nicio mișcare, niciun sunet. Păși demn

în mijlocul luminișului, se uită la cele două corpuri, apoi la pistoale, își scoase fluierul nichelat de polițist și suflă prelung de trei ori. Pe urmă se așeză la umbra unui tufiș, scoase carnetul de rapoarte, linse capătul ascuțit al creionului și se apucă să scrie trudnic.

O săptămână mai târziu, James Bond își recăpătă cunoștința. Se afla într-o încăpere cu jaluzele verzi. Se afla sub apă. Ventilatorul ce se rotea lent pe tavan era elicea unei nave, pe punctul de a da peste el. Înotă cu toate puterile, ca să scape cu viață, dar degeaba – era legat, ancorat de fundul mării. Țipă cât îl țineau plămânii. Asistenta de la picioarele patului auzi un geamăt slab ca o șoaptă. Într-o clipită fu la căpătâiul lui și-l puse mâna răcoroasă pe frunte. În timp ce-i lua pulsul, Bond se uită la ea, fără să-și poată focaliza privirea. Deci așa arătau sirenele! Murmură „Ești frumoasă” și, recunoscător, înotă înapoi în brațele ei. Asistenta scrise pe fișă nouăzeci și cinci, apoi îi telefonă asistentei-șefe a secției. Privindu-se în oglinda tulbure, își aranjă părul, în așteptarea medicului militar rezident, însărcinat cu acest pacient ce părea foarte important.

Medicul militar rezident, un tânăr jamaican absolvent al facultății de medicină din Edinburgh, sosi împreună cu intendenta, o zmeoaică plină de bunătate adusă cu împrumut din Anglia. Ascultă raportul asistentei, se aplecă deasupra patului și ridică blând pleoapele lui Bond, după care îi strecură un termometru la subsuoară, îi prinse încheietura mâinii și-l verifică pulsul, folosindu-se de un cronometru de buzunar. În mica încăpere se lăsă tăcerea; afară, mașinile treceau încoace și-ncolo pe o stradă din Kingston.

Medicul lăsă încheietura lui Bond și băgă cronometrul înapoi în buzunarul pantalonilor, pe sub halatul alb, apoi notă cifrele pe fișă. Asistenta deschise ușa și ieșiră toți trei pe coridor. Medicul îi vorbi intendentei, sora având voie să asculte.

— Își va reveni. Temperatura a scăzut considerabil. Pulsul e cam rapid, dar asta poate fi rezultatul faptului că s-a trezit. Reduceți antibioticele. Am să discut mai târziu cu asistenta-șefă a secției. Continuați hrănirea intravenoasă. Doctorul MacDonald va veni mai târziu ca să se ocupe de pansamente. Pacientul se va trezi din nou. Dacă cere de băut, dați-l suc de fructe. Ar trebui să fie trecut în curând pe alimente ușoare. E un miracol, zău că da! Glonțul a ocolit organele abdominale, nici măcar n-a

zgâriat rinichiul! A trecut doar prin mușchi. Problema a fost că era acoperit cu destulă otravă ca să omoare un cal. Slavă Cerului că omul acela de la Sav' La Mar a recunoscut simptomele veninului de șarpe și i-a făcut injecțiile masive cu antivenin! Amintiți-mi să-i scriu, doamnă intendentă, i-a salvat viața. Așa... Fără vizitatori, desigur, cel puțin încă o săptămână. Puteți spune poliției și celor de la biroul înaltului comisar că-și revine. Nu știu cine e, dar se pare că Londra ne bate la cap în privința lui. Ceva legat de Ministerul Apărării. Începând din acest moment, telefoanele de la ei și de la oricine altcineva să fie preluate de biroul înaltului comisar – cei de-acolo par să creadă că ei răspund de pacient. Apropo, adăugă medicul după o pauză, cum se simte prietenul lui din salonul doisprezece? Cel de care tot întreabă ambasadorul american și Washingtonul? Nu e pe lista mea, dar cere întruna să-l vadă pe acest domn Bond.

— Fractură multiplă de tibie, răspunse intendenta. Fără complicații. Atâta doar că e cam obraznic cu asistentele, adăugă ea zâmbind. Ar trebui să poată merge cu baston în zece zile. A discutat deja cu poliția. Presupun că totul are de-a face cu articolul din *Gleaner* despre turiștii aceia americani care au fost uciși când s-a prăbușit podul din apropiere de portul Green Island. Dar comisarul se ocupă personal. Articolul din *Gleaner* e foarte vag.

Medicul zâmbi.

— Mie nu-mi spune nimeni nimic. Cu atât mai bine! N-am timp să ascult. Ei, mulțumesc, doamnă intendentă, trebuie să plec. Accident auto multiplu la Halfway Tree. Ambulanțele trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

Intendenta plecă să-și vadă de treabă. Asistenta, emoționată de această discuție la nivel înalt, reveni cu pași neauziți în salonul cu jaluzele verzi, aranjă cearșaful tras în jos de medic peste umărul drept, gol, al pacientului, se întoarse pe scaunul ei de la picioarele patului și reluă lectura revistei Ebony.

Zece zile mai târziu, micul salon era plin de lume. Sprijinit de un morman de perne, James Bond privea amuzat galaxia de oficialități adunate în jur. În stânga lui se afla comandantul poliției, strălucitor în uniforma-i neagră cu însemne argintii. La dreapta stătea un judecător al Curții Supreme, în toată splendoarea ținutei oficiale, însoțit de un funcționar plin de deferență. Un personaj voinic, față de care Felix Leiter, în cârje,

arăta mult respect îi fusese prezentat drept „colonelul Bannister” din Washington. Șeful Departamentului C, un funcționar public liniștit pe nume Alec Hill, care venise cu avionul din Londra, stătea aproape de ușă și se uita la Bond cu o privire neclintită, evaluatoare. Mary Goodnight, care urma să scrie procesul-verbal al întrevederii și, de asemenea, la instrucțiunile stricte ale intendentei, trebuia să urmărească orice semn de oboseală la Bond și avea autoritate absolută să încheie întrevederea dacă acesta vădea încordare nervoasă, ședea cu o atitudine modestă lângă pat, cu un carnet de stenografie pe genunchi. Dar James Bond nu simțea pic de încordare nervoasă. Era de-a dreptul încântat să-i vadă pe toți acei oameni și să știe că, în sfârșit, se întorsese în lumea cea mare. Singurele lucruri care-l îngrijorau era acela că nu i se dăduse voie să-l vadă pe Felix Leiter înaintea întrevederii, ca să cadă de acord asupra poveștii pe care o vor spune, și că fusese informat cam sec de către biroul înaltului comisar că nu va avea nevoie de avocat.

Comandantul poliției își drese glasul și spuse:

— Comandante Bond, întâlnirea noastră de astăzi este în mare măsură o formalitate, însă are loc la instrucțiunile prim-ministrului și cu aprobarea medicului dumitale. Pe insulă și în străinătate circulă numeroase zvonuri și Sir Alexander Bustamante e foarte dornic să le pună capăt, de dragul justiției și al bunului renume al insulei. Așadar, această ședință are caracterul unei anchete judiciare, sub egida prim-ministrului. Nădăjduim din toată inima că, dacă concluziile întrevederii sunt satisfăcătoare, nu va fi nevoie de nicio altă procedură judiciară. Înțelegi?

— Da, răspunse Bond, deși nu înțelegea.

— Bun, spuse comandantul și continuă pe un ton plin de greutate. Faptele confirmate sunt după cum urmează. Recent, la hotelul Thunderbird din comitatul Westmoreland a avut loc întâlnirea unor persoane care pot fi descrise doar ca gangsteri străini de o notorietate deosebită, între care reprezentanți ai serviciului secret sovietic, ai Mafiei și ai poliției secrete cubaneze. Obiectivele acestei întruniri erau, printre altele, sabotarea întreprinderilor jamaicane din industria trestiei de zahăr, stimularea cultivării ilegale de ganja pe insulă și achiziția recoltei pentru export, mituirea unui înalt demnitar jamaican cu obiectivul de a aduce pe insulă jocuri de noroc conduse de

gangsteri, precum și felurite alte acțiuni malefice, dăunătoare legii și ordinii în Jamaica și poziției sale internaționale. Am dreptate, comandante?

— Da, zise Bond, de astă dată cu conștiința împăcată.

— Mai departe, zise comandantul poliției, continuând cu și mai multă gravitate. Intențiile acestui grup subversiv au ajuns la cunoștința Departamentului de investigații penale al poliției jamaicane și datele numitei întrevederi au fost făcute cunoscute personal prim-ministrului de către mine însumi. Firește, s-a păstrat cel mai mare secret. A trebuit luată o decizie cu privire la modul de a ține sub supraveghere și de a penetra această întrunire, astfel încât să poată fi aflate intențiile participanților. Întrucât, erau implicate țări prietene, între care Marea Britanie și Statele Unite, au avut loc convorbiri secrete cu reprezentanții Ministerului Apărării britanic și cu Agenția Centrală de Informații din Statele Unite. Ca urmare, guvernului jamaican i s-a pus la dispoziție cu generozitate, fără niciun cost, personal exportat, adică dumneata, domnul Nicholson și domnul Leiter, pentru a ajuta la demascarea acestor mașinații împotriva Jamaicăi, puse la cale pe pământ jamaican.

Comandantul poliției se opri și se uită la cei de față, ca să vadă dacă a prezentat corect poziția. Bond observă că Felix Leiter încuviințează viguros cu capul, împreună cu ceilalți, numai că în direcția lui, și zâmbi: pricepuse în sfârșit. Încuviință și el. Comandantul poliției continuă:

— Drept urmare, acționând în cea mai strânsă cooperare și sub îndrumarea CID jamaican, domnii Bond, Nicholson și Leiter și-au îndeplinit îndatoririle în manieră exemplară. Adevăratele intenții ale gangsterilor au fost scoase la iveală, dar din păcate, în acest proces, identitatea cel puțin unuia dintre agenții controlați de Jamaica a fost deconspirată și a avut loc o mare bătălie, în care următorii agenți inamici – aici va fi introdusă o listă – au fost omorâți datorită mânuirii superioare a armelor de foc de către comandantul Bond și domnul Leiter, și următorii – altă listă – prin distrugerea cauzată de folosirea ingenioasă a explozivilor de către domnul Leiter, a podului feroviar de peste râul Orange al căii ferate Lucea – Portul Green Island, în prezent convertită pentru turism. Din păcate, doi dintre agenții controlați de Jamaica au suferit răni grave, în urma cărora se refac în prezent la Spitalul Memorial. Mai trebuie menționate

numele agentului de poliție Percival Sampson de la poliția din Negril, care a sosit primul la locul confruntării finale, și al doctorului Lister Smith din Savannah La Mar, care le-a acordat primul ajutor vital comandantului Bond și domnului Leiter. La instrucțiunile prim-ministrului, Sir Alexander Bustamante, o investigație judiciară a avut loc la patul de suferință al comandantului Bond și în prezența domnului Felix Leiter, pentru confirmarea faptelor prezentate mai sus. În prezența domnului judecător Morris Cargill de la Curtea Supremă, aceste fapte sunt confirmate în acest moment, prin prezentul document.

Comandantul poliției era vizibil încântat de felul în care prezentase această aiureală. Zâmbindu-i radios lui Bond, îi înmână un pachet sigilat, apoi câte unul identic lui Felix Leiter și colonelului Bannister.

— Rămâne doar să le confer fără întârziere comandantului Bond, cetățean britanic, domnului Felix Leiter, cetățean american și, *in absentia*, domnului Nicholas Nicholson, cetățean american, Medalia Poliției Jamaicane pentru servicii cavalerești și meritorii aduse Statului Independent Jamaica.

Se auziră aplauze potolite. Mary Goodnight continuă să aplaude după ce ceilalți încetară; dându-și seama dintr-odată de acest lucru, roși grozav și se opri. James Bond și Felix Leiter își exprimară bâlbâit mulțumirile. Judecătorul Cargill se ridică în picioare și-l întrebă pe cei doi, pe rând, cu solemnitate:

— Este aceasta o descriere fidelă și corectă a celor întâmplate între datele menționate?

— Da, cu siguranță, spuse Bond.

— Spun că da, Onorată Instanță, rosti cu înfocare Felix Leiter.

Judecătorul se înclină; toți cei prezenți se ridicară în picioare și se înclinară la rândul lor, în afară de Bond, care se mulțumi să se încline.

— În acest caz declar această investigație încheiată. (Personajul cu perucă se întoarse spre domnișoara Goodnight.) Fiți amabilă și obțineți toate semnăturile, cu martori, cum se cuvine, și să-mi trimiteți documentele la tribunal. Mulțumesc foarte mult. Și foile de indigo, dacă nu vă supărați, adăugă el zâmbind.

— De bună seamă, domnule judecător, zise Mary Goodnight aruncându-i o privire lui Bond. Și acum vă rog să mă scuzați, dar

cred că pacientul are nevoie de odihnă. Doamna intendentă a insistat foarte mult...

Cei din încăpere își luară la revedere. Bond îl chemă pe Leiter înapoi. Mirosind că au de împărtășit secrete, Mary Goodnight îi preveni aspru:

— Doar un minut!

Apoi ieși și închise ușa. Leiter se aplecă peste tăblia de la picioare a patului, cu un zâmbet întrebător pe față, și exclamă:

— Să fiu al naibii, James! Asta a fost cea mai îngrijită manevră de încheiere a unei operațiuni din toate la care am luat parte și la care am mințit de să înghețe apele! Totul e curat ca lacrima, ba chiar ne-am ales cu o „lăptucă”!

Vorbitul solicită în primul rând mușchii abdominali. Pe Bond începeau să-l doară rănile, dar zâmbi, fără să-și arate suferința. Leiter urma să plece în după-amiaza aceea și Bond nu voia să-și ia rămas bun de la el. Își prețuia prietenii, iar Felix Leiter reprezenta o parte consistentă din trecutul său.

— Scaramanga a fost un tip memorabil, spuse el. Ar fi trebuit capturat în viață. Poate că Tiffy chiar a pus-o pe mama Edna să-l blesteme! Cei ca el nu se nasc prea des.

Leiter se arătă nemilos.

— Așa vorbiți voi, englezoii, despre Rommel, Donitz și Guderian, ca să nu mai zic de Napoleon! După ce-i înfrângeți îi transformați în eroi. Eu unul nu pricep cum vine asta. După mine, dușmanul e dușman. Îl vrei pe Scaramanga înapoi? Acum, în camera asta, cu faimosul lui pistol de aur ațintit asupra ta – cel lung sau cel scurt? În locul unde stau eu? Pariez pe o mie de dolari că nu. Nu fi măgar, James! Ai făcut treabă bună. Controlul dăunătorilor. Cineva trebuie să facă și asta. Te întorci la activitate după ce o să ai voie să bei și altceva în afară de suc de portocale? îl împunse Leiter. Sigur că te întorci, prostănacule! De asta te-ai născut. Controlul dăunătorilor, cum spuneam. Trebuie doar să afli cum să-i controlezi mai bine. Dăunătorii au să existe întotdeauna. Dumnezeu a creat câinii și tot el a creat și puricii. Nu-ți obosi mintea minusculă cu asta, bine?

Leiter văzuse broboanele de transpirație de pe fruntea lui Bond, așa că se duse șchiopătând la ușă și o deschise. Ridică scurt mâna – cei doi bărbați nu dăduseră noroc în viața lor. Leiter aruncă o privire spre coridor și zise:

— Gata, domnișoară Goodnight. Spune-i intendentei să-l scoată de pe lista celor în pericol. Iar lui spune-i să nu se apropie de mine o săptămână două. De fiecare dată când mă întâlnesc cu el, mă trezesc cu ceva rupt sau lipsă. N-am chef să fiu „Omul care dispare puțin câte puțin”!

Ridică iarăși singura mână spre Bond și ieși, șchiopătând.

— Așteaptă nemernicule! strigă Bond.

Dar până să apuce Leiter să se întoarcă în salon, Bond, nemaiavând vlagă să sloboadă șirul de cuvinte obscene care constituiau singurul răspuns pentru prietenul lui, își pierdu cunoștința. Mary Goodnight îl alungă pe Leiter, pe care-l cuprinseseră remușcările, și dădu fuga pe coridor s-o cheme pe asistenta-șefă a secției.

Capitolul 17

Sfârșit

O săptămână mai târziu, James Bond ședea pe un fotoliu, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor, citea cartea lui Allen Dulles, *The Craft of Intelligence* și-și blestema soarta. Spitalul făcuse minuni cu el, asistentele erau niște bomboane, mai ales cea pe care o numea „Sirena”, dar voia să plece de acolo. Se uită la ceas: patru, ora de vizită. În scurt timp avea să apară Mary Goodnight, iar el va putea să-și descarce pe ea enervarea acumulată. Poate că era nedrept, dar îi șfichiuise deja verbal pe toți cei din spital care se apropiaseră de el, și dacă Goodnight îi intra în raza de acțiune, cu atât mai rău pentru ea!

Mary Goodnight intră în salon. În ciuda căldurii dogoritoare, arăta proaspătă ca un trandafir. „S-o ia naiba!” își zise. Ducea cu ea un obiect care semăna cu o mașină de scris și pe care-l recunoscu drept aparatul de decodificare Triplu X. Ce mai era acum?

Bond răspunse răstit la întrebările despre sănătatea lui și zise:

— Aia pentru ce naiba e?

— Un mesaj „Doar pentru ochii tăi”. De la M. personal, explică ea emoționată. Vreo treizeci de grupuri de semne!

— Treizeci de grupuri! Bătrânul ticălos nu știe că am doar un braț teafăr?! Haide, Mary, dă-i drumul la treabă și dacă pare din cale-afară de delicat preiau eu.

Mary Goodnight era șocată: „Doar pentru ochii tăi” însemna comunicare strict secretă. Însă Bond avea fălcile periculos de încleștate, așa că nu era câtuși de puțin ziua potrivită pentru o discuție în contradictoriu. Se așeză pe marginea patului, deschise capacul aparatului și scoase din poșetă o telegramă. Își puse carnetul de stenografie lângă aparat, își scărpină ceafa cu creionul ca să-i vină mai ușor să găsească setarea pentru ziua respectivă – o sumă complicată ce includea data și ora trimiterii telegramei –, modifică setarea pe cilindrul central și începu să învârtă manivela. După ce apărea un cuvânt complet în mica fereastră lunguiață de la baza aparatului, îl consemna în carnet.

James Bond îi urmărea expresie feței: era încântată. După câteva minute, fata îi citi:

— „M. personal pentru 007, doar pentru ochii tăi stop raportul tău și cel de la prieteni sus-puși [eufemism pentru CIA] recepționate stop ai lucrat bine și ai executat o operațiune grea și periculoasă spre marea repet marea mea satisfacție stop sper că te simți bine [Bond pufni mânios] stop când te prezinți pentru reluarea activității semnul întrebării.”

Mary Goodnight zâmbi în culmea încântării.

— N-am mai pomenit să fie atât de elogios! Dar tu, James? Partea cu „marea repet marea” – e extraordinar!

Spera să vadă că norii negri de pe chipul lui Bond se împrăștie. La drept vorbind, acesta era încântat în sinea sa, dar n-avea de gând să-i arate acest lucru lui Mary Goodnight. În ziua aceea, ea era una din gardienele care-l țineau închis, legat cu lanțuri. Spuse fără tragere de inimă:

— Nu-i rău pentru bătrân, dar nu vrea decât să mă vadă întors la afurisita aia de masă de lucru! Oricum, până aici sunt palavre. Ce urmează?

Dădu pagina cărții, apoi pe următoarea, prefăcându-se că nu-l interesează deloc mica mașinărie care bâzâia și păcănea.

— O, James! explodă Mary Goodnight entuziasmată. Așteaptă o clipă! Aproape am terminat. E extraordinar!

— Mda, îmi închipui, replică el cu acreală. Tichete de prânz gratuite o vineri din două. Cheia de la toaleta personală a lui M. Un costum nou în loculăluia care, cumva, a ajuns plin de găuri.

Dar stătea cu ochii ațintiți pe degetele ce zburau pe clape, molipsit de entuziasmul lui Mary Goodnight. De ce naiba se ambala așa? Și încă pentru el! O examină aprobator cum stătea așezată pe marginea patului, imaculată în bluza albă din mătase indiană și fusta bej strâmtă, cu un picior fin încolăcit pe după celălalt din cauza concentrării, cu fața aurie încadrată de păr blond, nu prea lung, luminată incandescent de plăcere. Genul de fată pe care s-o ai mereu în preajmă, decise el. În calitate de secretară sau de ce altceva? Mary Goodnight se întoarse spre el cu ochii strălucind și întrebarea rămase fără răspuns, așa cum rămânea de mai multe săptămâni.

— Ascultă aici, James, zise ea agitând carnetul. Și, pentru Dumnezeu, lasă aerul ăsta de mojic!

Cuvântul îl făcu să zâmbească.

— Bine, Mary, dă-i drumul. Golește sacul lui Moș Crăciun pe jos. Sper că n-o să-mi plesnească nicio copcă.

Lăsă cartea în poală. Cu o expresie de zile mari pe față, Mary Goodnight spuse solemn:

— Ascultă! (Citi cu mare atenție.) „În lumina caracterului excepțional al serviciilor sus-menționate și a sprijinului adus de ele cauzei aliate virgulă care este poate mai important decât îți închipui virgulă prim-ministrul propune să recomande maiestății sale regina Elisabeta acordarea rangului de cavaler stop aceasta va lua forma adăugirii lui katie ca prefix la charlie michael george al tău.”

Bond râse defensiv, stânjenit.

— Simpaticele aparate de codificat! Nu le trece prin cap să scrie simplu KEMG[12] – mult prea ușor! Zi-i mai departe, Mary, sună bine!

— „Se obișnuiește a întreba destinatarul propus dacă acceptă această mare cinste înainte ca maiestatea sa să-și pună sigiliul pe ea stop trebuie trimisă scrisoare după telegrama ta de confirmare a acceptării paragraf această distincție are firește sprijinul meu și întreaga mea aprobare și îți trimit felicitările mele sfârșit mănușa de zale.”

James Bond se ascunse iarăși în spatele formulei de încheiere.

— De ce naiba trebuie să semneze „Mănușa de zale” în loc de M.?! „Em” e un cuvânt englezesc cât se poate de acceptabil! E o unitate de măsură folosită de tipografi. Dar firește că nu e suficient de elegant pentru șef! În adâncul inimii e un romantic, la fel ca toți nemernicii caraghioși care ajung în Serviciu!

Mary Goodnight plecă genele. Știa că reacția reflexă maschează plăcerea lui Bond – o plăcere pe care n-ar fi etalat-o în ruptul capului. Cine n-ar fi mulțumit, mândru? Își luă o expresie profesională.

— Ai vrea să formulez un răspuns pe care să-l trimiți? Pot să mă întorc cu el la șase și știu că mă vor lăsa să intru. Pot să aflu formularea corectă de la personalul înaltului comisar. Știu că începe cu „Prezint Maiestății Sale umila mea supunere”. A trebuit să dau o mână de ajutor cu onorurile conferite jamaicanilor de Anul Nou și cu mesajele de felicitare la ziua ei. Toată lumea pare să vrea să știe formula!

[12] Distincția britanică de Cavaler al Ordinului Sf. Mihail și Sf. Gheorghe.

James Bond își șterse fruntea cu batista. Sigur că era încântat – dar mai presus de toate îl mulțumea aprecierea lui M. Restul, știa bine, nu-i era sortit. Nu fusese niciodată persoană publică și nici nu dorea să devină. N-avea nicio prejudecată față de literele adăugate după nume sau în fața lui, însă exista un lucru pe care-l prețuia mai presus de orice: intimitatea personală. Anonimatul. Ideea de a deveni persoană publică, o persoană care ar fi invitată să prezideze inaugurări, să pună pietre de temelie, să țină discursuri după dineuri – și asta tocmai în lumea snoabă a Angliei – îl făcea să-l treacă nădușelile. „James Bond”! Fără al doilea prenume, fără cratimă. Un nume potolit, banal, anonim. Sigur că da, era comandant în Divizia Specială a RNVR[13] dar își folosea rareori gradul. La fel era cu ordinul CMG[14] – purta însemnul poate o dată pe an, împreună cu cele două șiruri de „lăptuci”, pentru că exista un dineu al „Bătrânilor” – frăția foștilor membri ai Serviciului Secret, care purta numele de „Clubul șerpilor gemeni” – o reuniune sinistră ce avea loc în sala de banchete a clubului Blades și care le făcea mare plăcere multor oameni care fuseseră curajoși și plini de resurse la vremea lor, însă acum sufereau de boli ale bătrânilor și vorbeau despre triumfuri și tragedii prăfuite care, din moment ce nu vor fi consemnate niciodată în cărțile de istorie, trebuiau istorisite din nou în seara aceea, la un pahar de șampanie Cockburn 1912, după ce se toasta în sănătatea reginei, câte unui vecin de masă ca James Bond, pe care-l interesa doar ceea ce avea să se întâmple a doua zi. Aceea era ocazia când își purta „lăptucile” și însemnul distincției CMG sub papionul negru – ca să le facă plăcere „Bătrânilor” la petrecerea lor anuală și să-l liniștească. În restul anului, decorațiile adunau praf în locul tainic unde le ținea May, cea care le scotea și le lustruia pentru respectiva ocazie. În consecință, James Bond îi spuse lui Mary Goodnight, evitându-i privirea:

— Mary, ceea ce urmează e un ordin. Notează ce-ți spun și trimite mesajul astă-seară. Bine? Începe: „Doar pentru ochii Mănușii de zale.” Ar fi trebuit să spun „Prin Moneypenny” – când a pus mâna M. ultima oară pe un aparat de codificat?! Așa… „Mesajul dumneavoastră [introdu numărul, Mary] recepționat și

[13] Abreviere de la Royal Naval Volunteer Reserve – Corpul de rezerva al voluntarilor din marina militară regală.

[14] Distincția britanică Ordinul Sf. Mihail și Sf. Gheorghe.

foarte apreciat stop sunt informat de autoritățile spitalicești că mă voi întoarce la Londra apt de datorie peste o lună stop cu privire la marea cinste la care vă referiți vă implor prezentați maiestății sale umila mea supunere și solicitați să mi se permită virgulă cu toată smerenia virgulă să refuz favoarea pe care maiestatea sa are bunăvoința să o propună umilului și supusului ei servitor paranteză pentru mănușa de zale rog formulați aceasta în termenii potriviți pentru prim-ministru stop principalul meu motiv este că nu vreau să plătesc mai mult la hoteluri și restaurante paranteză.”

Mary Goodnight îl întrerupse îngrozită:

— James, restul e treaba ta, dar zău că nu poți spune ultima parte!

Bond încuviință.

— Voiam doar să-ți văd reacția, Mary. Bun, hai să reluăm de la ultimul stop. „Sunt un țăran scoțian și mă voi simți mereu confortabil ca țăran scoțian și știu virgulă domnule virgulă că veți înțelege preferința mea și că pot să contez pe indulgența dumneavoastră paranteză scrisoarea de confirmare urmează imediat sfârșit zero-zero șapte.”

Mary Goodnight își închise carnetul cu o plesnitură și clătină din cap, făcând pletele bălaie să danseze mânioase.

— Chiar așa, James! Ești sigur că nu vrei să te gândești până mâine? Știu că azi ai fost prost dispus. Poate că până mâine te-ai răzgândi. Nu vrei să mergi la palatul Buckingham, să-i vezi pe regină și pe ducele de Edinburgh, să îngenunchezi, să ți se atingă umărul cu o sabie și regina să spună „Ridică-te, cavaler Bond” sau ce spune ea?

Bond zâmbi.

— Mi-ar plăcea toate lucrurile astea. Latura romantică a agentului secret – și a scoțianului, la drept vorbind. Dar refuz să mă numesc Sir James Bond. Aș râde de mine însumi de fiecare dată când m-aș uita în oglindă ca să mă bărbieresc! Pur și simplu nu e de mine, Mary. Simpla idee mă face să mă cutremur. Știu că M. va înțelege. Are aceeași părere ca și mine despre lucrurile astea. Necazul a fost că a trebuit, mai mult sau mai puțin, să moștenească rangul de cavaler odată cu postul. Oricum, asta e și n-am să mă răzgândesc, așa că poți s-o ștergi, iar eu am să-i scriu lui M. scrisoarea de confirmare diseară. Alte probleme?

— Păi ar mai fi un lucru, James, spuse Mary Goodnight plecându-și ochii frumoși. Intendenta spune că te poți externa la sfârșitul săptămânii, dar că ai nevoie de încă trei săptămâni de convalescență. Ai vreun plan unde să te duci? Trebuie să fii aproape de spital.

— N-am nicio idee. Ce propui?

— Păi, James, ăă, am o mică vilă pe munte, în apropiere de barajul Mona (Continuă grăbită.) Există o cameră de oaspeți frumoasă cu vedere spre portul Kingston. Și e răcoare. Și dacă nu te deranjează să împărțim aceeași baie... (Roși.) Mă tem că nu există nicio însoțitoare, dar știi, în Jamaica oamenilor nu le pasă de lucrurile de felul ăsta.

— Ce fel de lucruri? o tachină Bond.

— Nu fi caraghios, James! Știi, un cuplu necăsătorit să locuiască în aceeași casă și așa mai departe.

— A, lucrurile de felul ăsta! Mie îmi par atrăgătoare. Apropo, dormitorul tău e decorat în roz, cu jaluzele albe și dormi sub o plasă contra țânțarilor?

— Da, spuse ea părând surprinsă. De unde știi? (Văzând că nu răspunde, continuă grăbită.) Și, James, nu e departe de clubul Liguanea, unde poți să mergi să joci bridge, și golf după ce te pui pe picioare. Vei avea o mulțime de oameni cu care să stai de vorbă. Și pe de altă parte, firește, pot să-ți gătesc, să-ți cos nasturi și așa mai departe.

Dintre toate imaginile rău prevestitoare pe care le poate zugrăvi o femeie, acestea sunt cele mai insidioase, cele mai letale.

În deplină posesie a facultăților mintale, cu ochii larg deschiși, cu tălpile așezate ferm pe podeaua acoperită cu linoleum, James Bond își băgă capul cu nepăsare în fălcile căptușite cu samur ale capcanei.

— Goodnight, ești un înger, rosti el – și vorbea serios.

În același timp, știa în adâncul inimii că iubirea lui Mary Goodnight – sau a oricărei alte femei – nu-i ajungea. Semăna cu a închiria „o cameră cu priveliște frumoasă”. Pentru James Bond, priveliștea frumoasă neschimbată, ducea de fiecare dată la sațietate.

Sfârșit